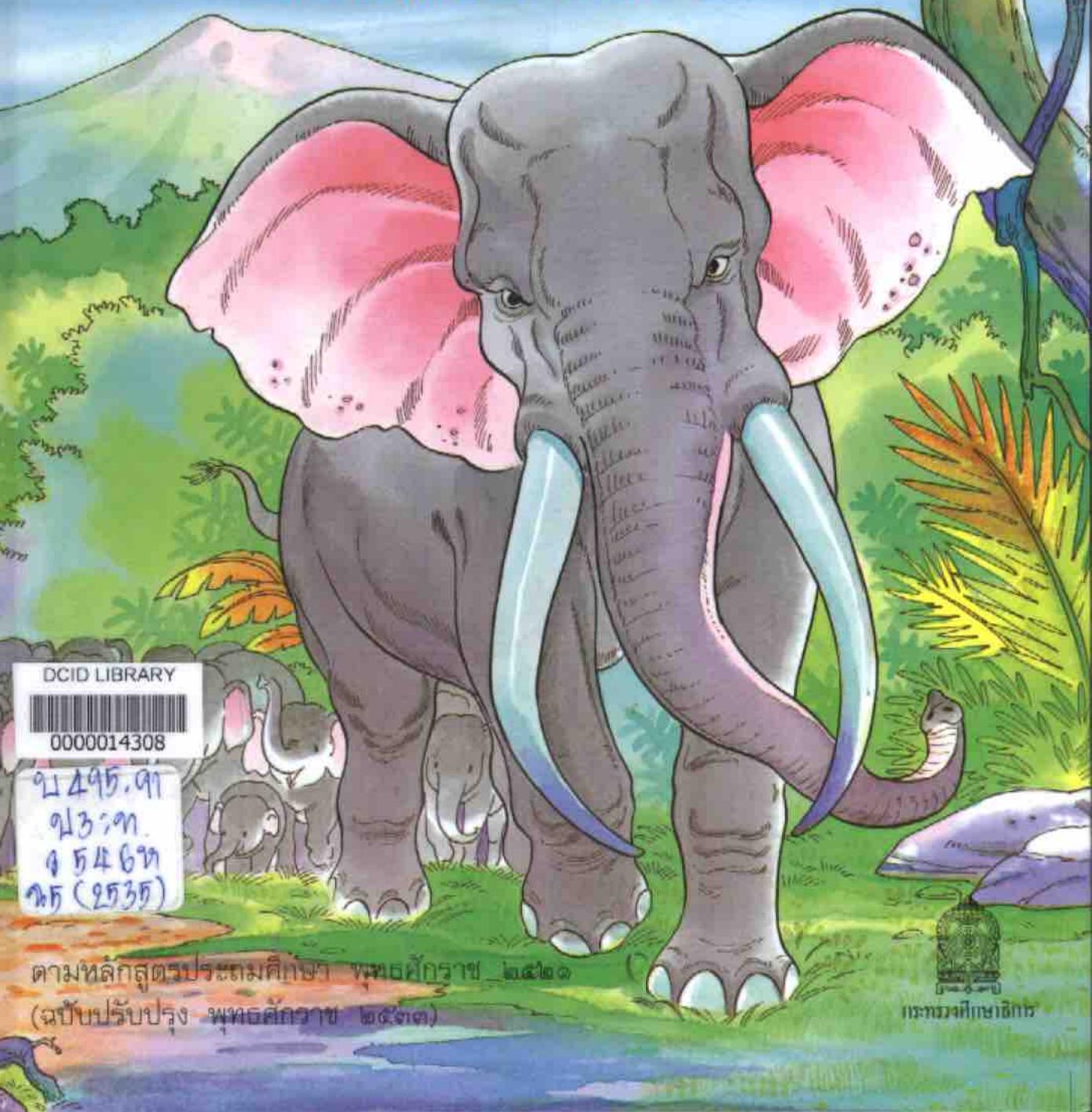

หนังสือเรียนภาษาไทย

ชุดพื้นฐานภาษา

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ เล่ม ๒

DCID LIBRARY

0000014308

97495.91

กบ ๓ : ก.

๑๕๔๖๙

กบ (๙๕๓๙)

ตามหลักสูตรป्रบสศึกษา พุทธศักราช ๒๕๖๐

(ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช ๒๕๖๐)

กระทรวงศึกษาธิการ

คำแนะนำผู้ปกครอง

ผู้ปกครองจะช่วยบุตรหลานของท่านให้อ่านและเขียนหนังสือที่บ้านได้ดังนี้

๑. ดูแลให้อ่านหนังสือที่บ้านอยู่เสมอเพื่อให้มีนิสัยรักการอ่าน
๒. ช่วยเหลือให้อ่านและเขียนหนังสือดังต่อไปนี้
 - ๒.๑ ช่วยนักเรียนให้อ่านคำยากในบทเรียน ก่อนอ่านหนังสือ
 - ๒.๒ อ่านเรื่องในหนังสือเรียนแล้วให้เล่าเรื่องให้ฟัง
 - ๒.๓ สะกดคำตามหนังสือเรียนแล้วหัดเขียน
 - ๒.๔ เล่นทายคำอ่านในหนังสือเรียน
 - ๒.๕ อ่านบทอ่านเสริมบทเรียนแล้วให้เล่าเรื่องให้ฟัง

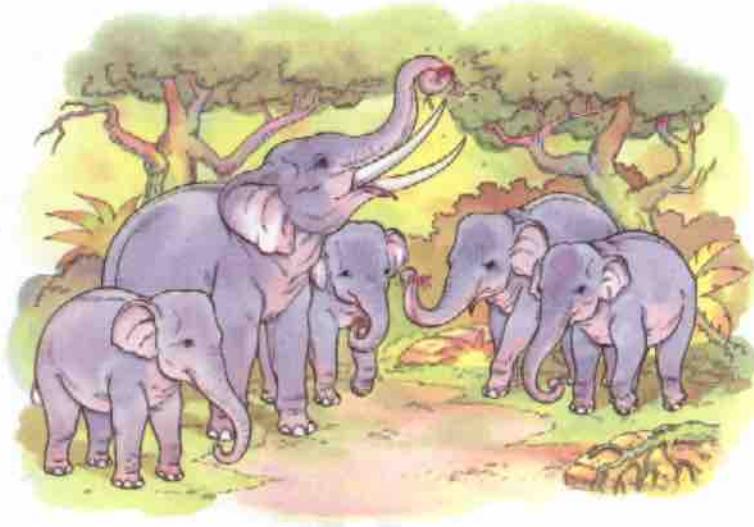
หนังสือเรียนภาษาไทย

ชุดพื้นฐานภาษา

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เล่ม ๒

ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๕๑

(ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช ๒๕๓๓)

หนังสือเรียนภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษาฯ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ เล่ม ๒
ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๗๑ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๗๗)
พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๗๕ จำนวน ๔๔,๐๐๐ เล่ม

ผู้จัดทำด้านฉบับ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์แลกโรงเรียนประถมศึกษาในโครงการโรงเรียนร่วมพัฒนาการใช้หลักสูตร
และโรงเรียนสังกัดกองบัญชาการตำรวจนครบาลเวนช้ายเดน

ลงวันลิขสิทธิ์

ISBN 974-10-1398-1

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสือเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๑๑ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๓๓) ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้วอนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

A handwritten signature in black ink, appearing to read "นายอรุณ ปรีดีดิลก".

(นายอรุณ ปรีดีดิลก)
รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๑๗ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๓๓) และแต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำหนังสือเรียน คู่มือครู และแบบฝึกหัดภาษาไทย ระดับประถมศึกษา คณะกรรมการฯ ได้จัดทำหนังสือเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ พัฒนาด้วยคู่มือครูและแบบฝึกหัดภาษาไทย เพื่อใช้ทดแทน ในโรงเรียนในโครงการร่วมพัฒนาการใช้หลักสูตร ระดับประถมศึกษา ในปีการศึกษา ๒๕๓๕ และติดตามผลการใช้ มาปรับปรุงต้นฉบับเพื่อจัดพิมพ์ใช้จริงในโรงเรียนประถมศึกษาทั่วประเทศในปีการศึกษา ๒๕๓๖ ต่อไป

การเรียนการสอนภาษาไทยตามหลักสูตร ฉบับปรับปรุง มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาไทยอย่างมีความหมาย พัฒนาทักษะกระบวนการและความคิดของผู้เรียน ส่งเสริมทักษะและความสามารถทางภาษา ทั้งการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ให้ใช้ภาษาเพื่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

การจัดทำหนังสือเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ นี้ กำหนดคำพื้นฐานประมาณ ๑,๒๐๐ คำ ตามที่กำหนดในหลักสูตร พุทธศักราช ๒๕๑๗ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๓๓) ขณะเดียวกันก็พัฒนาวงคำให้กว้างขวางขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนกู้นุ่มนวลสนับสนุนต่าง ๆ ด้วย

อนึ่ง การสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ นี้ วิธีสอนจะแตกต่างไปจากชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒ ก้าวต่อการสอนอ่านจะเน้นการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจมากขึ้น มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านเพื่อวิเคราะห์ โครงสร้างของเรื่อง สามารถจับประเด็นสำคัญ จัดลำดับเรื่อง หารายละเอียดของเรื่อง หาเหตุผล สรุปความจากเรื่อง ที่อ่านได้ และยังมุ่งที่จะเสริมสร้างทักษะการสะกดคำ การนำหลักภาษามาใช้ในการพูดและการเขียนให้ถูกต้อง มุ่งฝึกทักษะ การเขียนเรียงความตามโครงสร้างของเรื่อง การตอบคำถาม การเขียนเชิงสร้างสรรค์ การเขียนในชีวิตประจำวัน ให้มีนิสัย รักการเรียนและรักการอ่านเพื่อการแสวงหาความรู้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในภายภาคหน้า

นอกจากนี้หนังสือเรียนชุดนี้ยังคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงของสังคม โดยกำหนดเรื่องให้สอดคล้องกับสภาพชีวิต ความเป็นอยู่ของคนในสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลง ตลอดจนตลอดแห่งความรุ่มเรืองเพื่อให้นักเรียนสามารถปฏิบัติตามคุณธรรม อย่างมีความสุข ครุยและผู้ปกครองจึงควรร่วมมือกันฝึกนักเรียนให้อ่านหนังสือด้วยตนเองให้มากขึ้น โดยเฉพาะการอ่าน บทร้อยกรองและอ่านเสริมบทเรียน เพื่อช่วยสร้างเสริมทักษะการอ่านจับใจความสำคัญของเรื่อง การแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน การสอนภาษาไทยจะต้องสร้างเสริมทักษะการเขียน ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักคิด ลำดับเรื่อง ความเหตุการณ์ คิดอย่างมีเหตุมีผล สามารถเขียนเรื่องตามความคิด เรียนอย่างมีรายละเอียดของเรื่อง มีความสามารถ ในการฟัง และสามารถเขียนเรื่องจากการฟังได้ จากแนวการสอนดังกล่าวจะทำให้ผู้เรียนมีทักษะทางภาษาดีขึ้น

กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเรียนภาษาไทยเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน ช่วยให้การเรียนการสอน เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุผลตามจุดประสงค์ของหลักสูตร อย่างไรก็ดี หนังสือเล่มนี้อาจยังไม่ครอบคลุม แก้ไขอยู่อีกบ้าง กรมวิชาการยินดีรับข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไขหนังสือเรียนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

กรมวิชาการขอขอบคุณคณะกรรมการฯ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดทำหนังสือเรียนนี้ให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ณ โอกาสนี้

(นายจำรัส แสงธีร์)

อธิบดีกรมวิชาการ

๑๓ พฤษภาคม ๒๕๓๕

สารบัญ

บทที่

หน้า

๑๐ ป้าดีน้ำอุดม ๑

๑๑ เชี่ยวนหมากคุณยาย ๑๖

๑๒ สัญญาของเอก ๓๗

๑๓ สองเกลอเจอนมี ๔๗

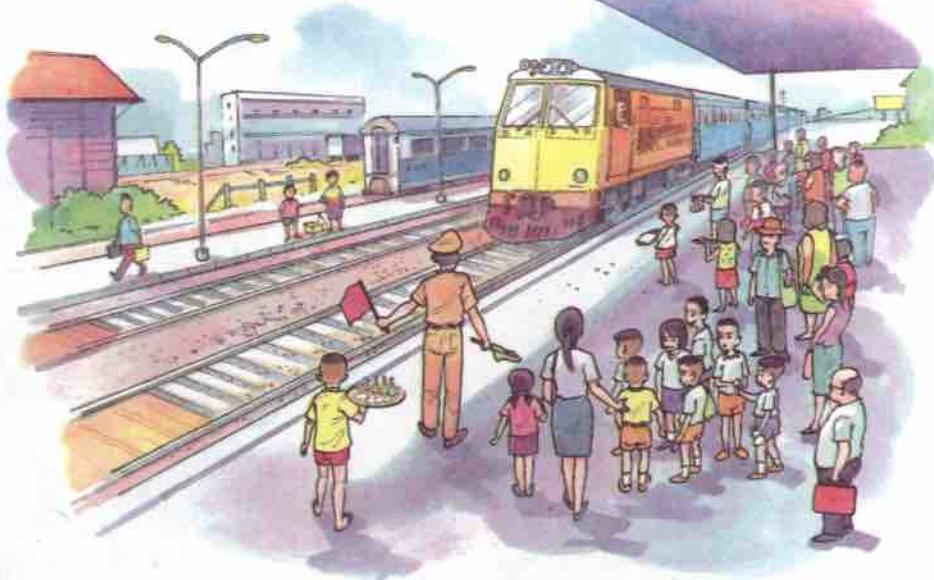
๑๔ ไปดูรอดเต่า ๕๔

๑๕ น้ำใจนักกีฬา ๖๘

๑๖ คนเก่งเมืองลับแล ๗๑

๑๗ พระยาฉัททันต์ ๗๙

๑๘ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ๑๑๘

บทที่ ๑๐ ป้าดีน้ำอุดม

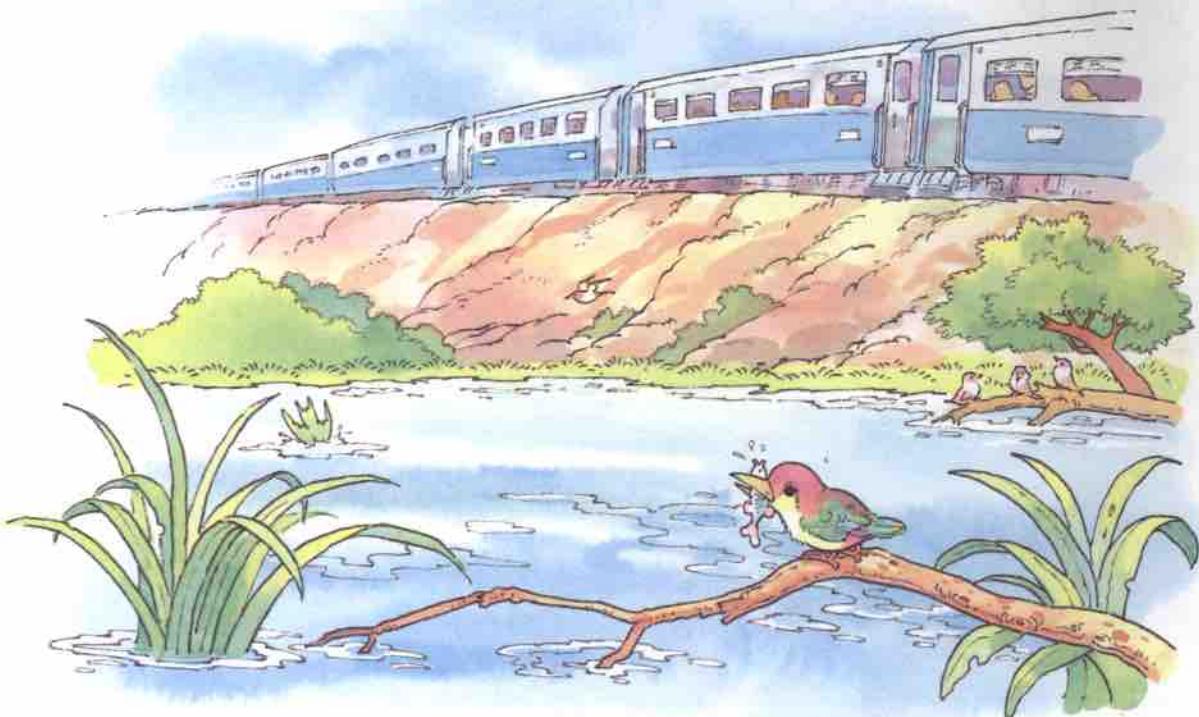
ครุดงดาวและคณะครูพานักเรียนมานั่งค่ายรถไฟที่สถานีรถไฟเพื่อไปทศนศึกษาและบำเพ็ญประโยชน์ เด่น ชูชาติ วิชิต ยิ่งยง และเพื่อนๆ ต่างพากันตื่นเต้นและดีใจที่จะเดินทางด้วยรถไฟ ก่อนที่ขบวนรถไฟจะเข้าสู่สถานี เสียงระฆังดังบอกเป็นสัญญาณให้ผู้โดยสารรู้ว่ารถไฟจะเข้าเทียบชานชาลาสถานีรถไฟแล้ว นายสถานีถือธงแดงและชงเขียวอกรามายืนรอ เมื่อนายสถานียกธงแดงให้สัญญาณ ขบวนรถไฟก็แล่นเข้าสู่สถานีรถไฟอย่างช้าๆ และหยุดเทียบที่ชานชาลา ผู้โดยสารที่ชานชาลาสถานีต่างหอบหัวข้าวของของตนเพื่อเตรียมตัวขึ้นรถไฟ เมื่อผู้โดยสารบนรถไฟลงจากรถไฟเรียบร้อยแล้ว ผู้โดยสารที่จะไปกับขบวนรถไฟต่างก็รีบเร่งขึ้นรถไฟ เนื่องจากรถไฟจอดที่สถานีมีเวลาจำกัด หลังจากผู้โดยสารลงและขึ้นรถไฟเรียบร้อยแล้ว นายสถานีรถไฟก็ยกรงเขียวเป็นสัญญาณให้ขบวนรถไฟแล่นออกจากสถานี

ขบวนรถไฟแล่นผ่านเขตชุมชนสู่ท้องทุ่งท้องนาที่มีต้นข้าวเขียวๆ จิ้กๆ ลูกหูลูกตา ท้องนาบางแห่งชาวนากำลังปักชำนาอยู่อย่างขะมักเขมั้น นักเรียนต่างรู้สึกสดชื่นและตื่นเต้น ต่างพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน เดินมองเห็นนกกระเต็นตัวหนึ่งกำลังอยู่บนกิงไมรอมหนองน้ำข้างทางรถไฟ เดินรีบซื้ออบอุกให้เพื่อน ๆ ดูนกกระเต็น

“พากເຮົອດູນກກະເຕັນດ້ວນນີ້ ມັນພຸ່ງຕົວລົງຈັບປາໄນ້ຄາບຂຶ້ນໄປ ກິນບົນກົງໄມ້ນັ້ນ”

“ພມເຫັນມັນຕອນຈັບປາ ມັນທີ່ຕົວລົງໄປທີ່ຜົວນໍ້າ ຄຽວເດືອກມີປາ ຕິດປາກຂຶ້ນມາ” ຫຼູ້ຊາດີບອກດ້ວຍນໍ້າເສີຍງຕື່ນເຕັນ

นักเรียนพูดคุยกันເສີຍດັ່ງພອດໄດ້ຢືນ ໄມຮັບກວນຄຽວແລະຜູ້ໂຍສາຣ ດັກອື່ນ ເພວະນักเรียนໄດ້ຮັບກວຮອມສັ່ງສອນເຮືອງມຣະຍາທກາຽພູ ພັກພື້ນມາແລ້ວວ່າ ເມື່ອຈະພູດຄຸຍກັນໄມ່ຄວາພູດເສີຍດັ່ງເປັນທີ່ຮັບກວນຜູ້ອື່ນ

รถไฟແລ່ນເຂົ້າສູ່ເຊື່ອປາດ ສອງຂ້າງທາງມີຕັ້ນໄມ້ເລັກແລະຕັ້ນໄມ້ໃໝ່
ຈິ້ນເຮືອງຮາຍ ບາງແໜ່ງກີ້ນເບີຍດັກນຈົນທີບ ດອກໄມ້ປ່າຫລາກສີກຳລັງ
ແຢ້ນກລືບບານ ມີຜູ້ເສື້ອບິນຕອມອຸ່ງຊັກໄຂວ່າ “ໄກລອອກໄປມອງເຫັນກູເຂາ
ໜາຍລູກຕິດກັນເປັນພຶດແລະສັບຫັບຫຼຸ້ມ ບາງລູກມອງດູຄລ້າຍຄົນອນ
ເດືອກ ພາກັນດູ່ຮຽມໜາຕິສອງຂ້າງທາງຮັດໄຟຢ່າງເພລິດເພລິນ”

“ຮັດໄຟແລ່ນມາຕັ້ງນານຍັງໄມ້ພັນປ່າເລຍນະ” ວິຊີຕັ້ນໄປພູດກັບ
ຢືນຢັງ

“ອາກາສເປັນພື້ນ ຊົວຕະຈະສັ້ນ ຕັ້ນໄມ້ເຖິ່ນນັ້ນທັງກັນແລະແກ້” ເດືອນ
ອ່ານປ້າຍຄໍາຂວັງທີ່ຕິດໄວຣິມປ່າຂ້າງທາງຮັດໄຟ ທຳໃໝ່ໜູ້ຈຸດສິນໃຈອ່ານ
ປ້າຍຄັດໄປບ້າງວ່າ

“ປ່າໄມ້ໄມ້ຄູກເພາ ດ້ວຍເຫັນຮະວັງໄຟ”

ຄຽດວັງດາວໄດ້ຍືນເດືອນແລະໜູ້ຈຸດສິນໃຈອ່ານຄໍາຂວັງຈຶ່ງເອີ່ນວ່າ “ຄໍາຂວັງ
ເໜັນນີ້ເປັນຄໍາຂວັງທີ່ມີມາກ ຖຸກຄົນນ່າຈະຈັດເອາໄ້ວ່າ” ຄຽດວັງດາວກລ່າວ

ต่อไปว่า “ป้าไม่เป็นทรัพยากรธรรมชาติ เป็นแหล่งกำเนิดของดันน้ำ ลำธาร ป้าไม่เป็นสมบัติของชาติที่ทุกคนจะต้องช่วยกันรักษา”

“ภูเขา แม่น้ำลำคลองเป็นสมบัติของชาติด้วยหรือเปล่าครับ”
เด่นถามครุดวงดาว

“ใช่เช่นนี้ ภูเขา แม่น้ำลำคลองเป็นสมบัติของชาติที่เกิดขึ้นเอง ตามธรรมชาติ ทุกคนได้ใช้ประโยชน์ร่วมกัน เราจึงไม่ควรทำลายภูเขา แม่น้ำลำคลอง ป้าไม่” ครุดวงดาวอธิบาย ทุกคนฟังครุดวงดาวอธิบาย ด้วยความตั้งใจ และมองออกไปทางหน้าต่างรถไฟเพื่อชมความงาม ของธรรมชาติสองข้างทาง

“ผมหิวแล้วครับ” ยิ่งยงบอกครุดวงดาว ครุดวงดาวดูนาฬิกา เลี้ยวบอกว่า

“เที่ยงแล้ว กินข้าวกลางวันกันเถอะ”

เด็ก ๆ ลังเลเข้าห้องน้ำในปีของตนอย่างมาก ชูชาติรีบเตือนเพื่อน ๆ ว่า “อย่าลืมล้างมือก่อนกินอาหารนะครับ”

ทุกคนพยายามกันไปล้างมือที่อ่างล้างมือ แล้วกลับมานั่งรับประทานอาหารอย่างเอร็ดอร่อย

เด่นมองเห็นเศษกระดาษตกอยู่ในกล้าม ยิ่งยง จึงบอกยิ่งยงว่า “ยิ่งยงเก็บเศษกระดาษที่ตกอยู่ข้างคุณใส่ถุงนีหน่อยซิ”

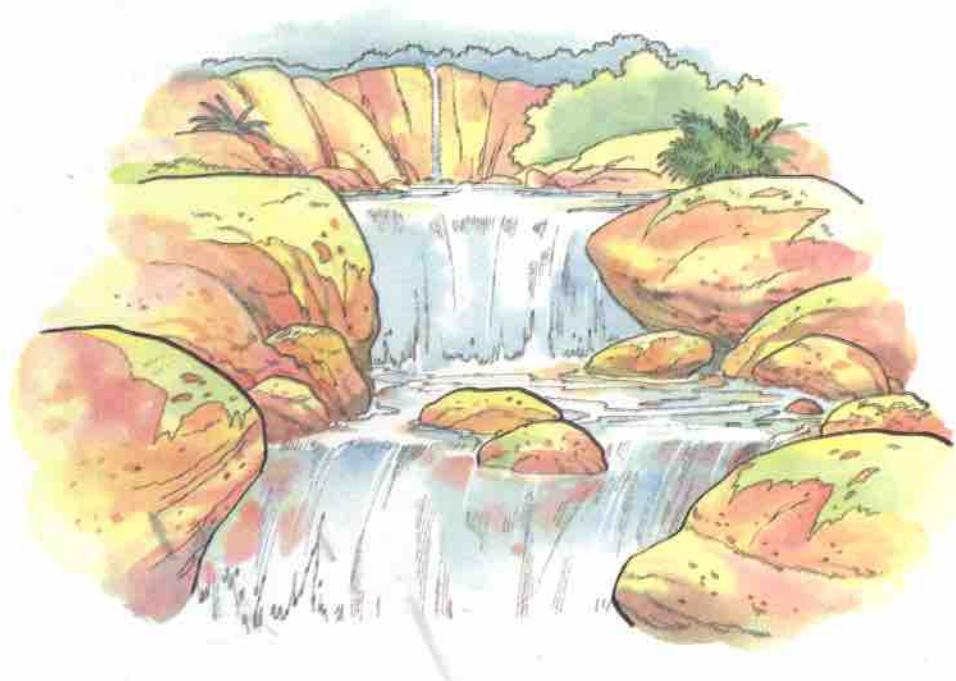
ยิ่งยงเก็บเศษกระดาษใส่ถุงที่เด่นยื่นให้ ทั้งสองคนมองไปยังข้อความที่อยู่เหนือศีรษะแล้วอ่านข้อความดังนี้ว่า

“รถไฟเป็นสมบัติของท่าน โปรดช่วยกันรักษาความสะอาด”

ครูดวงดาวยิ้มด้วยความพอใจ แล้วกล่าวขึ้นว่า

“รถไฟเป็นyanพานะที่ทุกคนใช้ร่วมกัน จึงถือว่าเป็นสมบัติของทุกคนในชาติ ทุกคนมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของ จึงต้องช่วยกันรักษาสมบัติเหล่านี้ด้วย”

เมื่อรถไฟมาถึงสถานีที่อำเภอเล็กๆ แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางที่นักเรียนจะมาทัศนศึกษาธรรมชาติและบำเพ็ญประโยชน์

คณะครุและนักเรียนจึงลงจากรถไฟแล้วเดินต่อไปที่สวนป่า เจ้าน้ำที่สวนป่าได้จัดบ้านพักไว้ให้คณะครุและนักเรียน ธรรมชาติรอบบ้านพักร่มรื่นและเงียบสงบ หลังบ้านพักมีลำธารเล็ก ๆ น้ำไหลเอื้อย ตลอดเวลา น้ำในลำธารใสสะอาดมองเห็นปลาแห่งกว่ายไปมา ได้ต้นไม้ริมลำธาร เจ้าน้ำที่สวนป่าได้จัดม้านั่งสำหรับนั่งพักผ่อน ดอกไม้บริเวณบ้านพักส่องกลืนห้อมรอยริน ผึ้งและผีเสื้อบินตามดอกไม้หากิน น้ำหวาน แมลงปอเกาะกลุ่มบินจดจ่อวียนอยู่เหนือผิวน้ำ ครูดวงดาวให้นักเรียนพักผ่อนตามอธิบาย ก่อนที่จะเข้าฟังคำบรรยายของเจ้าน้ำที่สวนป่า ชูชาติสนใจดูแมลงปอที่บินโน้นโนบลง ทั้งสองชอบใจที่เห็นแมลงปอบางตัวทำทางงอ ๆ แล้วแต่ผิวน้ำก่อนจะใบบินขึ้น

“แมลงปอมันทำเหมือนกำลังจะวิดน้ำอย่างนั้นแหล่” ชูชาติพูด

“ไม่ใช่หรอก มันออกไประต่างหากล่ะ แมลงปอออกไชน้ำ”

เด่นพูด ขณะนั้นเด็กหั้งสองคนได้ยินเสียงหึ่งๆ อุยเห็นอศิริจะ จึงแหงนหน้ามองขึ้นพร้อมกัน

“ตัวอะไรนะ สีเขียว สวยงาม” ชูชาติถาม

“แมลงทับไงล่ะ ดูซึมันจะบินไปเก้าอี้ต้นอะไรมะ”

เด่นพูดพลาสมองดูแมลงทับที่บินวนเวียนอยู่ใกล้ๆ สักครู่หนึ่ง มันกบินไปเก้าอี้ต้นมะขามเทศ เด่นกับชูชาติวิ่งตามไปดู ทำให้เพื่อนๆ หลายคนสนใจตามไปดูด้วย

“เอ๊ะ มันบินมาหาใบไม้กันนั้นเอง” เด่นบอกกับทุกคน ขณะที่จ้องดูแมลงทับเก้าอี้ต้นของต้นมะขามเทศ

พอดียิ่งยงส่งเสียงเรียกมาจากทางด้านหนึ่งของสวนป่า เด่นและชูชาติรีบวิ่งไปทางเสียงเรียกของยิ่งยง หั้งสองคนพบครูดวงดาว วิชิต ยิ่งยง และนักเรียนกำลังยืนฟังเจ้าน้ำที่สวนป่าอธิบายวิธีปลูกต้นไม้ เมื่อนักเรียนเข้าใจวิธีปลูกต้นไม้แล้ว เจ้าน้ำที่สวนป่า จึงชี้มือไปที่แปลงเพาะชำให้นักเรียนไปเอกสารลักษณะไม้มาปลูกในหลุมที่จัดไว้ให้

“นักเรียนอยากปลูกต้นไม้อะไรก็นำมาปลูกในหลุมที่คุณงานขุดหลุมเตรียมไว้ให้” เจ้าน้ำที่สวนป่าบอกด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“เด่นปลูกต้นอะไร” ชูชาติปลูกต้นไม้อยู่ใกล้ๆ ตามขึ้น

“ผมปลูกต้นสะเดา เจ้าน้ำที่สวนป่าบอกว่าต้นสะเดาเป็นต้นไม้โตเร็ว ดอกราคาดี ใบอ่อนจิ้มน้ำพริกกินได้ และกินกับน้ำปลาหวาน

อร่อยมาก แต่ผมไม่ชอบกินหรอกร เพราะมันขม คุณล่าปลูกต้นอะไร”
เด่นถามชูชาติบ้าง

“ผมปลูกต้นคุณ ผมชอบดอกสีเหลืองเป็นพวง ดูแล้วชื่นตาชื่นใจ”
ชูชาติพุดด้วยน้ำเสียงร่าเริงก่อนที่จะหันไปถานวิชิตกับยิ่งยง

“ผมปลูกต้นมะขาม” วิชิตเงยหน้าออก และก้มหน้าก้มตาเอาจมือ กัดดินรอบ ๆ โคนต้นให้แน่น เวลาลดน้ำต้นมะขามที่ปลูกใหม่จะได้ ไม่ล้ม

“ผมปลูกต้นสัก เมื่อต้นสักโตจะได้ใช้ไม้ทำบ้านเรือนได้” ยิ่งยงบอก หลังจากนักเรียนปลูกต้นไม้เสร็จแล้ว นักเรียนนำถังน้ำไปตักน้ำ ที่ลำธารมาต้นไม้ที่ตนปลูก ครูดวงดาวให้นักเรียนแต่งคำขวัญ เกี่ยวกับป่าไม้หรือต้นไม้

“มีรางวัลสำหรับการประกวดคำขวัญด้วยนะจี๊” ครูดวงดาว บอกกับนักเรียนด้วยน้ำเสียง Jerome แม้ใบหน้าจะซุ่มไปด้วยเหงื่อ

ผลของการประกวดคำขวัญ เด่นได้รับรางวัลชนะเลิศ คำขวัญของเด่นที่ได้รับรางวัล ได้แก่ “ป้าดีน้ำอุดม ป้าล่มน้ำเหือดหาย” เด่นได้รับรางวัลเป็นภาพน้ำตก เขากูมิใจมาก เพราะเป็นภาพวาดฝีมือของหัวหน้าสวนป่า

คำใหม่

กลีบ กำเนิด ขบวน ขม เขต คณะ คำขวัญ คุณ โคง
จอด จำกัด จิม จุดหมายปลายทาง ฉวัดเฉวียน โฉบ ชานชาลา
ชุมชน ชุม (ชุมชาติ) (ดวงดาว) (เด่น) โดยสาร ตันน้ำ ต่างหาก
แต่ง ถัด ทยอด ทรัพยากร ทัศนศึกษา ทีบ เที่ยบ ໂହ່ นกกระเต็น
นายสถานี แน่น เปียด เป់ ເພា ໂີ ຜື້ມືອ ພວງ ພຶດ ພຸ່ງ ເພະໝາ
ມຮຽາທ ມະຂາມເທສ ແມລັງທັບ ຍານພາහນະ (ຍິ່ງຍິ່ງ) ແມ່ນ
ລ່ມ ລ້ວງ ເລີສ (ວິຊີຕ) ສີຮະ ເສະ ສຖານີ ສລັບຫັບຫຼອນ ສະເດາ
ຫລາກ ຮລຸມ ຫົງ ເໜືດຫາຍ ແລ້ວ ອປຣມ ອັດຍາສີຍ ອ້າງ

แบบฝึกอ่าน

อ่านคำยาก

ขบวนรถไฟ	อ่านว่า	ຂະ-ບວນ-ຮດ-ໄຟ
ຂະນັກເຂັ້ມົນ	อ่านว่า	ຂະ-ນັກ-ຂະ-ເມັນ

เขตชุมชน	อ่านว่า	เขต-ชุม-ชน
คำขวัญ	อ่านว่า	คำ-ขวัญ
คำบรรยาย	อ่านว่า	คำ-บัน-ยาย
ฉวัดเฉวียน	อ่านว่า	ฉะ-หวัด-ฉะ-เหวียน
ตั้นมะขามเทศ	อ่านว่า	ตั้น-มะ-ขาม-เทศ
ทยอด	อ่านว่า	ທະ-ยอด
ทัศนศึกษา	อ่านว่า	ທັດ-ສະ-ນະ-ສຶກ-ສາ
ทรัพยากร	อ่านว่า	ຫັບ-ພະ-ຍາ-ກອນ
ธรรมชาติ	อ่านว่า	ທຳ-ມະ-ชาด
บำเพ็ญประโยชน์	อ่านว่า	ບຳ-ເພີ້ນ-ປະ-ໄຫຍດ
ผู้โดยสาร	อ่านว่า	ຜູ້-ໂດຍ-ສານ
ภูมิใจ	อ่านว่า	ພຸມ-ใจ
มวยไทย	อ่านว่า	ມັນ-ຍາດ
yanpann	อ่านว่า	ຢານ-ພາ-ໜະ-ນະ
รางวัล	อ่านว่า	ຮາງ-ວັນ
ล้ำทาง	อ่านว่า	ລຳ-ທານ
ศีรษะ	อ่านว่า	ສື-ສະ
สถานีรถไฟ	อ่านว่า	ສະ-ຖາ-ນີ-ຮດ-ໄຟ
สมบัติ	อ่านว่า	ສມ-ບັດ
สัญญาณ	อ่านว่า	ສັນ-ຍານ
อัคยาศัย	อ่านว่า	ອັດ-ທະ-ຍາ-ໄສ

คำที่ไม่มีสระอะ แต่อ่านออกเสียงอะก็งเสียง

ขบวน ขณะ ขณะะ ขะมักเข้ม้น ขี่ ฉวัดเฉวียน ทยอด ทรัพยากร
ทัศนศึกษา ธรรมชาติ พานนะ สถานี สนุกสนาน ลับ อธิบาย
อัธยาศัย เอื้อดอว์อย

คำที่ใช้ รร

บรรยาย มารยาท ธรรมชาติ

คำที่สะกดด้วยแม่กม

ธรรมชาติ ภูมิใจ

ความรู้ทางภาษา

การฟังและการพูด

การฟังเป็นการได้ยินเรื่องราวให้เกิดความเข้าใจในเรื่องที่ได้ยิน และนำมาคิดพิจารณาว่าเรื่องราวนั้น ๆ ควรเชื่อได้หรือไม่ นำไปใช้ประโยชน์ได้เพียงใด

ข้อควรปฏิบัติในการฟัง

๑. ตั้งใจฟัง ไม่พูดหรือสนใจกันขณะฟังผู้อื่นพูด
๒. คิดติดตามเรื่องที่ฟังว่าเรื่องที่ฟังเกี่ยวกับอะไร มีความถูกต้อง เชื่อถือได้หรือไม่
๓. การฟังคำบรรยายควรจดข้อความสำคัญที่ได้จากการฟังไว้

มรรยาทในการพัง

๑. ตั้งใจฟัง มองผู้พูด
๒. ไม่คุยหรือเล่นขณะฟังผู้อื่นพูด
๓. ไม่ลงเสียงดังหรือทำความรำคาญให้ผู้อื่น
๔. ถ้าจะถามควรขออนุญาตก่อน หรือให้ผู้พูดหยุดพูดก่อน
ไม่ควรถามขณะผู้พูดยังพูดไม่จบ

การพูดเป็นการแสดงความคิดหรือบอกเล่าเรื่องราวโดยการพูดให้ผู้อื่นฟัง ผู้พูดต้องมีความคิด มีเรื่องราวที่จะพูด และต้องจัดลำดับความคิดหรือเรื่องราวที่จะพูด มิให้สับสน เพื่อผู้ฟังจะได้เกิดความเข้าใจชัดเจน ผู้พูดต้องพูดให้ชัดเจน ใช้ภาษาที่ถูกต้อง

ข้อปฏิบัติในการพูด

๑. จะพูดเรื่องอะไร ต้องมีความรู้ในเรื่องนั้นโดยการอ่าน การรักษาผู้อื่นให้เข้าใจก่อน
๒. ใช้ภาษาพูดที่ถูกต้อง สุภาพ
๓. พูดให้เสียงดัง ฟังชัด แต่ไม่ใช่ตะโกน
๔. พูดให้ชัดเจน ใช้คำแทนชื่อให้ถูกต้อง
๕. มองผู้ฟัง
๖. ขณะพูดต้องนั่งหรือยืนตัวตรงในท่าสบาย
๗. ไม่เอาจมือลัวง គัวก แกะ เกาะขณะพูดหรือยืนเอาจมือไว้หนัง

มรรยาทการพูด

๑. ใช้น้ำเสียงนุ่มนวล ไม่พูดกระซิบโขกโขก
๒. ใช้ถ้อยคำสุภาพ
๓. พูดด้วยใจจริงและยกย่องผู้ฟัง
๔. ไม่นินทาผู้อื่นหรือพูดว่าร้ายผู้อื่น
๕. ไม่แสดงความโกรธเคืองผู้ฟัง
๖. รอจังหวะในการพูดซักถาม ไม่พูดสองขณะะผู้อื่นกำลังพูด

การเขียนคำวัญ

คำวัญเป็นถ้อยคำที่กล่าวสั้นๆ ให้ข้อคิดหรือเป็นคติเตือนใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น

โรงเรียนจะสวยงาม ถ้านักเรียนช่วยกันรักษาความสะอาด
ต้นไม้ควรรักษา หมั่นปลูกป้าเป็นประจำ
เมืองไทยจะรุ่งเรือง พลเมืองดีต้องมีวินัย

การเขียนคำวัญควรเป็นข้อความที่งุ่งใจ ใช้คำสั้นกะทัดรัด มีความหมายดี และตรงตามความต้องการ มีความคล้องจองกัน เพื่อให้จำได้ง่าย

อ่านบทร้อยกรอง

พูดดี-พูดช้า

มาพูดคำ	ดีลัน	ให้คนรัก
เกิดพร้อมพราก	สามคัคคี	ดีหนักหนา
อย่าเก็บช้า	นี่ในน	ไปโพนทะนา
จะถูกด่า	ต่อยชา	ให้อกร้อน
มาเลิกละ	คำเลขะ	อย่าประเปี้ยน
จรริบเตือน	ตนมั่ง	เร่งสั่งสอน
ให้คำพูด	ดีแท้	อันแน่นอน
จึงไม่ร้อน	พันเข็ญ	เกิดเย็นเยยก

(จากเรื่อง โลกานุศาสนี ของสมเด็จพระมหาวีรวงศ์)

อ่านเสริมบทเรียน

ชีวิตแมลงปอ

ฉันเป็นแมลงปอ ฉันและเพื่อน ๆ จะบินไปตามท้องทุ่ง และตามริมหนองน้ำ รูปร่างและสีของพวกฉันจะแตกต่างกัน ฉันมีตัวสิน้ำตาล ก้นมีสีดำ และปีกสีแดง

ฉันและเพื่อน ๆ ชอบบินช่วยเหลือภัยเพื่อจับแมลงกินเป็นอาหาร ตัวของฉันมีปีกข้างละสองปีก ปีกของฉันกว้างและยาว เต่งบางและเบา

ปีกของฉันแข็งแรงมาก ฉันจึงบินได้เร็วกว่าแมลงอื่น ๆ ฉันจึงสามารถจับแมลงอื่น ๆ มา กินเป็นอาหารได้ ตากองฉันโตมากและมองเห็นได้ไกล จึงมองเห็นแมลงที่บินในอากาศได้

เมื่อเล็ก ๆ ฉันมีรูปร่างหน้าตาไม่เหมือนพ่อแม่ของฉัน แม่ฉันอยู่กับพ่อไม่นาน เมื่อฉันจะเกิดแม่ก็หย่อนกันลงไปในน้ำแล้ววางไข่ ใกล้ ๆ กับต้นผักในน้ำ ไม่ซ้ายขวา ออกมานมเป็นตัวอ่อน ไม่มีปีก ได้แก่ ตัวฉัน ฉันอยู่ในน้ำและลอกคราบหลายครั้ง ขณะที่ฉันอยู่ในน้ำ ฉันกินสัตว์น้ำเล็ก ๆ เป็นอาหาร ฉันอยู่ในน้ำฉันใช้เหงือกหายใจ เดี่ยหัวใจของฉันอยู่ตรงกัน ต่อมามาฉันก็ลอกคราบ เปลี่ยนมาเป็นตัวที่มีปีก รูปร่างจึงเหมือนกับพ่อแม่ของฉัน

ฉันภูมิใจที่เกิดเป็นแมลงปอ เพราะฉันได้ช่วยกำจัดแมลงบางชนิด ที่ทำลายพืชในไร่นา และฉันยังช่วยให้ธรรมชาติสวยงาม มีชีวิตชีวา อีกด้วย

บทที่ ๑๑ เชี่ยนมากคุณยาย

“น้ำหวาน เสร็จหรือยังลูก คุณพ่อค่อยแล้ว” แม่ไอล์หน้าเข้มารំเงែ
เพื่อจะไปบ้านสวน

“พับอะไรอยู่ Jessie เยอะແຍະເລຍ” แม่พูดเมื่อเห็นกองกระดาษ
ที่น้ำหวานพับเป็นรูปต่างๆ กองอยู่

“เสร็จพอดีเลยค่ะ หนูทำของขวัญไปให้พี่ๆ ที่บ้านสวนค่ะ”
น้ำหวานบอกแม่และรวมงานกระดาษที่พับเป็นรูปนก ตะกร้อ
เรือใบตามที่ครูสอนใส่ถุงย่าม

“ดีแล้วจัง เรายืบไปกันเถอะ คุณพ่อไปค่อยที่รถแล้ว” แม่เตือน
น้ำหวานอีกครั้ง

บ้านสวนของตาและยายอยู่นอกเมือง แม่ล่าว่าแต่ก่อนไม่มีถนน
ไปถึงบ้านสวน ต้องนั่งเรือไปตามลำคลองที่คดเคี้ยว เมื่อแม่เรียน
หนังสือ แม่ต้องมาอยู่โรงเรียนประจำที่ในเมือง เดียวนี้มีถนนเข้าถึง
บ้านสวน ทำให้การไปมาสะดวกขึ้น น้ำหวานรู้สึกเสียดายที่ไม่มี
โอกาสได้นั่งเรือไปบ้านสวนอย่างแต่ก่อน

“เราไปบ้านสวนทางเรือกันสักครั้งดีไหมคะ” น้ำหวานเอ่ยขึ้น
ขณะนั่งในรถ

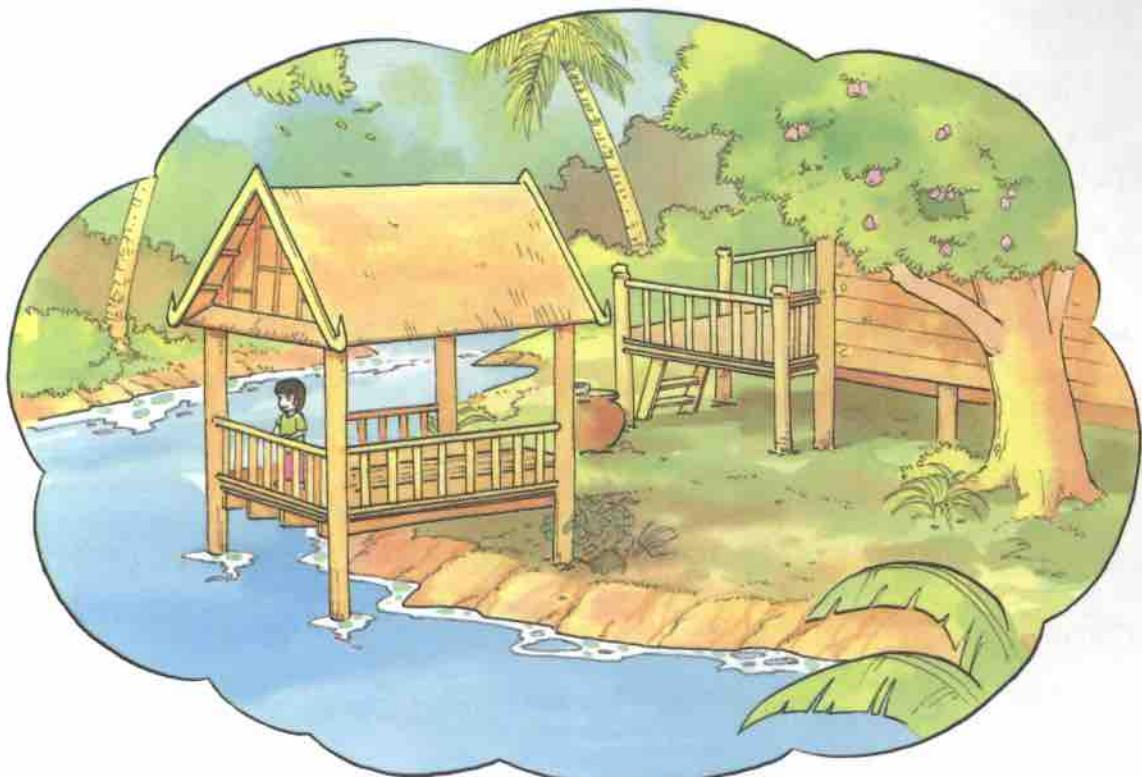
“เขาไกวันหลังที่เรามีเวลามากกว่านี้ เราค่อยไปทางเรือกัน
วันนี้คุณลุงคุณป้าและครอบครัวคงมากันแล้ว เดียวทุกคนจะรอ”
พ่อบอก

ตามปกติในวันหยุด ลุงโต ป้าใหญ่ และแม่ มักจะพาครอบครัว
ชึ้นอยู่ในเมืองไปเยี่ยมตา ยาย และน้าเล็กที่บ้านสวน บ้านสวน
จึงเป็นศูนย์รวมของญาติพี่น้อง ซึ่งจะมาพบปะกันอยู่เสมอ โดยเฉพาะ
ในโอกาสพิเศษต่างๆ เช่น วันเกิดของตาและยาย วันสงกรานต์
วันขึ้นปีใหม่ เป็นต้น วันนี้เป็นวันส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ทุก
ครอบครัวจึงพากันมาค้างคืนและรับประทานอาหารที่บ้านสวนเหมือน
เช่นทุกปี เพื่อมาเยี่ยมตายาย และทุกครอบครัวจะได้พูดกันในระหว่าง
ญาติพี่น้อง

บ้านสวนมีบริเวณกว้างขวาง ร่มรื่นด้วยต้นไม้ มีทั้งไม้ผลที่ปลูก
ตามร่องสวน มีไม้ดอกนานาพינותที่ตาและยายสรรมามาปลูกไว้รอบๆ

ตัวเรื่อง มีดอกไม้ไทย ๆ สีขาว กลิ่นหอมหลาຍชนิด เช่น มะลิ แก้ว ไมก ชุมน้ำด พุดช้อน พุทธชาด เขียวกระแต บรรณิการ์ และราตรี เป็นต้น ทำให้บ้านสวนหอมด้วยไม้ดอกเหล่านี้

น้ำหวานชอบบรรยากาศบ้านสวนมาก เพราะมีบริเวณกว้างขวาง ที่น้ำหวานจะวิ่งเล่นสนุกสนาน ต่างจากบ้านของน้ำหวานที่บริเวณบ้านจัดเป็นสัดส่วนกะทัดรัดตามแบบบ้านในเมือง มีที่น้อย ไม่มีบริเวณให้วิ่งเล่นได้ น้ำหวานชอบกระโดดไปตามท้องร่องสวนที่ไม่กว้างมากนัก บางแห่งก็ไม่ทำเป็นสะพานวางพادตามท้องร่องสวน ในท้องร่องสวน มีจอกแนน น้ำหวานชอบข้อนจอกแนนขึ้นมาเล่น น้ำหวานเล่นจนเหนื่อยแล้วจะมานั่งพักที่ศาลาท่าน้ำริมคลองที่อยู่หน้าเรือน ที่นั่นลมพัดเย็นสบาย รอบ ๆ ศาลมีกอพลับพลึงและโภส惠及ต่าง ๆ ที่ร่มติง

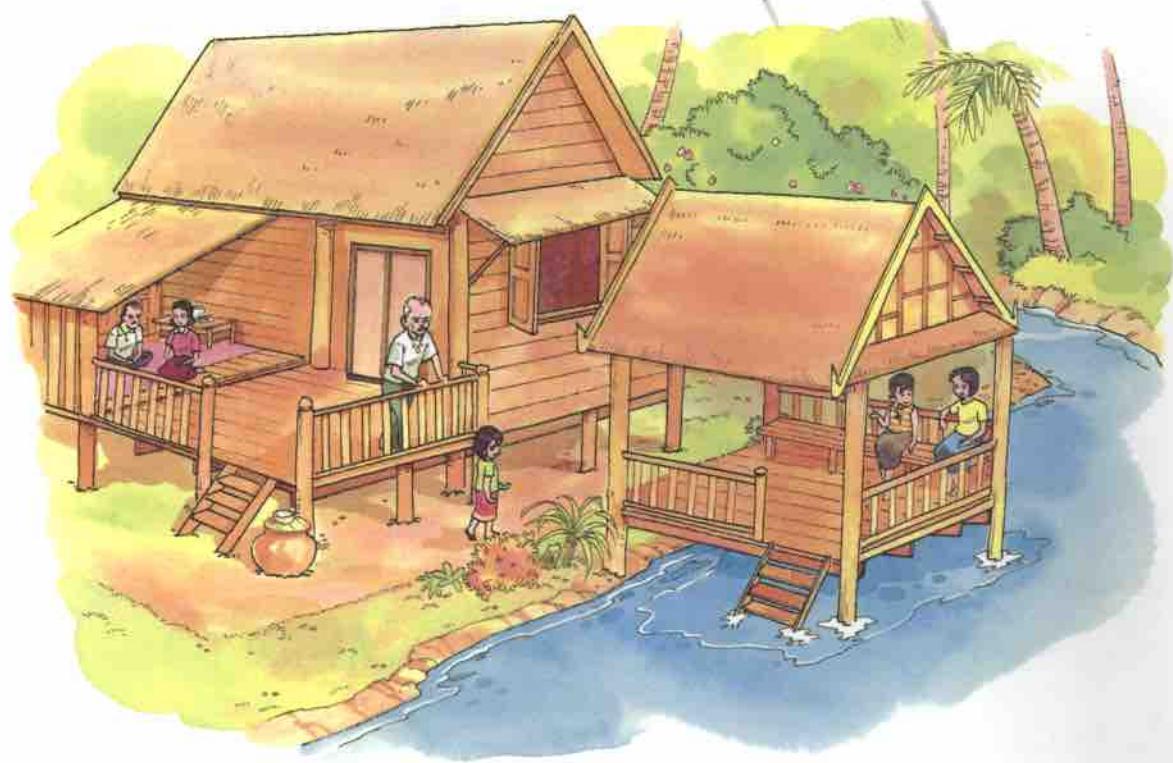
ข้างศาลาท่าน้ำมีต้นชุมพู่แก้มแรมตันใหญ่มีลูกดกห้อยเป็นพวงผลชุมพู่มีสีชมพูสวยงามเมื่อไนแก้มตุกตา น้ำหวานชอบไปนั่งที่ขันบันไดศาลาท่าน้ำ มองดูน้ำที่ไหลไปตามคลอง น้ำหวานอยากรายเรือเป็นน้ำเล็กเคยสัญญาไว้ว่าจะหัดให้น้ำหวานพายเรือเมื่อน้ำหวานว่ายน้ำเก่งแล้ว ฝั่งคลองตรงข้ามศาลาท่าน้ำ มีต้นไทรเก่าแก่ต้นหนึ่งมีรากห้อยระย้า น้ำหวานเคยบอกพ่อว่าอยากรถลงโน่นตัวตามรากรไทรที่เคยเห็นในภาพยนตร์ดูบ้าง คงจะตื่นเต้นดีไม่น้อย แต่พ่อบอกว่าเล่นซิ่งซ้ำที่ติดทำไว้ที่ข้างเรือนก์สนุกพอแล้ว

เมื่อน้ำหวานไปถึงบ้านสวน พวกพี่ๆ ลูกของลุงโตกับป้าใหญ่ได้ชุมนุมกันอยู่ที่ศาลาท่าน้ำ น้ำหวานขึ้นไปกราบตาและผู้ใหญ่ที่นั่งคุยกันอยู่ที่ระเบียงบ้าน เลี้ยวจึงไปหาพี่ๆ ที่ศาลาท่าน้ำ ซึ่งกำลังเตรียมของสำหรับจารดน้ำขอพรตามกลางคืนของวันส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่

“น้ำหวานมาพอดี ช่วยไปเก็บดอกไม้มามาใส่กระ Thompson และเก็บดอกมะลิสำหรับłożyćน้ำในขันเพื่อวัดน้ำขอพรด้วย” พี่สาวลูกของลุงตอร้องบอกน้ำหวาน ขณะน้ำหวานกำลังเดินเข้ามาที่ศาลาท่าน้ำ น้ำหวานจึงไปเก็บดอกไม้มามาให้พี่ๆ

ตาเดินออกมากที่นอกชาน มองดูเด็กๆ พุดคุยกันอย่างมีความสุข “จวนจะคำแล้ว เด็กๆ ขึ้นมากินข้าวกินปลา กันเถอะ เดี๋ยวจะหิว กัน” ตาร้องเรียกหланๆ ให้มากินข้าว

“เสียดายจริงๆ ปืนแม่กับน้ำเล็กอยู่ที่โรงพยาบาลเลยไม่ได้มาร่วมงานด้วย” ป้าใหญ่เอ่ยขึ้น ย้ายมีอาการท้องเสียเล็กน้อย น้ำเล็ก

จึงพยายามส่งโรงพยาบาล และนายแพทย์ให้ยายอยู่รักษาที่โรงพยาบาล สักสองสามวัน เพราะเห็นว่ายายมีอายุมากแล้ว น้าเล็กจึงต้องอยู่ดูแลயาย

“แม่เข้าจะให้น้าเล็กกลับมาฉลองปีใหม่กับพวกรา แม่เข้าบอกว่า มีนางพยาบาลดูแลอยู่แล้ว แต่น้าเล็กขออยู่เป็นเพื่อนแม่” تابอก

น้ำเสียงของตาแสดงความซื่นใจที่น้าเล็กห่วงใยแม่ น้ำหวานของ ก็รู้ว่าตาเป็นห่วงและคิดถึงยายอยู่ไม่น้อย แต่หากยังต้อนรับลูก ๆ หลาน ๆ อย่างเบิกบานตามปกติ

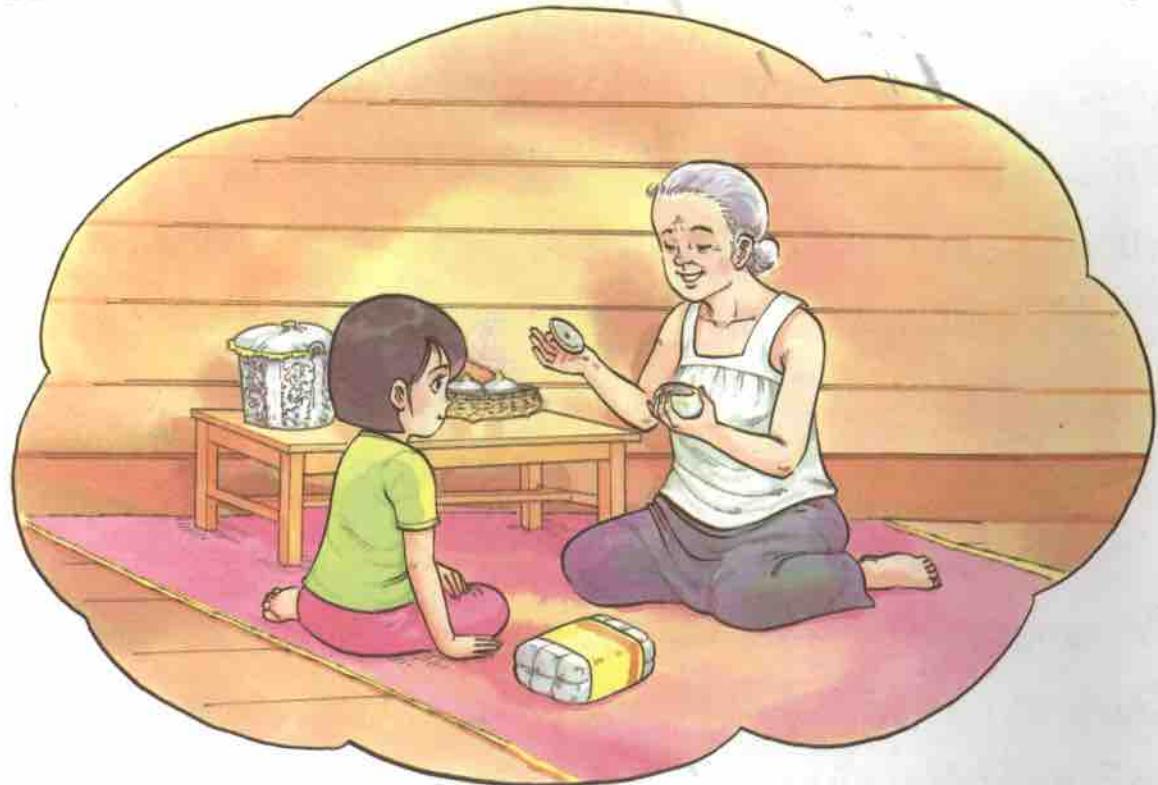
“พรุ่งนี้ พวกราจะไปกราบและเยี่ยมยายที่โรงพยาบาล และ จะไปสวัสดีปีใหม่น้าเล็กกัน” ลุงトイบอกทุก ๆ คน ตายมอย่างพอดี ที่ลูกหลานมีความห่วงใยยาย

น้ำหวานอยู่กับพี่ ๆ และสนุกสนานมากในวันนี้ แต่น้ำหวาน

รู้สึกว่าตนเองขาดอะไรไปบางอย่าง เมื่อมองไปที่ระเบียงด้านในสุดที่ยาวย酔นั่ง มีเสื่อ มีหมอน ชั้นเตี้ยๆ ริมฝ่ายังคงมีกาน้ำชา ขวดโนลขนาดต่างๆ บรรจุข้นมีมือยาวยางอยู่ ซึ่งหลานฯ มาเยี่ยมครั้งได้ ก็จะได้กินข้นมอร่อยของยายทุกครั้ง และยังมีเชียนมากของยายางอยู่เหมือนเดิม ปืนน้ำหวานรู้สึกเหงา ไม่มีเสียงของยายพูดคุยกับหลานฯ เหมือนเช่นทุกปี

ทุกครั้งที่น้ำหวานมาบ้านสวน ยายมักมีเรื่องสนุกๆ เล่าให้ฟังโดยเฉพาะข้าวของในเชียนมากของยายดูจะมีความเป็นมาให้ยายเล่าได้มากมาย น้ำหวานรู้จากยายว่า เชียนมากันนี้เป็นของทวด คนรุ่นทวดจะกินมากกันทั้งนั้น ยายเล่าว่าเมื่อตอนคุณยายยังเล็กๆ เคยจีบพลูให้ทวด และเคยลองกินมากจนยันมากต้องหายทิ้ง มีอาการใจสั่น

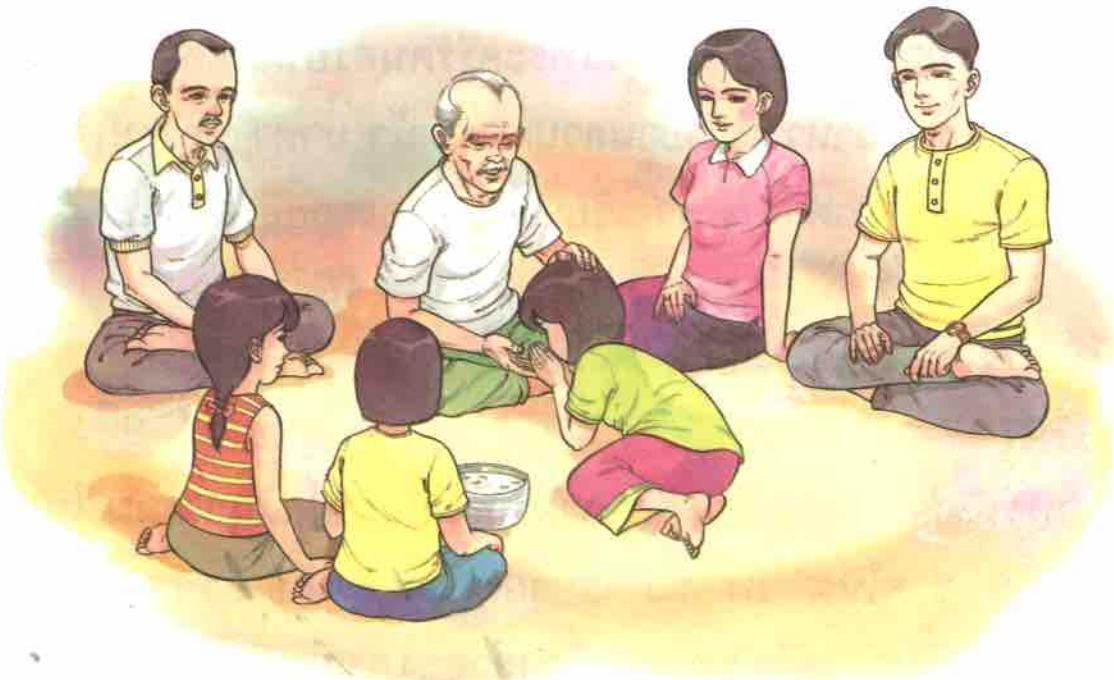

เกี่ยนศีรษะและหน้าแดงเหมือนจับไจ้ มาถึงคนรุ่นยายไม่กินมากกันแล้ว แต่ยายก็ยังคงใช้ของในเชียนมากทำประโยชน์อื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวกับการกินมาก ปูนในเต้าปูน yay ใช้เต้มเวลาสูงหรือแมลงกัด ตลับเงิน หลายใบที่สลักลวดลายดอกไม้ เถาวงอยู่บ่นเชียนมาก น้ำหวาน ชอบเปิดตลับเงินของยายดูเล่น ยายบอกว่าเดิมใช้ใส่มากสดบ้าง มากแห้งบ้าง ยาฟอยบ้าง เดียวนี่คุณยายใช้ใส่ขมิ้นและดินสอพอง น้ำหวานรู้จากยายว่าขมิ้นและดินสอพองนั้น คนรุ่นทวดใช้บำรุงรักษานิว แทนเครื่องสำอาง ตลับใบหนึ่ง yay ใส่กานพูลุไว้ ยายเคยให้น้ำหวาน ลองดมกานพูลุและเคี้ยวดู มีกลิ่นเครื่องเทศ รสเผ็ด ยายว่ากานพูลุ ทำให้ปากหอม โดยไม่ต้องใช้ยาอม ตลับเล็กๆ ใบหนึ่ง yay ใส่สีสัง ทาปาก ยายเอานิ้วแตะสีสังมาทาริมฝีปาก ยายบอกว่าช่วยทำให้ ริมฝีปากไม่แห้งแตก ซองพูลุรูปสามเหลี่ยมนั้น yay พับผ้าเช็ดปาก

สีสวยใส่แทนพลุ พยายามบอกว่าคนรุ่นก่อนไม่ใช้กระดาษเช็ดปาก แต่ใช้ผ้าเช็ดปาก ครกเล็กๆ ที่เคยใช้ตั่มมากและพลุนั้น น้ำหวานเคยเห็นพยายามใช้บดพิมเสน่หาตามแก้วeinศรีจะะ

น้ำหวานเคยยกฝาเชียนมากขึ้น ภายนในมีของกระจุกกระจิกหลายอย่าง มีสตางค์รุ่นเก่าๆ ซึ่งพยายามเล่าว่าหรือญี่ได้ใช้ชื่ออะไรได้มากน้อยเท่าใด ในสมัยก่อนพยายามมีหอยสีต่างๆ รูปร่างเปลกตาพยายามเล่าว่าเก็บมาจากที่ใดบ้าง ยังมีเม็ดมะขาม เม็ดมะกล่ำตานุซึ่งเป็นของเล่นสมัยพยายามถึงรุ่นแม่ พยายามเคยสอนให้น้ำหวานใช้เม็ดมะขาม หรือเม็ดมะกล่ำตานุเล่นอีกด้วยกับแม่ บางครั้งพยายามตั้งใจฟังเลขให้น้ำหวานใช้เม็ดมะขามหัดบากลับอีกด้วย

“จนจะสองยามแล้ว” แม่พูดพร้อมกับเดินไปเปิดวิทยุ เสียงพระสวดพระพุทธมนต์จากวิทยุดังขึ้นเป็นสัญญาณว่าปีใหม่กำลังจะมาถึง

ทุกคนพากันไปนั่งล้อมตัว เมื่อเสียงพระสวัสดิ์พระพุทธมนต์จบลง ทุกคนพากันร้องเพลงปีใหม่พร้อมกัน ลุงโตเข้าไปกราบและรดน้ำขอพรต้าเป็นคนแรก ทุกคนทำตามเรียงลำดับอาวุโส น้ำหวานเข้าไปกราบเป็นคนสุดท้าย จากนั้นทุกคนสวัสดิ์ปีใหม่แล้วแลกเปลี่ยนของขวัญกันอย่างแข็งขึ้น น้ำหวานไปกราบลุงโต ป้าใหญ่ และ เวียนไปตามลำดับ จนถึงพี่ๆ ลูกหลุงโตและป้าใหญ่ด้วย

“น้ำหวานเนี้ยอยหน่อยนะ เลิกกว่าเขามด” ตาล้ออย่างเอ็นดู น้ำหวานตอบต้าว่า “น้ำหวานไม่เนี้ยอยหรอกค่ะ น้ำหวาน มีความสุขมากที่มาบ้านสวน”

น้ำหวานชอบบ้านสวน เพราะมีบริเวณกว้างขวาง มีที่ให้เล่นมาก ได้พบญาติพี่น้องหลายคน ได้ฟังเรื่องราวดีๆ ให้ฟัง ทำให้ น้ำหวานได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ จากผู้ใหญ่ และจากยายที่เล่าให้ฟัง

คืนนั้นก่อนเข้านอน น้ำหวานกราบพระ สวดมนต์ตามที่คุณแม่สอน และน้ำหวานยังขอให้คุณพระคริสต์ตันตร์ัยได้คุ้มครองยายให้หายป่วยเร็วๆ น้ำหวานมาบ้านสวนคราวหน้า น้ำหวานคงจะได้นอนฟังยายเล่าเรื่องราวดีๆ จากเชื้อนมากของยายอีกเป็นแน่

คำใหม่

กรรมการ กระฉูกกระจิก กานพลู กาน้ำชา แก้มแหน่ง ไกสน ขมิ้น ขวดโลล ขัน ขัน เจี้ยวกระแต คดเคี้ยว ครก ค้างคีน คาย เคี้ยว เครื่องเทศ เครื่องสำอาง ฉลอง เฉพาะ จวน

จากเห็น จีบ ใจที่เลข ชมนاد ช้อน ชื่น แซ่บชื่น เชี่ยนหมาก
 ช่อง ดินสองห้อง เดี่ยว โดย ตันไทร ตลอด ตะกร้อ ตำ ตุ๊กตา[†]
 เต้าปูน เตี้ย ถุงป่าม เกา ทวด ห้องเสีย นอกชาน นานา^(น้ำเล็ก) นางพยาบาล นายแพทย์ บด บรรยายกาศ บวก ปกติ
 (ป้าใหญ่) ฝ่า ฝาด พบປະ พระพุทธมนตร์ พระศรีรัตนตรัย
 พลับพลึง พลุ พับ พิมเสน พิเศษ พุทธชาด ภาคยนตร์
 มะกลำตานญู ไมก ยก ยันหมาก ยาฝอย ยาอม ยุ่ง รวมรวม
 ระเบียง ระยَا ราก ริมฝีปาก รูป เรือใบ ลบ ล้อ ลำดับ
 (ลุงโต) แลกเปลี่ยน เวียน ศูนย์ ส่งท้าย สถาบัน สรรณา
 สาว สาวมนตร์ สัดส่วน สามเหลี่ยม สีฟัง เสื่อ หอย ห้อย หัด
 แหง เหรียญ โนน อาวุโส อีตัก เอ็นดู

แบบฝึกอ่าน

อ่านคำยาก

กรณิการ	อ่านว่า	กัน-นิ-กา
ใจที่เลข	อ่านว่า	ใจ-เลข
เฉพาะ	อ่านว่า	ฉะ-เพาะ
ชมนاد	อ่านว่า	ชม-มะ-นาด
ญาติพี่น้อง	อ่านว่า	ญาด-พี่-น้อง
ตลอด	อ่านว่า	ตะ-หลับ
บรรยายกาศ	อ่านว่า	บัน-ยา-กาศ

พระพุทธมณฑ	อ่านว่า	พระ-พุ-ทธ-มณ-
พระศรีรัตนตรัย	อ่านว่า	พระ-สี-รัด-ตะ-นะ-ไตร
พิเศษ	อ่านว่า	พิ-เศษ
gaplyntr	อ่านว่า	gap-ลย-นต์
โรงพยาบาล	อ่านว่า	ไวง-พะ-ยา-บาน
ศูนย์รวม	อ่านว่า	สูน-รวม
เสร็จ	อ่านว่า	เส็จ
สถาบัน	อ่านว่า	สะ-ตაบ

อ่านคำที่มีไม้ทันทมาต

เรียกว่า ไม้ทันทมาต ใช้วางบนพยัญชนะที่ไม่ต้องการออกเสียง พยัญชนะที่มีไม้ทันทมาต เรียกว่า ตัวการันต์ มีหนึ่งหรือสองตัว ก็ได้ ไม่ออกเสียงพยัญชนะตัวนั้น

ศูนย์รวม	กรณิการ์	gaplyntr	รถยนต์
นายแพทย์	ประไยช์	สถาบ	พระพุทธมณฑ
สวามนต์			

อ่านคำที่มีตัวสะกด แม่กด

คำที่มี จ ช ติ ณ ท ศ ษ ส เป็นตัวสะกดอยู่ในมาตราแม่ กด
อ่านออกเสียงเหมือน ด สะกด

เสร็จ	ประโยชน์	ญาติ	รถยนต์	วิทยุ
พุทธชาติ	พระพุทธมนตร์	บรรยายกาศ	เครื่องเทศ	กระดาษ
พิเศษ	โอกาส	รสฝาด		

อ่านคำควบกล้ำ

กระดาษ	กระหง	เขี้ยวกระแท
กระไดด	วันสงกรานต์	กราบพระ
กระจุกกระจิก	พระศรีรัตนตรัย	เม็ดมะกล้ำดahan
กลินเครื่องเทศ	ครอบครัว	คราก
ครังได	ริมคลอง	ประโยชน์
ประจำ	ปลา	แปลก
พลับพลึง	ร้องเพลง	

ความรู้ทางภาษา

ประโยชน์แสดงความต้องการ

อ่านประโยชน์ต่อไปนี้

ฉันต้องการพูดเชอ

ฉันอยากไปพูดเชอ

ฉันปราณາจะพูดเชอ

(ปราณາ อ่านว่า ปราด-ตะ-หนา)

ประโยชน์แสดงความต้องการเป็นประโยชน์ที่มีเนื้อความต้องการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง มักมีคำว่า ต้องการ อย่าง ปราณາ อยู่หลังประธาน และอยู่หน้ากริยาสำคัญของประโยชน์

คำพ้องรูปและคำพ้องเสียง

คำพ้องรูป คือ คำที่เขียนเหมือนกัน อ่านต่างกัน และมีความหมายต่างกัน

คำพ้องเสียง คือ คำที่อ่านออกเสียงเหมือนกัน แต่มีความหมายแตกต่างกัน และเขียนต่างกัน

เพลารถหัก เพราะบรรทุกของหนักเกินไป

ครั้นเพลาสายันหันพาภันบินกลับรัง

คำว่า เพลา เป็นคำพ้องรูป เพราะเขียนเหมือนกัน อ่านต่างกัน และมีความหมายต่างกัน

ขันน้ำทำด้วยพลาสติก

พระครรค์เป็นอาวุธ

คำว่า ขัน และ ขรรค์ เป็นคำพ้องเสียง เพราะอ่านออกเสียง
เหมือนกัน เขียนต่างกัน และมีความหมายต่างกัน

อ่านบทร้อยกรอง

ดอกไม้

ดอกไม้นี่มีมากมาย

เช่นดอกพุดลาย

ทั้งดอกชงโคชบา

มะลิช้อนมะลิลา

กลินหอมหนักหนา

บัวให้บูชาพระดี

ดอกปีบและสารภี

ทั้งดอกจำปี

นั้นเป็นดอกไม้ไทยไทย

(จากบทพระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ)

อ่านเสริมบทเรียน

วันขึ้นปีใหม่

แต่ก่อนประเทศไทยถือเอาวันสงกรานต์ คือ วันขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๕
เป็นวันขึ้นปีใหม่ ตามคตินิยมจากประเทศอินเดีย การนับวันตาม

ซึ่งขึ้นช้าๆ แต่ทำให้วันขึ้นปีใหม่ไม่แน่นตรงกันทุกปี ต่อมาประเทศไทยจึงได้กำหนดวันที่ ๑๓ เมษาฯ ซึ่งใกล้เคียงกับวันสงกรานต์ที่นับตามแบบเดิมมากที่สุดเป็นวันสงกรานต์ และกำหนดให้เป็นวันขึ้นปีใหม่ของไทย

เดือนเมษาฯ เป็นช่วงฤดูร้อนก่อนฤดูฝน เป็นระยะเวลาที่ประชาชนว่างจากการทำไร่ทำนา และเตรียมตัวจะทำไร่ทำนาในฤดูต่อไป ระยะนี้จึงเป็นเวลาที่เหมาะสมสำหรับจัดงานทำบุญ และมีการละเล่นสนุกสนานรื่นเริงกัน

ในสมัยรัชกาลที่ ๕ วันขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๕ ของ พ.ศ. ๒๔๑๒ ทรงกับวันที่ ๑ เมษาฯ ทางราชการจึงได้ถือเอาวันที่ ๑ เมษาฯ เป็นวันขึ้นปีใหม่ สมัยรัชกาลที่ ๙ ปี พ.ศ. ๒๔๘๓ ทางราชการได้ประกาศเปลี่ยนวันขึ้นปีใหม่เป็นวันที่ ๑ มกราคม เพื่อให้สอดคล้องกับวันขึ้นปีใหม่ของประเทศต่างๆ ทั่วโลก นับแต่นั้นมาประเทศไทยจึงถือวันที่ ๑ มกราคม เป็นวันขึ้นปีใหม่

วันขึ้นปีใหม่เป็นวันแสดงถึงการมีอายุมากขึ้น เราจึงทำความดีด้วยการทำบุญตักบาตร รดน้ำขอพรผู้ใหญ่ ส่งบัตรอวยพรส่งความสุขที่เรียกวันที่ ๑ มกราคม เป็นวันขึ้นปีใหม่

ในวันขึ้นปีใหม่ เราอาจจะได้พบทวนว่าตลอดปีเก่าเราทำอะไรผิดพลาดไว้บ้าง เราเก็บไม่ครบทាอิก สิ่งไหนที่เราคิดว่าเราได้ทำกราบทบกระเทือนผู้อื่น ทำให้ผิดใจกัน เราเก็บรวมภัยให้กัน เพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่ และเป็นเพื่อนที่ดีตอกันต่อไป

บทที่ ๑๒

สัญญาของเอก

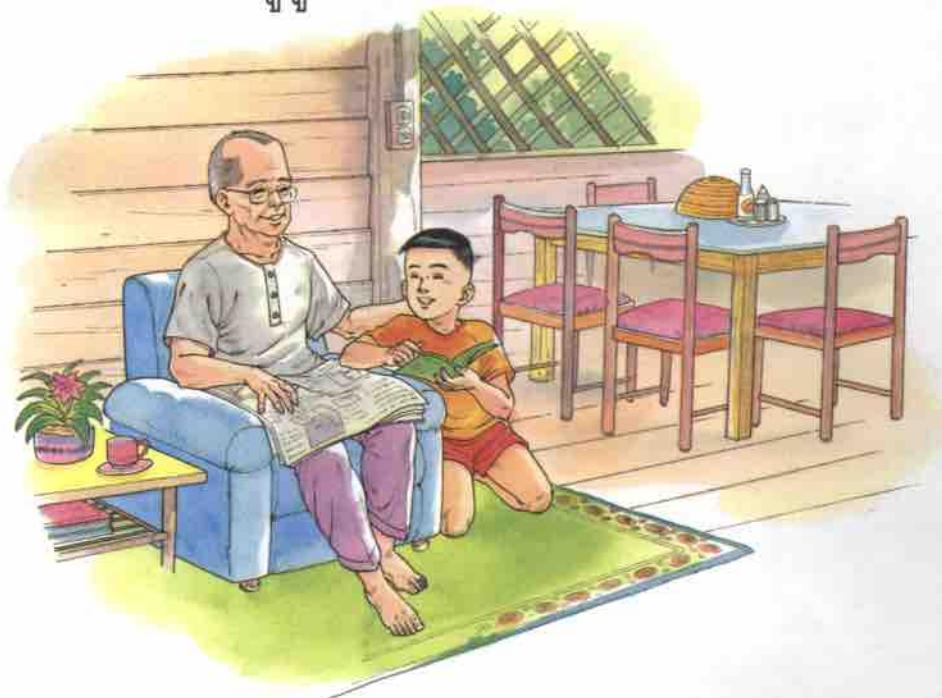
“สวัสดีครับ คุณย่า” เอกวางกระเปาหนังสือลงกับพื้น แล้วนั่งลง ให้วย่าด้วยกิริยาท่าทางงดงาม

“สวัสดีจัง” ย่ารับให้วันดานแล้วยิ้มให้ เอกเป็นเด็กเรียบร้อย เพราะย่าได้อบรมมารยาท การพูดจาให้สุภาพ สอนเอกให้รู้จักให้วู้ไหญู่อย่างอ่อนน้อม ย่าบอกเอกว่าการให้วี้เป็นการแสดงความเคารพ ตามวัฒนธรรมไทยที่ต้องช่วยกันรักษา การให้วู้ไหญู่ต้องยกมือพนม แค่อก แล้วก้มศีรษะให้ต่ำลง จะเป็นการให้วี้ที่สวยงาม และถ้าผู้ใหญู่นั่งอยู่ที่พื้น เด็กจะต้องนั่งลงกับพื้นและยกมือให้ว

“คุณปู่อยู่ในครับ” เอกถามย่า เพราะทุกวันเอกจะทำความสะอาดบ้านปูเมื่อกลับจากโรงเรียน เอกจะเห็นปู่อ่านหนังสืออยู่บนเก้าอี้หรือไม่ก็ตามต้นไม้ที่ปูปลูกไว้ในกระถาง แต่วันนี้เอกไม่เห็นปู่

“คุณปู่ไปหาหลวงพ่อที่วัด ประดิษ्यาคงจะกลับมา” ย่าบอก เย็นวันนั้นหลังจากเอกสารบ้านอาหารแล้ว เอกทำการบ้านเสร็จ จึงนำหนังสือที่ข้อมามาจากห้องสมุดขึ้นมาอ่าน หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมและประเพณีไทย ครูสอนให้นักเรียนใช้เวลาอ่านหนังสือตามที่ตนสอนใจ คนที่อ่านหนังสือจะทำให้เป็นคนฉลาด มีความรู้กว้างขวาง และเป็นคนที่มีความรู้ทันสมัยอยู่เสมอ เอกจึงชอบอ่านหนังสือในยามว่าง

“คุณปู่ครับ วัฒนธรรมกับประเพณีต่างกันอย่างไรครับ ผมอ่านหนังสือเล่มนี้แล้วไม่มีคำอธิบายไว้” เอกถามปู่ด้วยความอยากรู้พร้อมกับยกหนังสือให้ปู่ดู

“วัฒนธรรมเป็นการประพฤติปฏิบัติของประชาชนที่แสดงถึงความเจริญของงาน ความเป็นระเบียบเรียบร้อย และความมีศีลธรรม อันดี เช่น การใช้ภาษาไทยในการพูดและการเขียนได้ถูกต้องชัดเจน การให้พระสอดมณฑ์ก่อนนอน เป็นต้น ส่วนประเพณีเป็นสิ่งที่นิยม ประพฤติปฏิบัติสืบทอดกันมาจนเป็นแบบแผน เช่น ประเพณีทำความเคารพ เมื่อเด็กพบผู้ใหญ่จะยกมือไหว้ทักษาย平坦ยผู้ใหญ่ก่อน เป็นต้น นอกจากนั้นยังมีประเพณีที่ปฏิบัติกันในแต่ละโอกาส เช่น ประเพณีสงกรานต์ เป็นประเพณีทำบุญเมื่อเวลาสิ้นปีตามแบบเก่า ประเพณีทอดกฐิน เป็นการทำบุญถวายผ้าไตรจีวรแด่พระภิกขุที่จำพรรษาครบ ๓ เดือนแล้ว ประเพณีการยืนเคารพเพลงชาติและเพลงสรรเสริญ พระบรมมี เป็นต้น” ปู่อธิบายให้ออกฟัง

ปู่เงียบไปสักครู่หนึ่งแล้วอธิบายต่อไปว่า “คนที่รู้จักจัดบ้านเรือน ให้เรียบร้อยสะอาดน่าอยู่ ไม่ทิ้งขยะหรือสิ่งของหรือบวนน้ำลาย ลงบนถนนหนทาง รู้จักปรุงอาหารให้สะอาด รู้จักรับประทานอาหาร ที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย แต่งกายให้สะอาดเรียบร้อย ก็เป็นผู้มีวัฒนธรรม วัฒนธรรมเหล่านี้ช่วยทำให้คนกินดี อยู่ดี มีสุข”

“คุณปู่ครับ คุณย่าจัดบ้านเรือนสะอาดเรียบร้อย คุณย่าปรุงอาหาร ได้อร่อยและสะอาด ทุกคนในบ้านพูดจาสุภาพเรียบร้อย ไม่กล่าวคำหยาบคาย ก็แสดงว่าคนในบ้านเรามีวัฒนธรรมใช้เหมือนกัน” เอกถามปู่

“ใช่ชินylan ทุกคนมีวัฒนธรรมที่ทำให้ทุกคนอยู่ดีกินดี มีบ้านสะอาดอยู่ กินอาหารสะอาดและอร่อย รู้จักพูดจากันด้วยถ้อยคำ ไฟแรงน่าฟัง ช่วยทำให้ทุกคนเกิดความสุข” ปู่บอก

ຢ່າໄດ້ພັ້ນປຸກບໍລານພຸດຄຸງກັນດຶງວັດນອຣມ ຢ່າຈຶ່ງພຸດເສຣິນຂຶ້ນ
ເປັນເຊີງສອນເກວ່າ “ວັດນອຣມຂອງຄນໄທຍອືກອຢ່າງໜຶ່ງ ກົດໝູ້ໃໝ່
ໃນບ້ານຈະພໍາສອນໃຫ້ລູກບໍລານປະປຸດຕິປົງບົດຕິຕົນເປັນຄນດີ ໄດ້ແກ່
ຈະສອນໃຫ້ລູກບໍລານເປັນຄນມີຮະບັບວິນຍ ມີຄວາມຂັ້ນໜັ້ນເພີຍຮ
ໃນການເຮັດວຽກແລກການ ຮູ້ຈັກໃ້ຈ່າຍອຍ່າງປະໜັດ ຮູ້ຈັກດັບຜູ້
ຮູ້ຄຸນຕ່ອຜູ້ມີພະຄຸນ ມີຄວາມຫຼື້ອສັດຍົງສຸຈົມ ມີຄວາມຮັບຜິດຂອບຕ້ອນນ້ຳທີ່
ຮູ້ຈັກຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ອັນ ມີຄວາມເອົ້າເພື່ອເຝື່ອແຜ ຜູ້ໃໝ່ຈະພໍາສອນລູກບໍລານ
ໃຫ້ປະປຸດຕິປົງບົດຕິຕົນໃນສິ່ງແລ່ນີ້ ລູກບໍລານກົດຈະເຊື່ອພັ້ນ ເມື່ອຜູ້ໃໝ່
ຈ່າກລ່າວຕັກເຕືອນ ເດີກ່າ ກົດຈະໄມ່ເລີຍຜູ້ໃໝ່ ຈະຮັບພັ້ນຄໍາຕັກເຕືອນ
ແລ່ນີ້ ແນ້ອນອຢ່າງທີ່ຢ່າເຄຍສອນໃຫ້ເອກປະປຸດຕິປົງບົດຕິຕົນເປັນຄນດີ
ແລກວ່າກລ່າວຕັກເຕືອນເມື່ອເອກທຳຜິດ ເອກກົດໄມ່ເຄຍເລີຍຢ່າ ແມ້ແຕ່ເອກ

นำหนังสือมาอ่านในยามว่างตามที่ครูสอน เอกเชื่อฟังครูบาอาจารย์ เอกก็ได้ซึ้งว่าเป็นผู้มีวัฒนธรรม”

“คุณป่าครับ วันพะคุณปู่และคุณย่าไปทำบุญ พัง岳คน ปฏิบัติธรรมที่วัด ออย่างนี้เป็นวัฒนธรรมของคนไทยด้วยหรือไม่ครับ” เอกถามย่า

“เป็นวัฒนธรรมของคนไทยชิหลาน การไปทำบุญ พัง岳คน ปฏิบัติธรรม ทำให้ใจเราเป็นสุข แสดงถึงการมีวัฒนธรรม และยังเป็นประเพณีอีกด้วย เพราะในวันพะคนไทยก็จะไปทำบุญ พัง岳คนกัน ที่วัด ปฏิบัติสืบต่อ กันมา จนเป็นแบบแผนของการประพฤติปฏิบัติกัน” ย่าอธิบาย

ปู่ถามเอกว่า “เอกลองสำรวจตัวเองซิว่า เอกมีวัฒนธรรมหรือเปล่า”

เอกนิ่งคิดอยู่สักครู่ จึงบอกปู่ว่า “มีครับ เอกเป็นคนดี เอกไม่พูดปด เอกรักคุณปู่คุณย่า เอกเคยรับใช้คุณปู่คุณป่าครับ”

“แต่บางครั้ง เอกไม่ทำการบ้าน เอาแต่เล่น” ย่าพูด

ปู่จึงบอกกับเอกว่า “พ่อแม่ ปู่ย่าตายายย่ออมหวังดีต่อลูกหลาน อยู่เสมอ จึงว่ากล่าวตักเตือนและสอนให้เป็นคนดี แม้แต่ครูบาอาจารย์ ก็ย่ออมหวังดีต่อลูกศิษย์ของตน การที่เด็กเชื่อฟังพ่อแม่ปู่ย่าตายาย เชื่อฟังครูบาอาจารย์ ไม่ได้เดียงเมื่อได้รับคำตักเตือน เหล่านี้เป็นวัฒนธรรมไทยทั้งสิ้น”

“คุณปู่ครับ ต่อไปนี้เอกจะเชื่อฟังคุณปู่คุณย่าไม่ต้องให้คุณย่าเตือนให้ทำการบ้านอีกรับ เอกจะตั้งใจเรียนหนังสือ ขยันหมั่นเพียร ในการเรียน ตามที่คุณปู่คุณย่าสอนเอก” เอกให้สัญญา กับปู่และย่า

คำใหม่ในบทเรียน

กระถาง ขยันหมั่นเพียร ครุบากอาจารย์ แค่ จำพรรชา ชัดเจน ตักเตือน ได้เดียง ไตรจีวร ถนนหนทาง เดียง ธรรม นำ้ลาย บัว แบบแผน ปฏิบัติ ประพฤติ ประเพณี ปราศรัย เพื่อแผ่ พนม พระภิกขุ พระสอน พุดจา พุดปด เพลงชาติ เพลง-สรรเสริญพระบารมี พึงเทคโนโลยี ลูกศิษย์ วันพระ สัญญา สำรวจ สืบ สุจริต หมายပ้าย หลวงพ่อ หวังดี อุปัต्तิมีสุข เอก

แบบฝึกอ่าน

อ่านคำยาก

กตัญญู	อ่านว่า	กะ-ตัน-ยู
การทอดกฐิน	อ่านว่า	กาน-ทอด-กะ-ถิน
ขยันหมั่นเพียร	อ่านว่า	ขะ-หยัน-หมั่น-เพียร
เคารพ	อ่านว่า	เค-รับ
จำพรรชา	อ่านว่า	จำ-พัน-ชา
เจริญ	อ่านว่า	จะ-เร็น
ชื่อสัตย์	อ่านว่า	ชื่อ-สัต
ประพฤติ	อ่านว่า	ประ-พรีด
ประเพณี	อ่านว่า	ประ-เพ-นี
ปราศรัย	อ่านว่า	ปรา-ไส
ปฏิบัติ	อ่านว่า	ປະ-ตີ-ບັດ
ปฏิบัติธรรม	อ่านว่า	ປະ-ตີ-ບັດ-ທຳ

ผ้าไตรจีวร	อ่านว่า	ผ้า-ไตร-จี-วอน
พนม	อ่านว่า	พะ-نم
พระภิกขุ	อ่านว่า	พระ-พิก-สุ
เพลงสรรเสริญพระบารมี	อ่านว่า	เพลง-สัน-เสิน-พระ-บากะ-มี
พึงเทศน์	อ่านว่า	ฟัง-เทด
มรรยาท	อ่านว่า	มัน-ยาด
ลักษณะ	อ่านว่า	ลัก-สะ-หนะ
วัฒนธรรม	อ่านว่า	วัด-ทะ-นะ-ทำ
ศีรษะ	อ่านว่า	สี-สะ
ศีลธรรม	อ่านว่า	สีน-ทำ หรือ สีน-ละ-ทำ
สาวมนต์	อ่านว่า	สาว-มน
สัญญา	อ่านว่า	สัน-ญา
สำราจ	อ่านว่า	สำ-หราด
สำเร็จ	อ่านว่า	สำ-เหริด
สุภาพ	อ่านว่า	สุ-พາบ
อธิบาย	อ่านว่า	อะ-ทิ-บาย

อ่านผันคำที่มีอักษรนำ

หญ- หน- หม- หย- หร- หล- หว- เป็นพยัญชนะสองตัว
 เรียงกัน เรียกว่า อักษรนำ ตัว ห เป็นอักษรนำ ไม่ค่านออกเสียง
 แต่ออกเสียงอักษรตัวหลังตามสระที่ปะสม และออกเสียงวรรณยุกต์
 ตามอักษรนำนั้น ผันได้ ๓ เสียง

หนา	หน่า	หน้า	หยา	หย่า	หย้า
หมวด	หมวด	หมวด	หรี	หรี่	หรี

หน้า	หญ้า	หย่า	หล้า	หมวด	หมวด	หล่อ
หนี้	หมู่	ใหญ่	ใหม่	ใหม้	ใกล้	ไหว้

ลบหลู่	ผู้ใหญ่	ไฟไหม้	ไฟว์ฟ็อก	หน่อไม้
หย่าร้าง	ถางหญ้า	ป่าใกล้	ผ้าหนา	น้อยหน่า
หน้าบ้าน	หานหมวด	หมวดน้ำ	บุหรี่	หนี้สิน

อ่านคำที่มีตัวสะกด ในแม่กับ

คำที่มี ป พ ภ เป็นตัวสะกด อ่านออกเสียงเหมือน บ สะกด เป็นคำในมาตรฐานแม่ กบ

เคารพ	ศพ	ลพบุรี	ร่มชูชีพ	เทพธิดา
ปรินิพพาน	สถาปัตย์	สปดาห์	ลาก	ไลก

นักบินกระโดดร่มโดยใช้ร่มชูชีพ

ที่ผนังใบสร้างมีภาพวาดเป็นรูปเทพธิดา

พระพุทธเจ้าตาย เราเรียกว่า พระพุทธเจ้าปรินิพพาน
สปดาห์หนึ่งมีเจ็ดวัน

อ่านคำที่มี รร (ร หัน)

พระราช	ธรรมะ	สรรเสริญ	มารยาท
วัฒนธรรม	ศีลธรรม	บรรยาย	วรรณคดี

อ่านคำที่มีตัวการันต์

เหตุการณ์	ประสบการณ์	พึงเทคนิค
-----------	------------	-----------

ความรู้ทางภาษา

การเขียนคำอธิบาย

การเขียนคำอธิบาย เป็นการเขียนอธิบายสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ผู้อื่นอ่าน โดยบอกรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งนั้น เช่น รูปร่าง ลักษณะ และ ประโยชน์

ตัวอย่างการเขียนคำอธิบาย

เสือเป็นสัตว์ป่า มีรูปร่างคล้ายแมว แต่ตัวใหญ่กว่ามาก เสือนมลายชนิด เช่น เสือโคร่ง เสือดำ เป็นต้น เสือโคร่งตัวสีเหลือง มีลายสีดำพาด บางครั้งจึงเรียกว่า เสือลายพาดกลอน ส่วนเสือดำ มีสีดำ ตัวเล็กกว่าเสือโคร่ง เสือมินิสัยดุร้าย และกินเนื้อสัตว์เป็นอาหาร

การเขียนเล่าเรื่อง

การเขียนเล่าเรื่อง เป็นการเขียนเล่าเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น เล่าประวัติ เล่าประสบการณ์ เล่าเหตุการณ์

การเขียนเล่าเรื่อง ผู้เขียนต้องเล่าตามลำดับเหตุการณ์ของเรื่องที่เกิดขึ้น ต้องใช้ภาษาให้ถูกต้อง และเลือกใช้คำให้ตรงความหมาย

การเขียนเล่าเรื่อง ถ้ามีข้อความที่เป็นคำพูด ให้ใช้เครื่องหมายอัญประกาศ (อ่านว่า อัน-ยะ-ปะ-กาด) “ ” เขียนคร่อมข้อความที่เป็นคำพูดนั้น

ตัวอย่างการเขียนเล่าเรื่อง

เล่นฟุตบอลที่โรงเรียน

เมื่อวานนี้ฉันเล่นฟุตบอลกับเพื่อนที่โรงเรียน ฉันเตะฟุตบอลเต็มแรง ลูกบอลลอดไปกราบทบ้านต่างห้องครูใหญ่ ครูใหญ่โผล่หน้าต่างมาดู ฉันจึงเดินไปหาครูใหญ่ที่ห้อง แล้วพูดว่า “คุณครูครับ ขอโทษที่เตะลูกบอลไปถูกหน้าต่างห้องคุณครู” ท่านบอกฉันด้วยความเมตตาว่า “ไม่เป็นไร แต่คราวหลังให้ระมัดระวังด้วย”

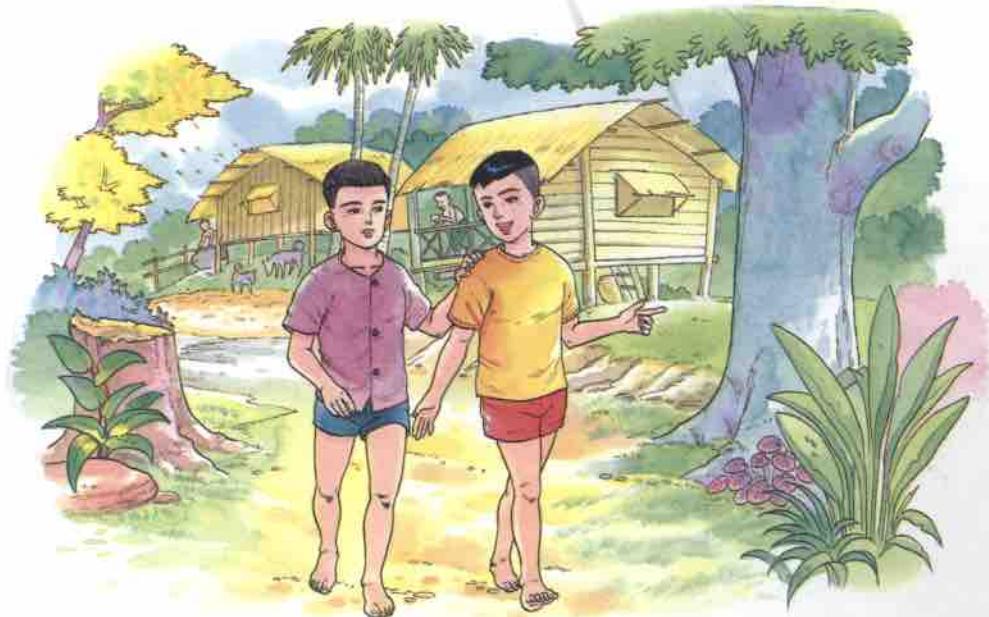
อ่านบทร้อยกรอง

ภาษาไทย

ในโลกนี้มีอะไรเป็นไทยแท้
ของไทยแน่นั้นหรือคือภาษา

ทั้งคนมีคุณจนแต่ต้นมา
 ใช้ภาษาไทยทั่วทุกตัวคน
 เด็กตะโภนกีก กองร้องเรียงแม่
 เริ่มใช้คำไทยแท้มาแต่ต้น
 ไม่มีต่างภาษาตามปะปน
 ทุกทุกคนก็สุขสบายใจ
 แม่อยากให้ลูกรักได้พักผ่อน
 ก็ไกวเปลให้นอนจนหลับในล
 สำเนียงกล่อมร่ายร้องทำนองไทย
 ติดหูแต่สมัยโบราณมา
 พอโตเข็นส่งเจ้าเข้าโรงเรียน
 ได้เริ่มอ่านเริ่มเขียนเรียนภาษา
 ภาษาไทยนั้นได้พัฒนา
 เป็นภาษาขีดเขียนให้เรียนกัน
 บ้างชอบอ่านถ้อยคำทำนุองเสนาะ
 ภาษาไทยไฟเราะไม่แปรผัน
 มีเสียงวรรณยุกต์ทุกทุกชั้น
 ขับร้องกันได้ง่ายคล้ายดนตรี
 จะนั้นหรือจะไม่ให้รักเจ้า
 ภาษาไทยของเรามีศักดิ์ศรี
 เกิดเป็นไทยคนหนึ่งเราจึงมี
 ของดีดีซื่อๆ ว่า “ภาษาไทย”

(จากบทประพันธ์ของหมื่นหลวงปืน มาลาภุล)

บทที่ ๓

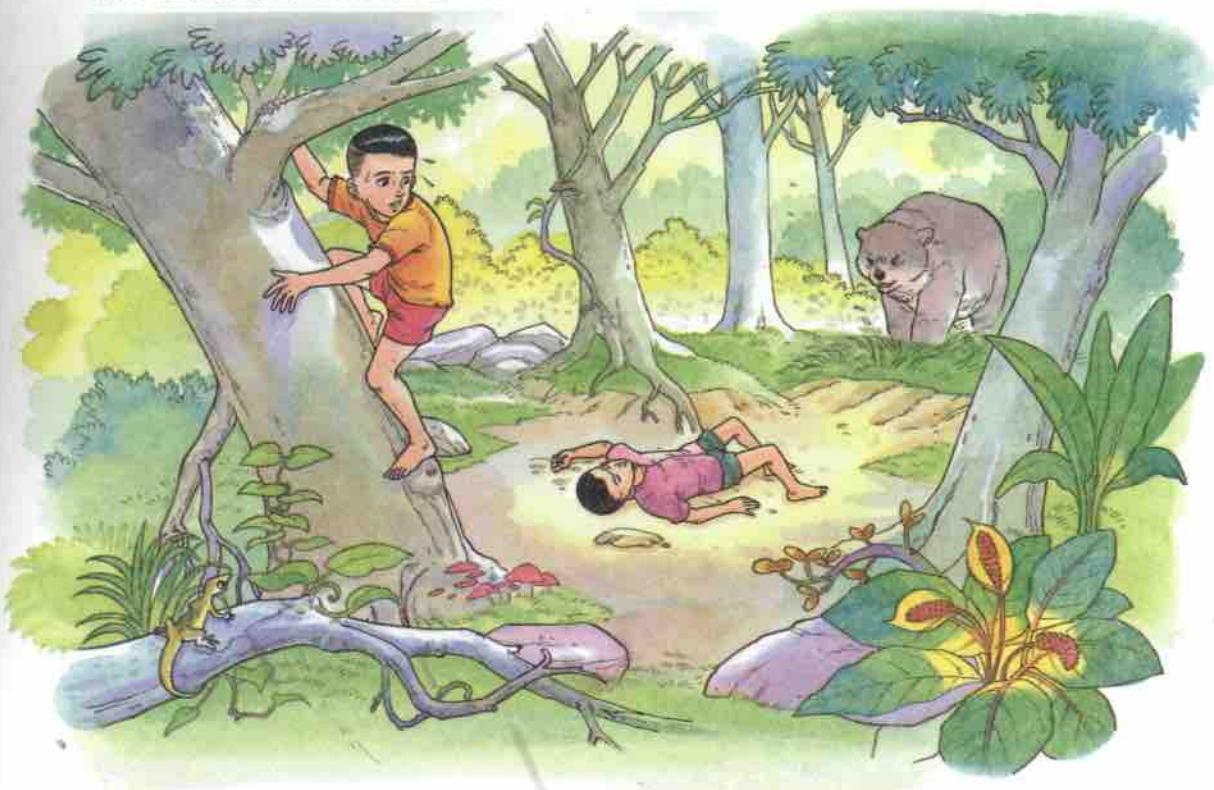
สองเกลอเจอหมี

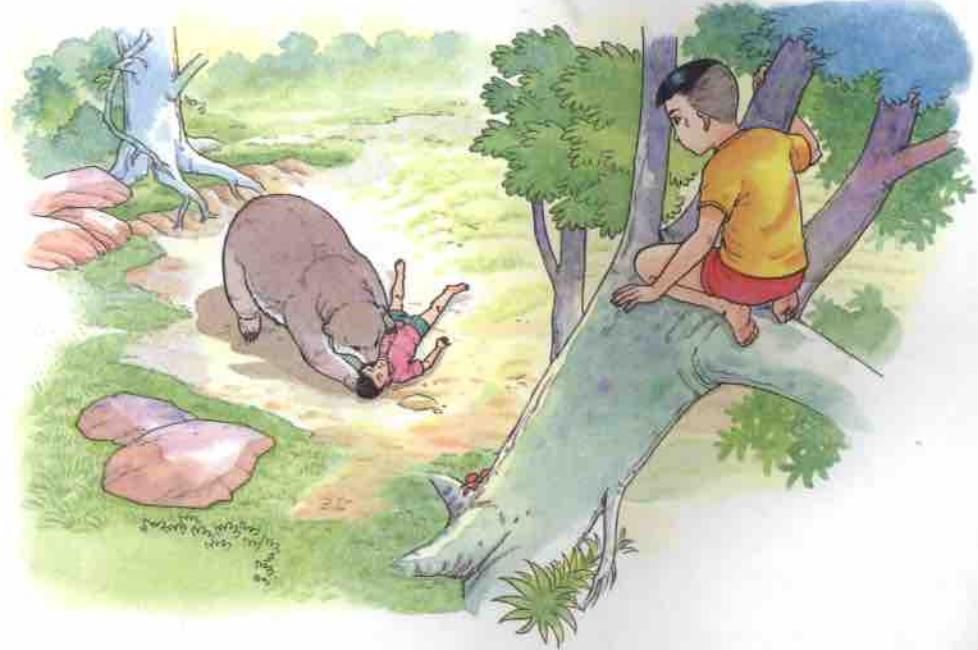
ครั้งหนึ่งเนินนานมาแล้ว
ยังมีสองพรานชาญไพร
ปลูกบ้านอยู่ใกล้ชายป่า
มีงานร่วมแรงแบ่งปัน
สองพรานต่างมีลูกชาย
สอนลูกไม่ให้เชื่องแข็ง
อีกรักพ่อแม่ของเพื่อน
ลูกพรานนั้นแสนซุกชุน
ชื่อหนึ่งชื่อหน้อยพ่อตั้ง^๑
จะได้ใกล้ชิดผูกพัน
ทั้งสองเข้าเปาล่าสัตว์
พ่อนะแนวทางของพราน

ตรงแนวชายป่าอาศัย
ผูกใจเป็นมิตรชิดกัน
ไปมาหาสู่สุขสันต์
มุ่งมั่นอุ้มชูดูแล
คิดหมายไว้พึงยามแก่
รักพ่อรักแม่ของตน
ให้เหมือนดังที่ฝึกฝน
สองคนวิ่งเล่นรักกัน
ให้ฟังคล้ายกันเลือกสรร
นานวันเตบใหญ่ใช้งาน
ติดขัดกลับมาเล่าขาน
เชี่ยวชาญบุกป่าทุกครา

วันหนึ่งอากาศแจ่มใส
 ลมสูดลูกไม้นานา
 เข้าป่าชนกชนไม้
 ชนเพลินปลาบปลื้มลีมกาย
 น้อย หนึ่งชวนกันหยุดพัก
 ดูไม้ผลัดใบเปลี่ยนแปลง
 ทันใดน้อยจ้องมองไป
 มันทำดุเด็นเอกสาร
 น้อยปืนหนีขึ้นตันไม้
 ตัวน้อยปลอดภัยไกลดา
 เมื่อหิมมาถึงหนึ่งเห็น
 หนีไปไม่ทันจวนกาย

หนึ่งน้อยชวนไปในป่า
 ปืนป้ายเก็บมากมาย
 สองเสียงสดใสเจหมาย
 จนบ่ายเหนืออยลั่ราแรง
 นั่งได้ตันสักใบแห้ง
 เหลืองแดงสีคล้ำน้ำตาล
 พบทมีความใหญ่จุ่นง่าน
 ครึ่งคลานครึ่งวิงดิ่งมา
 ทึ้งให้หนึ่งนอนแผ่นลา
 แต่หนึ่งนั่นหนาอันตราย
 ใจเต้นออกสันขวัญหาย
 ทำดายอนอนไม่มีลม

หมีเอาตีนหนาลงเขี้ย
 เขายากลิ้นเลียดคอมدم
 แน่นิ่งแน่ใจว่าตาย
 แล้วผละออกไปไม่ช้า
 หนึ่งนั้นหวันไหวใจหาย
 เรียกหาน้อยอยู่หนนได
 น้อยนั้นขอบบันตันไม
 ลงมาหานึงอย่างเดย
 “ทำไมหมีไม่ทำร้าย
 ฉันเห็นเคอปลดภัยดี
 หนึ่งเห็นได้ที่พูดบ้าง
 เป็นอุทาหรณ์สอนใจ
 “หมีมันบอกไว้ให้คิด
 ในยามแคนคับอับจน

แล้วเงี่ยหูฟังพลาangก้ม^{ก้ม}
 เผ้าผมหัวหงส์หุดتا
 หมีควยไม่คิดเข่น่า
 คุ่มเดินเข้าป่าหายไป
 เมื่อ่อนตายแล้วมาเกิดใหม่
 กลับมาอย่าได้กลัวเลย
 เมื่อได้ยินเรียกไม่เฉย
 แล้วเอ่ยถามไปทันที
 ดูกล้ายเชอพูดกับหมี
 หรือว่าหมีพูดอย่างไร”
 เอ่ยอ้างถ้อยคำกล่าวไว
 หวังให้น้อยสำนึกรตน
 คงมิตรจริงใจไม่หม่น
 “ไม่เอาตัวพันคนเดียว

เพื่อนแท้ไม่เห็นแก่ตัว
 รักเพื่อนด้วยใจจริงเชียว
 จนเจือเกื้อกูลพูนสุข
 ร่วมแรงร่วมใจไม่ตรี
 น้อยฟังคำเพื่อนหน้าเครา
 “ฉันผิดหนีไปไม่เข้าการ
 หนึ่งฟังยินดีที่สุด
 จับมือน้อยแล้วชมเซย
 ส่องเรางายหน้าต่อไป
 เป็นเพื่อนทุกข์ยากพากเพียร
 หั้งสองต่างยิ่มอิ่มใจ
 เป็นมิตรร่วมใจผูกพัน

ดีช้าต้องคอยแผลเหลียว
 คอยเห็นนี่ยวนำให้ได้
 ยามทุกข์ยามภัยไม่นนี
 เช่นนี้คบไว้ได้นาน”
 จึงเข้าไปหาว่าขาน
 ขอโทษอย่าพาโนกรแลย”
 ตรงจุดหมายไว้ให้อ่าย
 “เพื่อนเอຍจำเป็นบทเรียน
 รักมั่นอย่าได้แปรเปลี่ยน
 วนเวียนช่วยเหลือเกื้อกัน”
 สัญญาพาให้สุขสันต์
 มีทุกข์ช่วยกันสุขเอย

คำใหม่ในบทเรียน

กระซิบ กล้า แกล้ง เกี่ยงชิง เกื้อกูล ขาน เช่นมา ครา ครึ่ง
คลัง คุกเข่า แคนคับ งุน่งาน เงีย จุนเจือ ใจหาย ช้ำ ชิด
ชื่นเชย เซียว เซื่อนแซ ซับ ซักใช้ ด้อมดม ตักดาน ดาว ดึง
ดุดัน ดุ่ม เต้น เติบโต ท่าที ทุกข์ยาก เนิน บทเรียน ปลาบปลื้ม
เปลี่ยนแปลง ผละ ผัดผ่อน ผูกพัน เฟ้ผสม เพ้อเฝ่ แผ่นหลา
ไฟฟัน พราน พูน เพลินไฟร มั่น มุที่ ไมตรี ยำ รา ละเลย
ล้า ลิ้น เลีย เลียง ไล่เลียง วน เศร้า สดใส สบ สั่ง สู
หม่น หวง หวั่นไหว เห็นแก่ตัว เหลียว อับจน อ้าง อาทร
อุทาหรณ์ อุ้มชู เอกการ เอื้อ แอบ

แบบฝึกอ่าน

อ่านคำยาก

ชาบู	อ่านว่า	ชาบู
เซียวชาบู	อ่านว่า	เซียว-ชาบู
พากเพียร	อ่านว่า	พาก-เพียน
ไฟร	อ่านว่า	ไฟร
มิตร	อ่านว่า	มิด
ไมตรี	อ่านว่า	ไม-ตรี
เศร้า	อ่านว่า	เสี้้า
สุขสันต์	อ่านว่า	สุก-สัน
อุทาหรณ์	อ่านว่า	อุ-ทา-หนอน

อ่านคำ พร- พล- ที่เป็นอักษรควบ

พร- พล- เป็นอักษรควบ ให้อ่านออกเสียงพยัญชนะทั้งสองตัว
พร้อมกัน

พระ - อุณากรเสียง พรด

พล- อากเสียง พลฯ

ພរោយ — ພវ - ៧ - ៩ — ພរោយ

พลาญ — พล-ฯ-ญ — พลาญ

พรอม	พราน	พร้อม	ปรา	พราน	พริก	พริม
พรุ่ง	พรุน	พรุ	เพราะ	เพรี้ยว	แพร	เพร'
แพรก	แพรัว	พรอก	พรอง	ไพร	ไพร'	

พรอมเข็ดเท้า พรอมเด่น พรวนдин พร้อมเพรียง มีดพร้า
นายพราณ พริกขี้หนู พริมพราย พรุ่งนี่ รุพrun
ร่วงพรุ เพราะว่า เพรียวลม ผ้าแพร แพร่หลาย
หญ้าแพรอก เพรัวพราว หลุมโพรง เป็นโพรง ไพรวัน
ไพร์ฟ้าข้าแผ่นดิน

ພລບ	ພລວງ	ພລອງ	ພລອດ	ພລອຍ	ພລົ່ງ	ພລັບ
ພລົ່ວ	ພລ້າ	ພລາງ	ພລາດ	ພລ່ານ	ພລ່ານມ	ພລາຍ
ພລິກ	ພລື	ພລຸ	ພລຸກ	ພລຸ່ງ	ພລຸ	ເພັງ
ເພລາ	ເພລະ	ເພລິງ	ເພລີຍ	ເພລີ້ຍ	ເພລີ້ຍງ	ແພລັງ
ໂພລັງ	ໂພລົ່ງ	ໂພລະ	ໄພລ	ໄພລ		

plibคा	ตันพลวง	ไม้plibอง	plibอดพร	แหวนplibอย
พลังเหลอ	plibดพراك	plibับปลา	plib่าเนื้อ	plibาดพลัง
เดินplibล่าน	พูดplibลาม	ช้างplibาย	plibิกแพลง	plibีชีพ
จุดplibลุ	plibูกplibล่าน	เดือดplibลุ่ง	ไบplibลุ	ร้องเพลง
สนามเพลาะ	เพลิงไห้ม	อ่อนเพลี่ย	ตัวเพลี่ย	เพลี่ยงplibล่า
ชาแพลง	โพลั่เพล	ลูกplibลง	พูดplibล่ง	แทกplibลง
ตันไพล	ไพล่หลัง			

นายพรานเห็นช้างplibายเวลาplibคា
 ผู้คนเดินplibูกplibล่านในตลาด
 พระมหาชัตติรย์ประทับในplibับปลา
 ไบplibวงแห่งร่วงพญเมื่อลมพัดแรง
 คนไปปดุplibลุในงานฉลองพระ
 ไฟเป็นยาสมุนไพร ใช้ทาแก้ฟกช้ำ

อ่านคำที่ไม่มีสระ -ะ แต่ออกเสียง อะ

อัปราชัย	อ่านว่า	อับ-ປะ-รา-ไช
nmั斯การ	อ่านว่า	นะ-มัด-สะ-กาน
สุจริต	อ่านว่า	สุด-จะ-หริด
ทุจริต	อ่านว่า	ทุด-จะ-หริด
สถานที่	อ่านว่า	สะ-ถาน-ที่
สถานี	อ่านว่า	สะ-ถาน-นี
ลักษณะ	อ่านว่า	ลัก-สะ-หนะ

พูดดีเป็นศรีแก่ตัว พูดช้าอ้อปราชัย
 วันนี้คุณครูพา้นักเรียนไปนมัสการพระเจดีย์ที่วัดใหญ่
 คนดีเป็นคนสุจริต มีลักษณะทำมาหากินที่ถูกทาง
 ไม่เบียดเบียนผู้อื่น ไม่ลักขโมย
 คนช้าเป็นคนทุจริต หา กินในทางช้า ชอบลักขโมย

อ่านคำที่มี ฤ

ฤทธิ์	อ่านว่า	ระ-รี-หัน
คุกหาสน์	อ่านว่า	กะ-รี-หาด

ยามทุกข์มิตรเพิ่มเสริมสุข ปลื้มปลุกดวงจิตฤทธิ์
 คุกหาสน์หลังนี้เป็นตีกใหญ่โตมาก

ความรู้ทางภาษา

คำคล้องจอง

คำคล้องจอง คือ คำที่มีเสียงสระเหมือนกันหรือคำที่มีเสียงสระและตัวสะกดเหมือนกัน ทำให้เกิดเสียงสัมผัสในบทร้อยกรอง เช่น
 ก้า-ปลา รา-รา-ปลา ทาง-นาง เดิน-เมิน ปึง-ยิ่ง

ตัวอย่าง

ดาวเดือนเลือนดับลับฟ้า ห้องนภาและสว่างกระจ่างไล
มวลปักษาลาถินบินออกไกล คงจะไปหาเหยื่อเมื่อเมื่อลูกน้อย

(จากบทเพลงพระนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ
สยามบรมราชนารี)

คำคล้องจองในบทเพลงนี้ได้แก่

เดือน-เลือน	ดับ-ลับ	ฟ้า-นภา
สว่าง-กระจ่าง	ปักษา-ลา	ถิน-บิน
ไล-ไกล-ไป	เหยื่อ-เมื่อ	

การเขียนสรุปเรื่อง

การเขียนสรุปเรื่อง เป็นการเขียนเรื่องอย่างย่อ ๆ โดยเขียน
เฉพาะใจความสำคัญของเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ ผู้เขียน
สรุปเรื่องจะต้องอ่านเรื่องให้ตลอดแล้วจับประเด็นสำคัญของเรื่อง
นำมาเขียนด้วยคำพูดของตนเอง

เดิมที่ประเทศไทยมีสัตว์ป่านานานานิดชุกชุม แต่เดี๋วนี้สัตว์ป่า
ลดจำนวนลงมาก บางชนิดแทบจะหมดสิ้นไปจากป่า เช่น ค่วยป่า
กระซู่ ละอง ละมัง เนื้อหาย เลียงผา เหตุที่ทำให้สัตว์ป่าลดน้อยลง
เพาะจำนวนป่าลดลง ทั้งนี้เนื่องจากคนบุกเบิกป่าเป็นที่ทำมาหากิน

จึงทำลายที่อยู่อาศัยและแหล่งอาหารของสัตว์ป่า ป่าเป็นเสมือนบ้านของสัตว์ป่า เมื่อป่าถูกทำลายก็เท่ากับบ้านถูกทำลายด้วย นอกจากนั้นมนุษย์ยังล่าสัตว์เป็นอาหาร เป็นสินค้า ทำให้สัตว์ป่าลดน้อยลง การทำลายป่ายังเป็นการทำลายแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติอีกด้วย

ตัวอย่างการเขียนสรุปเรื่อง

ประเทศไทยเคยมีสัตว์ป่าชุกชุม แต่เดี๋ยวนี้สัตว์ป่าลดน้อยลง บางชนิดก็แทบจะหมดสิ้นไป เพราะมนุษย์ล่าสัตว์ป่ามาเป็นอาหาร หรือขาย การทำลายป่าทำให้สัตว์ป่าไม่มีที่อยู่อาศัย และยังเป็นการทำลายแหล่งท่องเที่ยวอีกด้วย

อ่านบทร้อยกรอง

มิตรดี

มิตรเดย์มิตรดี	ปามทุกข์มิตรเมตตา
ปามทุกข์มิตรเพิ่มเสริมสุข	มิตรดีดุจแก้วเพชรพระณ

ควรคบเป็นที่สน่นหา	ทุกข์นั้นสร้างชาเร็วพลัน
ปลื้มปลุกดวงจิตฤทธิ์	ถอนอมແນບซึ่นໄວເດືອຍ

(จากหนังสือดอกสร้อยร้อยแปด ของ ჟูปานีย์ นครทราย)

อ่านเสริมบทเรียน

คบเพื่อนไม่ดีมีแต่ทุกข์

ชายคนหนึ่งเลี้ยงแมว กับ หมาไว้อวย ปาง ละ ตัว แมว กับ หมา ออยู่บ้านเดียวกัน ชายคนนี้สอนให้แมว กับ หมามีความรัก ใคร่ กัน ไม่ทะเลาะเบาะ เว้ง กัน เขาสอน แมว กับ หมาว่า เพื่อน ที่ดี จะ ต้อง เกือก กฎ อุด หู นุน กัน ใน ยาม ยก คอย ตัก เตือน เมื่อ เพื่อน ทำ ผิด คอย ชี้ แนะ แต่ สิ่ง ที่ เป็น ประ โย ชน์ ไม่ ซัก จูง เพื่อน ไป ใน ทาง ชิบ หาย หมากับแมว เชือฟัง ด้วย ดี มัน จึง เป็น เพื่อน กัน และ ออยู่ ด้วย กัน อย่าง มี ความ สุข

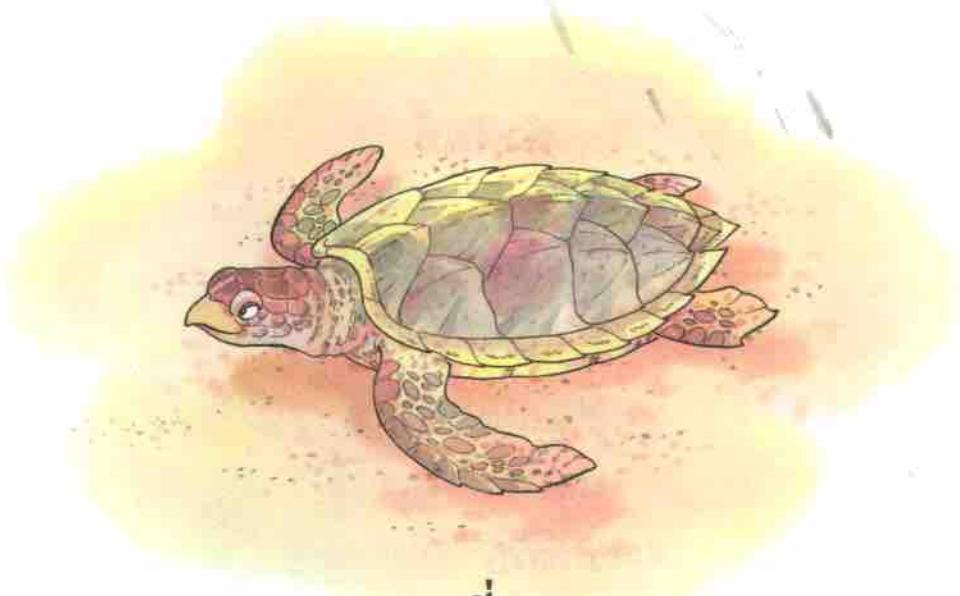
วัน หนึ่ง แมว ชวน หมา เข้า ไป ใน ครัว มัน พับ ปลาย ปาง ออยู่ บน เตาไฟ ๓-๔ ตัว แมว อยา กิน ปลาย ปาง แต่ มัน ไม่ กล้า ขึ้น ไป ปลาย ปาง มัน จึง บอก หมา ให้ เขี่ย ปลา จาก เตาไฟ มัน จะ คอย เก็บ ให้ เมื่อ หมา เขี่ย ปลา จาก เตาไฟ ลง มา ครั้ง ใด แมว ก็ กิน ปลา เสีย ทุก ครั้ง เมื่อ หมา เขี่ย ปลา หมดแล้ว มัน ไม่ เห็น มี ปลา สัก ตัว เดียว มัน จึง รู้ว่า เพื่อน ของ มัน โกร ขัน นะ นั้น ชาย ผู้ ที่ เลี้ยง แมว กับ หมา เข้า มา ใน ครัว เข้า ไม่ เห็น ปลาย ปาง บน เตาไฟ ก็ รู้ว่า แมว กับ หมา ขึ้น ไป ปลาย ปาง หมา จึง เล่า เรื่อง ให้ ชาย ผู้ นั้น พัง เข้า จึง พุด กับ หมา ว่า ธรรม ด้า เพื่อน ที่ ดี ต้อง ชี้ แนะ เพื่อน ให้ ทำ แต่ สิ่ง ดี งาม แต่ แมว แนะนำ ให้ หมา ขึ้น ไป ปลาย ปาง ข้ายัง กิง เพื่อน ด้วย การ กิน ปลาย ปาง หมด แมว เป็น เพื่อน ไม่ดี ซัก จูง ไป ใน ทาง ชิบ หาย ถ้า หมา คบ แมว ก็ จะ มี แต่ ความ ทุกข์

คำศัพท์

คำศัพท์

ชาญ
เชี่ยวชาญ
เชื่อแน่
ดุจ
ทุกครา
แผ่นดิน
ไพร
มิตร
ไม่มีลม
ราแรง
สุขสันต์
หม่น
ฤทธิ์
อุทาหรณ์

ความหมาย
ชำนาญ
มีความชำนาญมาก
ถลกถล ไม่ตรงไปตรงมา
รากับ เนื่องกับ
ทุกครั้ง
อาการที่นอนเหยียดแขนขาเต็มที่
ป่า
เพื่อน
ไม่มีลมหายใจเข้าออก
หมดแรง
มีความสุขสบาย
หมอง ไม่สบายใจ
ยินดี ชื่นชม ร่าเริง
ตัวอย่างที่ยกขึ้นมาอ้างให้เห็น

บทที่ ๑๔

ไปดูร้อยเต่า

เมื่อเดือนที่แล้ว ฉันได้มีโอกาสติดตามพ่อไปเที่ยวเกาะคราม ซึ่งอยู่ที่อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี ฉันตื่นแต็งมาก เมื่อฉันไปถึง เกาะคราม ที่นั่นมีน้ำทะเลใส่สมชื่อ แต่ที่น่าสนใจคือ ที่เกาะแห่งนี้ เป็นที่เพาะพันธุ์เต่าทะเล มีท่าเรือและเจ้าหน้าที่จากการประมง คอยดูแลลูกเต่าในบ่อเลี้ยง

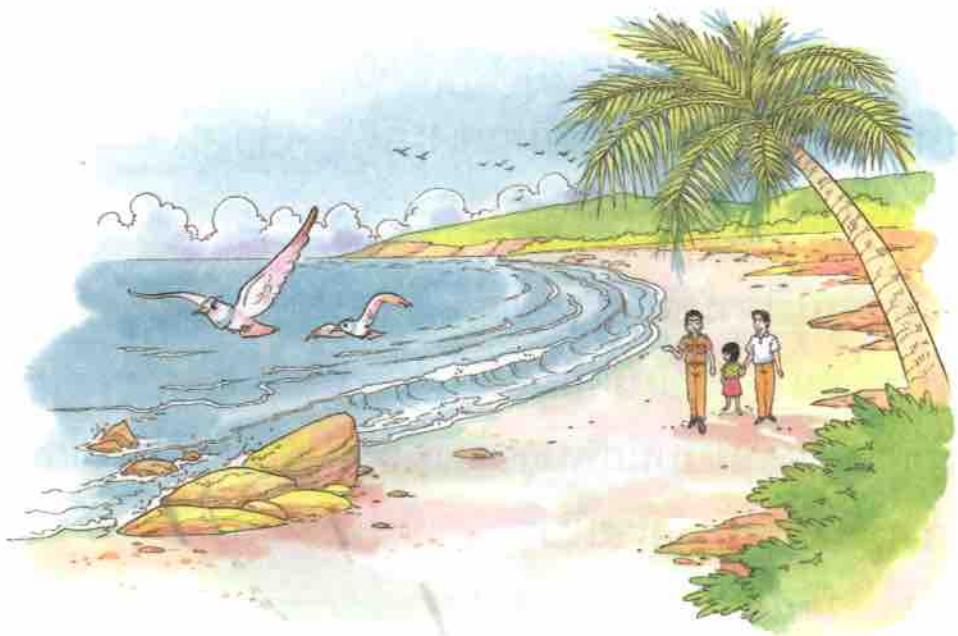
ฉันเห็นพื้นทรายที่กันไว้ฟักไข่เต่า มีบ่อเลี้ยงลูกเต่าขนาดต่างๆ หลายบ่อ ฉันเห็นลูกเต่าว่ายน้ำไปมาในบ่อเลี้ยง เมื่อฉันชะโงกหน้า ไปดูลูกเต่าที่บ่อ ลูกเต่าจะว่ายน้ำมาอุบัติลงหน้าฉัน มันคงนีกกว่า ฉันกำลังจะเอาอาหารไปให้มันกินเหมือนอย่างที่เจ้าหน้าที่นำอาหารไปให้มันกินทุกวัน

ฉันยืนดูลูกเต่าสักครู่หนึ่ง ก็มีเจ้าหน้าที่คนหนึ่งถือขามไส้ปลาสับ เป็นชิ้นเล็ก ๆ นำมาโยนให้ลูกเต่ากิน ลูกเต่าว่ายมากินด้วยความหิว ฉันถามเจ้าหน้าที่ว่า เขาเลี้ยงลูกเต่าไว้ทำไม

“เราเลี้ยงลูกเต่าเหล่านี้ไว้เพื่อจะได้นำลูกเต่าปล่อยคืนกลับสู่ทะเล
เต่าทะเลจะได้มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นและไม่สูญพันธุ์” เดิมเราเก็บ
ไข่เต่าทะเลกินเป็นอาหาร เรา กินเนื้อเต่า เรา นำกระดองเต่ามาทำเป็น
เครื่องประดับ เครื่องใช้ ทำให้เต่าทะเลลดน้อยลง และถ้าเราไม่หาทาง
เพิ่มจำนวนเต่าทะเล ในไม้ข้าเต่าทะเลจะสูญพันธุ์ เกาะครามแห่งนี้
ทางราชการจึงจัดไว้ให้เป็นสถานที่อนุรักษ์พันธุ์เต่าทะเล” เจ้าหน้าที่
ผู้นำอาหารมาให้ลูกเต่าทะเลอธิบาย

“เต่าทะเลจะขึ้นมาออกไช่ที่ชายหาด เกาะครามจึงเป็นสมือน
สถานที่เพาะพันธุ์เต่าทะเล เมื่อลูกเต่าออกจากไช่เต่า เราจะนำ
ลูกเต่ามาเลี้ยงไว้ในบ่อจนกว่าลูกเต่าจะเติบโตแข็งแรง ไม่เป็นเหยื่อ^{ของปลาในทะเลแล้ว} เรา ก็จะนำลูกเต่าทะเลปล่อยลงทะเลไป ลูกเต่า
ก็จะเจริญเติบโตต่อไป” เจ้าหน้าที่อธิบายเพิ่มเติม

“ถ้าเชือยกดูรอยเต่าออกไช่ พี่จะพาเชือไปดู” เจ้าหน้าที่กล่าว
เป็นเชิงซักชวนแล้วพาขันและพ่อเดินไปดูรอยเต่าออกไช่ที่ชายหาด

ฉันและพ่อเดินตามเจ้าหน้าที่ไปตามชายหาดและฟังเจ้าหน้าที่เล่าชีวิตเต่าทะเล เสียงคลื่นทวยอยกันซัดฟังระลอกแล้วระลอกเล่าบางครั้งก็กลับเสียงเล่าของเจ้าหน้าที่ ทำให้ฉันต้องเดินเข้าไปใกล้เจ้าหน้าที่เพื่อจะได้ฟังเรื่องชีวิตเต่าทะเลได้ชัดเจน

“ชีวิตเต่าทะเลเป็นชีวิตที่น่าศึกษามาก มันเป็นสัตว์โบราณมีชีวิตอยู่ในโลกรุ่นเดียวกับไดโนเสาร์และยังคงสืบสืบทอดพันธุ์มาจนถึงทุกวันนี้ แต่ไดโนเสาร์ได้สูญพันธุ์ไปนานแล้ว เหลือเพียงแต่ซากกระดูกที่ฝังจมอยู่ในดินทำให้เราได้ศึกษาซากเหล่านั้น เต่าทะเลอยู่ในทะเลแต่เวลา มันจะออกไช มันจะคลานขึ้นมาออกไชบนบทามหาดทราย เมื่อมันออกไช มันจะขุดหลุมวางไข่ไว้ในหลุม และกลบทรายปากหลุมให้เรียบร้อยก่อนจะคลานลงทะเลไปตามเดิม ชีวิตของเต่าทะเล จึงลึกลับและน่าสนใจ นักวิทยาศาสตร์ได้ศึกษาค้นคว้าชีวิตและเรื่องราวของเต่าทะเล ทำให้ทราบว่ามันสามารถเดินทางไปในทะเลนับเป็นพันๆ กิโลเมตร แต่ทุกๆ ๒-๓ ปี มันจะเดินทางกลับมาสู่หาดทรายที่มันเกิดได้อย่างถูกต้อง ถ้าเต่าทะเลสูญพันธุ์ไปเสียแล้ว เรา ก็จะหมดโอกาสได้ศึกษาชีวิตของมัน” เจ้าหน้าที่เล่าชีวิตของเต่าทะเลให้ฉันและพ่อฟัง

เราเดินกันไปตามชายหาดที่เงียบสงบ จนตะวันขึ้นสูงจากขอบฟ้า แสงแดดเริ่มร้อน เจ้าหน้าที่ผู้นั้นจึงหยุดและชี้ให้เราดูรอยคล้ายๆ รอยล้อรถยนต์ที่แล่นไปบนถนนลูกรังแนะๆ รอยนั้นเริ่มจากชายหาดขึ้นไปข้างบนหาดแล้วก็หายไปกลای เป็นรอยตื้วนเป็นวงกลม เขาอธิบายต่อไปว่า

“นี่เป็นรอยเท้าเด่าที่ขึ้นมาบนฝั่งเมื่อคืนนี้ มันชุดหลุมวางไข่ไว้แล้วเอาทรัพย์กลับไปข่องมัน จากนั้นก็เอาห้องกระแทกทรายอัดให้แน่น แม่เต่าจะไข่ในหลุม แต่ละหลุมเป็นจำนวนร้อยๆ พองความร้อนจากหาดทรายที่ได้รับจากแสงแดดจะซ่อนให้ไข่เต่าฟักออกเป็นตัว ภายใน ๒-๓ เดือนต่อมา ลูกเต่าก็จะออกมากจากไข่เต่า ลูกเต่าจะค่อยๆ คุ้ยรายขึ้นมาและคลานลงสู่ทะเลต่อไป แต่ลูกเต่าที่ออกจากการไข่เต่าเป็นร้อยๆ ตัวนี้จะเหลือรอดชีวิตจนกระทั่งสามารถสืบเผ่าพันธุ์และวางไข่ได้เพียง ๒-๓ ตัวเท่านั้น นอกนั้นจะถูกสายเป็นเหยื่อของปลาในทะเลหรือถูกน้ำพัดพาไปตายได้”

“เต่าทะเลรอดชีวิตนาน้อยจังนะครับ” ฉันพูดขึ้นอย่างเปลกใจ “สาเหตุที่ทำให้เต่าทะเลเหลือน้อยอย่างขึ้นไปอีกมีหลายสาเหตุ คือ คนเก็บเอาไปกินเป็นอาหารเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่ง และมีสาเหตุอีกสองสามประการ คือ ชายหาดที่เงียบสงบที่แม่เต่าจะขึ้นมาวางไข่หายากมากขึ้นทุกที เพราะชายหาดริมฝั่งทะเลทั้งหลาย

รวมทั้งชายหาดตามเกาะต่างๆ ผู้คนพากันสร้างบ้านเรือนและจัดเป็นที่พักผ่อน ที่ท่องเที่ยว ผู้คนก็พลุกพล่าน ทำให้แม่เต่าไม่มาวางไข่ นอกจากนั้นยังมีเต่าทะเลอีกจำนวนไม่น้อยที่ตายไป เพราะกินถุงพลาสติกซึ่งมนุษย์ทิ้งลงในทะเลด้วยความมักง่าย” เขากล่าวพร้อมกับพานั้นและพ่อเดินกลับไปตามทางเก่า ฉันสังเกตตามชายหาดบางแห่ง มีถุงพลาสติก กระปองน้ำอัดลม เศษโฟมที่ถูกคลื่นซัดขึ้นมาเกย หาดรายทำให้หาดทรายไม่สะอาด

ก่อนฉันจะกลับจากเกาะคราม พ่อและฉันขอคุณเจ้าน้าที่ที่ได้อธิบายเรื่องเต่าทะเลให้ฟัง ทำให้ฉันได้ความรู้หลายอย่าง ขณะที่ฉันนั่งเรือกลับ พ่อบอกฉันเกี่ยวกับการพึ่งพาอาศัยธรรมชาติว่า

“มนุษย์เราได้พึ่งพาอาศัยธรรมชาติมาตลอด มนุษย์ได้อาศัยดินที่อุดมสมบูรณ์ น้ำที่สะอาด อากาศที่บริสุทธิ์ ในการดำรงชีวิต

ถ้าเราใช้สิ่งเหล่านี้ให้เป็น ไม่ทำลายให้ดิน น้ำ และอากาศเสีย มนุษย์ ก็จะได้ใช้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านี้ต่อไปอีกเป็นเวลาภานาน แต่ถ้า มนุษย์ไม่รู้จักใช้ ทำให้ดินที่ใช้ในการเพาะปลูกเสื่อมลง น้ำเสีย อากาศเสีย มนุษย์ก็จะได้รับความเดือดร้อน เพราะธรรมชาติถูกทำลาย มนุษย์ได้คิดค้นความรู้ใหม่ๆ ทางวิทยาศาสตร์และคิดประดิษฐ์เครื่องใช้ ต่างๆ เช่น วิทยุ โทรศัพท์ รถยนต์ เครื่องบิน ยารักษาโรค ถุงพลาสติก ทำให้ชีวิตสะดวกสบายขึ้น แต่มนุษย์เรา ก็ทำลายธรรมชาติ น้ำใน เม่น้ำลำคลองเน่าเสีย อากาศเต็มไปด้วยควันไฟ ขยายเน่าเหม็น ป่าไม้ ถูกทำลาย สัตว์ป่าสูญพันธุ์ เมื่อธรรมชาติเหล่านี้ถูกทำลาย การ พึ่งพาอาศัยธรรมชาติในการดำรงชีวิตก็จะหมดไป มนุษย์เองจะได้รับ ความเดือดร้อนจากการทำลายธรรมชาติ มนุษย์ทิ้งถุงพลาสติก เกลื่อนกลาดก็เป็นการทำลายธรรมชาติด้วยเช่นกัน”

“การทิ้งถุงพลาสติก เป็นการทำลายธรรมชาติอย่างไรคะ” ฉันถามพ่อ

“ถุงพลาสติกเป็นสิ่งที่ไม่สวยงามด้วย ไม่ผู้เปื่อย ถ้ามันอยู่ในดินต้นไม้ก็จะไม่เจริญเติบโต ถ้ามันอยู่ในท่อระบายน้ำก็ทำให้ท่ออุดตัน ถ้ามันอยู่ในทะเล ก็ทำให้เต่าทะเลเลกินถุงพลาสติกและทำให้ตายได้”

ฉันนิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงบอกพ่อว่า “หนูจะไม่ทิ้งถุงพลาสติกให้เกลื่อนกadalต่อไปอีก และถ้าไม่จำเป็นก็จะไม่ใช้ถุงพลาสติก เชือกพลาสติก แต่จะใช้สิ่งที่นำมาใช้แทนได้ เช่น ใบตอง ถุงกระดาษ เชือกกล้าย ดีกว่านะคะ”

พ่อมองฉันอย่างชื่นชมที่ฉันรู้จักคิด

คำใหม่ในบทเรียน

กรมป่าไม้ กระทรวง กระทรวง กระดูก กระทั้ง กระแทก กระป่อง
กลบ กัน กิโลเมตร เกย (ເກະຄຣາມ) คันคว้า คราม คลื่น
คุ้ย เครื่องประดับ จม และ อะโงก ซักซวน ชาม ชัด ดิน
ไดโนเสาร์ ตะวัน เต่า ทั้งหลาย โทรทัศน์ นักวิทยาศาสตร์
นับ น้ำอัดลม บก ประการ เปื่อย ฝ่าพันธุ์ พลุกพล่าน
เพิ่มเติม พ້າ ໂົມ ໂຢນ ຮອດ ຮອຍ ຮະບາຍ ຮະລອກ ລຶກລັບ
ລູກຮັງ ວນ ສັຕහີບ ສັບ ສາເໜດຸ ເສມືອນ ເສືອມ ມາດທາຍ ແຫ່ງ
ອນຸຮັກໜີ ອອ ອັດ ອຸດຕັນ

แบบฝึกอ่าน

อ่านคำยาก

สัตหีบ	อ่านว่า	สั๊ด-ตะ-หีบ
สูญพันธุ์	อ่านว่า	สูน-พัน
อนุรักษ์	อ่านว่า	อะ-นุ-รัก
ไดโนเสาร์	อ่านว่า	ได-โน-เสา
วิทยุ	อ่านว่า	วิด-ทະ-ยุ
วิทยาศาสตร์	อ่านว่า	วิด-ทະ-ญา-สาด
พลาสติก	อ่านว่า	พล้าด-สะ-ติก
โทรศัพท์	อ่านว่า	โท-ระ-ทัด
บริสุทธิ์	อ่านว่า	บอร์-ริ-สุด
สาเหตุ	อ่านว่า	สา-เหด
ธรรมชาติ	อ่านว่า	ทำ-มะ-ชาด

อ่านคำที่ไม่มีสระ -ะ แต่ออกเสียง อะ กึ่งเสียง

สัตหีบ	ทหารเรือ	ราชการ	อนุรักษ์	อธิบาย
เสมือน	เจริญ	สลับ	ทยอย	เงียบสงบ
มนุษย์	วิทยุ	โทรศัพท์	ขยะ	slavery
พุทธศาสนา	พระพุทธเจ้า	พยาบาล	อธิชฐาน	ราชธานี

อ่านคำที่มีตัวสะกดในแม่น

คำที่มี ญ ณ ร ล เป็นตัวสะกด อ่านออกเสียงเหมือน
น สะกด เป็นคำในมาตราแม่น

กล้าห้าย	กัญชา	กันดาร	กุญแจ	การกุศล
ເກສຣ	ຂອງຂວັງ	ຂ້າວສາຮ	ໄຄຮ່ຽວງ	คำຂວັງ

คำປົງລາຍ	คำນວນ	គຸມນາຍ	ສູຕຽບ	ຫລຸບຸງ
ຂອບກລ	ເຊື່ວໜາຍ	ເຊື້ອເຊີ່ງ	ດອກຂຈາ	ດລິຈ
ຮດໂດຍສາຮ	ສຳຄັບ	ສູງພັນຮຸ	ໃບຮານ	ບຸງຄຸນ
ພຍາບາລ	ນຳເພື່ອ	ຝຸດບອລ	ບຣິເວນ	ນຳຕາລ

นางພຍາບາລດູແລ້ວປ່ອຍໃນຮດໂດຍສາຮ

ກັບປາເປັນຢາເສພຍຕິດ ຈົກືດໄຄຮ່ຽວງອ່າງວິລອງ

ຜູ້ນຳເພື່ອປະໂຍ້ນົກລ່າວคำປົງລາຍພຣັມກັນ

ກາຮທ່ອງສູຕຽບເປັນປະໂຍ້ນຕ່ອກກົດຄິດคำນວນ

ເຕັກໆ ສົ່ງຂອງຂວັງໄປໃຫ້ຕໍ່ກວຈທຫາຮທ່ອງຢູ່ໃນທ້ອງດືນທຽບກັນດາຮ

อ่านคำที่มีตัวการันต์

ເພາພັນຮຸ	ມນຸ່ງໝົງ	ສມບູຮັນ	ບຣິສຸທົ່ງ	ສັຕງປ່າ
ວິທຍາສາສຕ່ຽນ	ປະດີໜູ້	ໄກຮັກສົນ	ຮອຍນົດ	ບຣິບູຮັນ
ພຶກເທສນ໌	ພະສົງໝົງ	ໃບສົດ		

ชาวบ้านฟังเทศน์อยู่ในโบสถ์

ชาวสวนคัดเลือกเมล็ดที่สมบูรณ์มาเพาะพันธุ์

โทรทัศน์ รถยนต์เป็นสิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์

อ่านคำที่มี ติ เป็นตัวสะกดออกเสียงเหมือน ด สะกด
ชาติไทย บัญญัติ ปฏิบัติ มหาชาติ

พระสัมมาปุทธิตามสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้
เทคโนโลยีมหาชาติเป็นเรื่องการบำเพ็ญทานครั้งยิ่งใหญ่ของ
พระพุทธเจ้า

ความรู้ทางภาษา การเขียนคำชี้แจง

การเขียนคำชี้แจงเป็นการเขียนอธิบายเรื่องต่าง ๆ โดยต้อง^{จะ}
ขยายความให้ผู้อ่านอ่านแล้วเกิดความเข้าใจ หรือเป็นการเขียน
ตอบคำถามข้อสงสัยให้เข้าใจชัดเจน

ในการเขียนคำชี้แจง ผู้เขียนต้องมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น^{จะ}
เป็นอย่างดีจึงจะเขียนได้ถูกต้อง ต้องใช้ภาษาง่าย เขียนเป็น^{จะ}
ประโยชน์ มีลำดับขั้นตอน เหตุผล และมีตัวอย่างประกอบ

ตัวอย่างที่ ๑ การเขียนคำชี้แจงเพื่อขยายความ

คุณพ่อพาฉันไปดูรอยเต่าที่เกาะคราม

เมื่อเดือนที่แล้ว คุณพ่อพาฉันไปดูรอยเต่าที่เกาะคราม รอยเต่าเกิดจากเต่าที่มีวางไว้บนหาดทราย เกาะคราม ออยที่อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี เป็นเกาะที่ใช้เพาะพันธุ์เต่าทะเล ฉันได้รับความรู้เรื่องชีวิตเต่าทะเลจากเจ้าหน้าที่ที่มาเล่าให้ฉันฟัง

ตัวอย่างที่ ๒ การเขียนคำชี้แจงเพื่อตอบข้อคำถามหรือข้อสงสัย

ทำไมเต่าทะเลจึงจะสูญพันธุ์

เต่าทะเลจะสูญพันธุ์เพราะมนุษย์นำเนื้อและไข่เต่าทะเลมากิน นอกจากรักษาสิ่งก่อสร้างทำลายความสงบที่ชายหาด ทำให้เต่าทะเลไม่มีที่วางไข่

อ่านบทร้อยกรอง

ชบทะเบ

โ工夫ตัวเรา呢	ชีนชีวิสุขใจปอง
สมคิดจิตมิหม่อง	สุดลำพองสุขหทัย
ได้ชบทะลงนาม	นำสีกรรมสวายสดใส
นั่งเรือลอยไปไกล	ในจิตใจเสน่หิรุณย์
นกทะเลตัวน้อยน้อย	บินเคลื่อนคล้อยตามสายลม
ดุซิช่างนำซม	ไม่ระทมชืนหทัย

มองในสายที่
น้ำใส่สังดวงใจ
ห้องฟ้าจะมีดแล้ว
พร้าวพร่างดวงดาว
นาวาแล่นท้าลม
เกษตรเปรมจิตปอง
ลมเรื่อยเนื่ออยเดื่อยนิว
แกวียนเสียงปักษี
ดูดาวเด่นโสดา
เมฆเคลื่อนเลื่อนบังครัน

ปลาเรือรีเรงว่ายไป
ที่สดใสสุขวิญญาณ
อาทิตย์เคล้าเหลี่ยมภา
น้ำค้างพาไปยลະອอง
ช่างงามสมไม่มีสอง
น้ำเนื่องนองมองวารี
เรือแล่นลิวสุดสแก
ลืมความโศกไวโยคศัลย์
บนเวหาล้อมดวงจันทร์
ควรนิทรรขอลาเอย

(จากบทพระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ)

อ่านเสริมบทเรียน

เต่าทะเล

เต่าเป็นสัตว์ที่มีอายุยืนมาก บางตัวมีอายุยืนถึงร้อยปี คนชอบกินไข่เต่าและเนื้อเต่าเป็นอาหาร กระดองเต่ายังนำมาทำของใช้และเครื่องประดับ ชาวบ้านแถบชายฝั่งทะเลจึงจับเต่าทะเลและหาไข่เต่าไปขายเป็นอาชีพ ชาวบ้านจับเต่าทะเลและหาไข่เต่าทะเลเก่งมาก ทำให้เต่าทะเลของไทยใกล้จะหมดไป

เต่าทะเลที่พบโดยทั่วไปแถบชายฝั่งทะเลมีเต่าตนุ เต่าหอย
เต่าตาแดง เต่ากระและเต่ามะเฟือง เต่าสามชนิดหลังนี้เป็นสัตว์สงวน

มีกฏหมายห้ามหาใช่เต่าและจับเต่าทั้งสามชนิดไปกิน ไปขาย

ปัจจุบันการประมงมีความก้าวหน้ามาก ชาวประมงใช้เรือขนาดใหญ่ออกทะเลเพื่อจับปลา อวนจะกวาดประการึซึ่งเป็นที่เต่าทะเลօศัยอยู่ ทำให้สาหร่ายซึ่งเป็นอาหารของเต่าถูกทำลายพ่อเต่า แม่เต่า และลูกเต่าจึงถูกทำลายไปด้วย

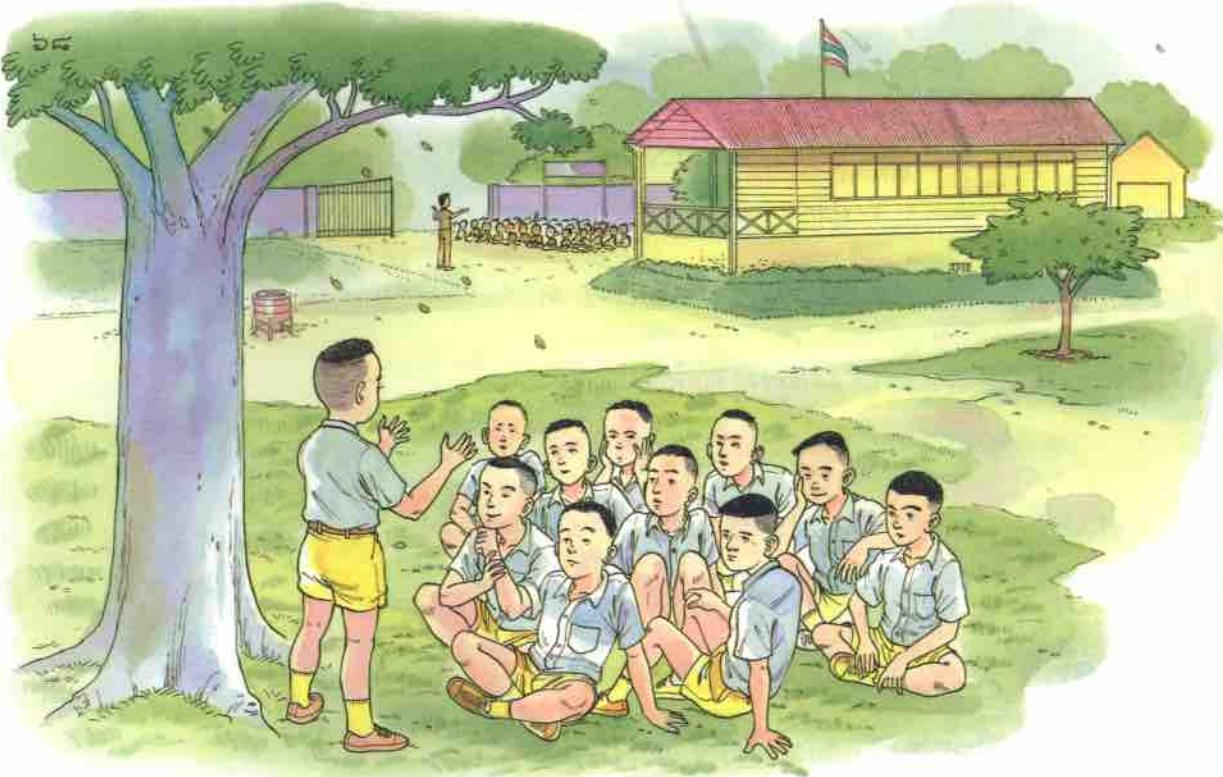
สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงตรัษณ์กว่าจำนวนเต่าทะเลลดน้อยลงอย่างรวดเร็ว หาดทรายที่เต่าเคยวางไข่ และฟักเป็นลูกเต่าได้ถูกทำลาย พระองค์จึงทรงให้ชาวบ้านที่มีความชำนาญ รู้ธรรมชาติของเต่าทะเลเป็นผู้ดูแลเต่าทะเล ต่อมามาได้เปลี่ยนเป็นโครงการอนุรักษ์พันธุ์เต่าทะเล (อ่านว่า โครง-กาน-อะ-นุ-รัก-พัน-เต่า-ทะ-เล) มีสถานีอนุรักษ์พันธุ์เต่าทะเลที่เกาะมันในซึ่งเป็นเกาะเล็ก ๆ ที่จังหวัดระยอง และที่เกาะคราม จังหวัดชลบุรี ใจเต่าจากเกาะครามจะนำมาพาเลี้ยงที่สถานีอนุรักษ์พันธุ์เต่าทะเลที่เกาะมันในด้วย เมื่อลูกเต่ามีอายุได้๖ เดือน จึงจะนำไปปล่อยลงสู่ทะเล ป่อเลี้ยงเต่าที่เกาะมันในนี้นับว่าเป็นป่อเลี้ยงเต่าทะเลแบบธรรมชาติที่ใหญ่ที่สุดในโลก นอกจากจะเป็นแหล่งอนุรักษ์เต่าทะเลแล้ว ยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดระยองอีกด้วย

นอกจากนี้ จังหวัดภูเก็ตและจังหวัดพังงา มีโครงการนำไข่เต่ามาฟักเป็นตัวแล้วเลี้ยงในป่อเพื่อปล่อยลูกเต่าลงสู่ทะเล ขณะนี้มีนักวิทยาศาสตร์และผู้รักธรรมชาติทั่วโลกพยายามรักษาชีวิตเต่าทะเลด้วยการฝ่าดูแลให้เต่าออกไข่อย่างปลอดภัย และดูแลไข่เต่าให้ฟักออกเป็นตัวและนำไปปล่อยลงสู่ทะเล เราทั้งหลายควรเลิกจับเต่าทุกชนิด

เลิกกินเนื้อและไข่เต่ากัน รวมทั้งเลิกนิยมใช้เครื่องใช้และเครื่องประดับที่ทำจากกระดองเต่าด้วย เพื่อให้เต่าได้อยู่ในทะเล เต่าทะเลจะได้ไม่สูญพันธุ์ และเป็นสัตว์ร่วมโลก อยู่ระดับโลก และอยู่ร่วมกับมนุษย์ในโลกนี้ด้วยความสุข

คำศัพท์

คำศัพท์	ความหมาย
ເກະນມ	ສຸຂສບາຍ ທີ່ນິ້ນ ຍືນດີ
ແຄລ້ວ	ຮອດໄປ ພັນໄປ
ນທີ	ແມ່ນໍ້າ
ນິທຣາ	ນອນ
ປັກເຊີ	ນກ
ກົງມົງ	ຮິ່ນເຮິງ ດີໃຈ ຍືນດີ
ກູພາ	ກູເຂາຫີນ
ຮະທມ	ເຈັບໜ້າຮະກຳໃຈ
ລຳພອງ	ຄະນອນອ່າງເກົ່າຢັກກາດ
ວິຫຼຸງຄູານົນ	ຈິຕິໃຈ
ວິໄຍຄສັລຍ	ຄວາມທຸກໝໍຈາກການພລັດພຽກ
ເວໜາ	ທ້ອງຝ້າ
ສົກວີ	ງາມ
ໜ້າຍ	ໄຈ

บทที่ ๑๕ น้ำใจนักกีฬา

เด็กชายภาคภูมิ เป็นหัวหน้านักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียน เขาชอบเล่นกีฬามาก และใช้เวลาว่างหลังเลิกเรียนฝึกซ้อมฟุตบอลอยู่เสมอ เขายังเล่นฟุตบอลได้ดีและได้รับการยกย่องเป็นหัวหน้านักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียน

อีกสองสัปดาห์จะมีการแข่งขันฟุตบอลรอบคัดเลือกรอบระหว่างโรงเรียนในอำเภอ โรงเรียนไดชนະเลิศจะได้เป็นตัวแทนของอำเภอไปแข่งขันกับโรงเรียนของอำเภออื่น ๆ ในจังหวัด เด็กชายภาคภูมิในฐานะหัวหน้านักกีฬาจึงนัดประชุมนักกีฬาฟุตบอลที่ได้ตั้นไม่ใหญ่หลังโรงเรียน

“เพื่อน ๆ ที่รักทุกคน ผู้เชิญพากرامมาพบกันในวันนี้ เพราะ

อีกสองสัปดาห์พากเราจะต้องไปแข่งขันฟุตบอลกับโรงเรียนอื่น ถ้าทีมฟุตบอลของโรงเรียนเรางานะก็จะได้เป็นตัวแทนของอำเภอไปชิงชนะเลิศกับโรงเรียนของอำเภออื่นๆ ในระดับจังหวัดต่อไป” ภาคภูมิพุดกับเพื่อนๆ

“พากเราคงต้องซ้อมหนักกันหน่อยนะ เพราะโรงเรียนคู่แข่งของเรามีปียะ ซึ่งพากเราทุกคนรู้ดีว่าเขามีความสามารถมาก ทั้งเก่งและขยันซ้อมกันทั้งทีม” กึกก้องพุด

“แต่โรงเรียนของเราก็มีภาคภูมิและพากเรา ถ้าพากเราขยันซ้อมเหมือนเขา พากเราก็จะเอาชนะได้ แต่ถ้าพากเราแพ้ก็ไม่เป็นไร เรา ก็ได้ประโยชน์อย่างอื่น คือ ทำให้เราแข็งแรง” อันันท์พุด

“เราเพิ่งจะเริ่มซ้อมและพากเราเก็บข้อมูลมาแล้ว” กึกก้องบอก ดีนัก โรงเรียนอื่นเขาขยันซ้อมกันมานานแล้ว” กึกก้องบอก

ทุกคนต่างมองหน้ากัน กึกก้องจึงพุดต่อไปว่า “ผ่านมีวิธีที่จะทำให้ทีมของพากเราชนะได้ง่ายๆ”

“คุณมีวิธีไหนบอกมาเลย” ทุกคนแข่งกันถาม

“ปียะเป็นศูนย์หน้า เป็นตำแหน่งที่สำคัญ ถ้าเราตัดกำลังปียะ และอยู่กันปียะไม่ให้ได้ลูกฟุตบอลแล้ว เรายังจะมีโอกาสชนะแน่นอน” กึกก้องตอบ

“ผ่านไม่เห็นด้วยกับวิธีการเอาชนะด้วยวิธีนี้ พากเราควรฝึกซ้อมให้มากๆ จะดีกว่า” ภาคภูมิพุด

“แต่นี่เป็นวิธีเดียวที่โรงเรียนของเราจะชนะได้โดยไม่ต้องเสียเวลาฝึกซ้อม จริงไหมพากเรา” กึกก้องพุด

เพื่อนๆ ต่างพากันสนับสนุนวิธีการของก็อกกอง ภาคภูมิจังเดิน
จากเพื่อนๆ มาด้วยความไม่สบายใจ เมื่อก็อกกองผ่านสนามหน้า
โรงเรียน เข้าเห็นครูอภัยกำลังให้นักเรียนร้องเพลงกราวกีฟ่า เพลงนั้น
ดังก้องสนาม ภาคภูมิจังเดินเข้าไปยืนฟังใกล้ๆ

พวกเรานักกีฬาจากล้านนา เชี่ยวชาญซิงชัยไม่ย่นย่อ^๔
คราวชนะรุกใหญ่ไม่ริรอ
(สร้อย)

ร่างกายกำยำลำเลิศ
แข็งแรงทรหดอดทน
(สร้อย)

ใจคอมั่นคงทรงศักดิ์
รู้แพ้รู้ชนะรู้อภัย
(สร้อย)

ไม่ชอบเอาเปรียบเจียบแข่งขัน
มัวส่วนตัวเบื้องเหลือกำลัง
(สร้อย)

เล่นรวมกำลังกันทั้งพวก
ไม่ว่างานหรือเล่นเป็นไม่กลัว
(สร้อย)

อึม อึม อึม อึม
ฮ้าไช! ฮ้าไช!
แก็กองกิเลส
ผลของการฝึกฝน

คราวแพ้ก็ไม่ท้อกัดฟันหน

กล้ามเนื้อก่อเกิดทุกแห่งหน
ว่องไวไม่ย่นระยะอีโค

รู้จักทีหนนี้ทีໄล
ໄวใจได้ทั่วทั้งรักซัง

สู้กันชึ่งหน้าอย่าลับหลัง
เกลียดซังการเล่นเห็นแก่ตัว

เข้าซัยสะดาวมิใช่ซัว
ร่วมมือกันทั่วโลกໃใช้โดย

กีฟ่า กีฟ่า เป็นยาวิเศษ
กีฟ่า กีฟ่า เป็นยาวิเศษ
ทำคนให้เป็นคน
เล่นกีฟ่าสาгал ตะ ละ ล้า

นอกจากเพลงนี้จะมีจังหวะเร้าใจแล้ว เนื้อเพลงยังมีความหมายดีอีกด้วย ภาคภูมิอย่างได้นำเสนอเพลงและอยากร้าบชื่อผู้แต่งเพลงนี้เข้าจึงเดินเข้าไปหาครูอภัยแล้วถามว่า

“คุณครูครับ ผู้ชอบเพลงนี้มากฟังแล้วคึกคักดี ผู้อย่างได้นำเสนอเพลงและอยากร้าบว่าใครเป็นผู้แต่งเพลงนี้ครับ”

“เชื่อชอบเพลงนี้หรือ เพลงนี้คือเพลงกราวกีฟ่า ผู้แต่งคือเจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี ครูกำลังซ้อมเพลงกราวกีฟ่า เพื่อประกอบการเดินແราของนักกีฟ่า พรุ่งนี้ตอนเย็นเชือช่วยบอกพกนักกีฟ่าให้มาซ้อมเดินด้วยนะ” ครูอภัยบอก

“ครับ ผู้จะบอกเพื่อนๆ ให้มาซ้อมเดินด้วยครับ” ภาคภูมิพูดแล้วเดินตรงไปห้องสมุดเพื่อขอปืมหนังสือเกี่ยวกับเพลงกราวกีฟ่าไปอ่านที่บ้าน ทำให้ภาคภูมิทราบเกี่ยวกับเพลงกราวกีฟ่าว่า

ผู้แต่งเพลงกราวกีฟ่า คือ เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี มีนามเดิมว่า

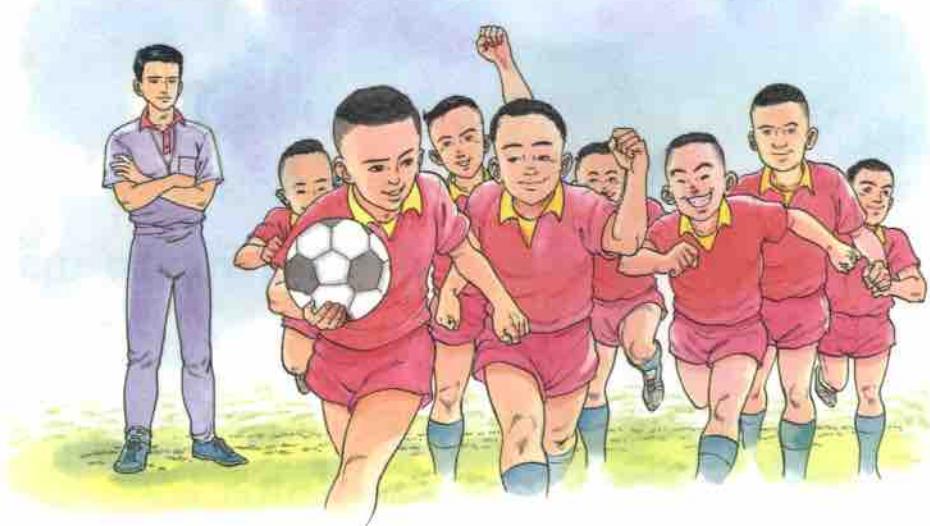
นายสนั่น เทพหัสดิน ณ อุบลฯ ท่านแต่งคำประพันธ์ที่เป็นบทร้อยกรอง ได้แก่ โคลง ฉันท์ กາພຍໍ ກລອນຕ່າງໆ ท่านใช้นามปากกาว่า ครูเทพ เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรีเคยเป็นเสนานบดีกระหวงธรรมการหรือกระหวงศึกษาธิการในปัจจุบัน

ท่านแต่งเพลงกราวกີ່ພາขึ้นเพื่อใช้เป็นเพลงเชียร์ກີ່ພາ เพราะสมัยก่อนนั้นโรงเรียนต่างๆ ไม่มีเพลงเชียร์ກີ່ພາ เมื่อมีการแข่งขันกີ່ພາ ใจจะร้องเพลงอะไรได้เพื่อเป็นกำลังใจแก่นักกີ່ພາของตนหรือเป็นการชุมขวัญนักกີ່ພາฝ่ายตรงข้าม แต่เนื้อร้องของเพลงกราวกີ່ພາ จะสอนให้คนมีน้ำใจเป็นนักกີ່ພາ รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย

ตอนเย็นวันรุ่งขึ้น หลังจากที่นักกີ່ພາได้ซ้อมเดินແຕວประกอบการร้องเพลงกราวกີ່ພາแล้ว ครูอภัยได้กล่าวกับนักเรียนทุกคนว่า

“ครูภูมิใจที่นักเรียนมีความรักความสามัคคีกันทั้งนักกີ່ພາและกองเชียร์ โรงเรียนของเราจะจัดกองเชียร์ກີ່ພາไปให้กำลังใจแก่นักกີ່ພາทุกคน ขอให้ทุกคนทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด การเล่นกີ່ພາเป็นการเสริมสร้างสุขภาพและยังทำให้นักเรียนรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ การเล่นกີ່ພາผู้เล่นต้องมีกติกาการเล่น รู้จักแพ้ รู้จักชนะ รู้จักอภัย และเป็นคนรักความยุติธรรม เมื่อเราเล่นกີ່ພາแพ้ก็ไม่ควรเสียใจและทำร้ายฝ่ายตรงข้าม เมื่อเราเล่นกີ່ພាដันก็ไม่ควรเยาะเยี้ยฝ่ายตรงข้าม เมื่อผู้อื่นเล่นผิดกติกาโดยไม่ตั้งใจเราก็ต้องรู้จักให้อภัย การแพ้ชนะไม่ใช่เป้าหมายสำคัญของการเล่นกີ່ພາ ขอให้ทุกคนนึกถึงความหมายของเพลงกราวกີ່ພາและนักกີ່ພາต้องตั้งใจฝึกซ้อมต่อไป”

หลังจากครูอภัยกล่าวจบแล้ว นักกີ່ພາทุกคนต่างมองหน้ากัน

กีก กอง พุด กับ เพื่อน ๆ อย่าง รู้ สึก ละ อาย ใจ ว่า

“ ผม พัง ครู อภัย พุด ผม รู้ สึก ละ อาย ใจ มาก ที่ ไม่ มี น้ำ ใจ นัก กี ฟ่า
เนื้อ เพลง กรา ว กี ฟ่า ท่อน นั่ง ที่ ให้ ข้อ คิด แก่ ผม ก็ คือ

ไม่ ชอบ เอา เปรียบ เฉียบ แข่ง ขัน

สู้ กัน ชึ่ง หน้า อาย ป่า ลับ หลัง

มัว ส่วน ตัว เปื้อ เหลือ กำ ลัง

เกลี้ย ด ชั้ง การ เล่น เห็น แก่ ตัว

ผม คิด ว่า คง ไม่ สาย เกิน ไป ที่ พาก เรา จะ เริ่ม ฝึก ช้อม กัน อย่าง จริง จัง ตั้ง แต่
บัด นี้ ”

นัก กี ฟ่า ทุก คน ยิ่ม ให้ กัน และ เข้า มา จับ มือ กัน แสลง ถึง ความ
พร้อม เพรียง และ ความ ร่วม ใจ กัน ที่ จะ ฝึก ช้อม เพราะ ทุก คน เห็น ด้วย
กับ คำ พูด ของ กี กอง และ เห็น ด้วย กับ เนื้อ เพลง ที่ ว่า

“ ไม่ ชอบ เอา เปรียบ เฉียบ แข่ง ขัน สู้ กัน ชึ่ง หน้า อาย ป่า ลับ หลัง ”

ทุก คน วิง ลง สนาน ด้วย ความ เปิก บาน ใจ และ ด้วย ความ เชื่อม ัน
ที่ จะ ฝึก ช้อม กี ฟ่า พร้อม กัน นั่น เพลง กรา ว กี ฟ่า ของ กอง เชิญ กี ฟ่า ที่ มา
ฝึก ช้อม ก็ ดัง กระ หึ่ม ขึ้น

คำใหม่ในบทเรียน

กติกา กระทรวงธรรมการ กระทรวงศึกษาธิการ กระหึ่ม กล้าหาญ กล้ามเนื้อ ก้าย ก้าย กีเลส กีกัก กลีดซัง ข่ม ครัว (ครูเทพ) (ครูอภัย) ความหมาย คำประพันธ์ คีกคัก คุ่แข่ง โคลง จริงจัง จังหวะ (เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มณฑรี) ฉันท์ เนี่ยบ ชัง ชิงชัย เชียร์ เชี่ยวชาญ ซ้อม ชึงหน้า ฐานะ (ตะละล้า) ตามแห่ง ทรงศักดิ์ ทรงด ห้อ ทีม นักกีฬา นามปากกา (นายสนั่น เทพหัสสิดิน ณ อุยธยา) เปื้อ (ปีะ) เป้าหมาย ผู้แต่ง พร้อมเพรียง เพลงกราวกีฬา ภาควุฒิ ยกย่อง ย่นย่อ ยุติธรรม เยาะเย้ย ร้อยกรอง ระดับ รูสีก เร้าใจ ละอาย ลับหลัง ล้ำ ว่องไว ไว้ใจ สปดาห์ สาгал เสนนาบดี เสริมสร้าง แห่ง (อันันท์) (อีม) เอาเบรียบ (ย้าไี้)

แบบฝึกอ่าน

อ่านคำยาก

กติกา

อ่านว่า กะ-ติ-กา

กระทรวงธรรมการ

อ่านว่า กระ-ชวง-ทำ-มะ-
กาน

ก้าย

อ่านว่า กاب

กีเลส

อ่านว่า กิ-เหลด

กีฬา

อ่านว่า กี-ลา

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี อ่านว่า เจ้า-พระ-ยา-ทำ-มະ-
สัก-มน-ตรี

เทพหัสดิน ณ อยุธยา อ่านว่า เทป-หัต-ສະ-ดิน-ນະ-
ອະ-ຢຸດ-ທະ-ยา

ชันนาเลิศ อ่านว่า ชະ-ນະ-เลิศ

เชิญร์ อ่านว่า เชี้ยร์

ทรงหนด อ่านว่า ทรง-รา-หนด

ทรงศักดิ์ อ่านว่า ชັງ-ສັກ

ภาคภูมิ อ่านว่า พาก-พູມ

ภูมิใจ อ่านว่า พູມ-ใจ

ยุติธรรม อ่านว่า ຍຸດ-ຕີ-ທຳ

สนับสนุน อ่านว่า ສະ-ໜັບ-ສະ-ໜັນ

สปดาห์ อ่านว่า ສັບ-ດາ

เสนาบดี อ่านว่า ເສ-ນາ-ບອ-ດີ

อ่านคำที่ไม่มีสระ-ะ แต่ออกเสียง อะ กິ່ງเสียง

กติกา	กตัญญู	ขเมย	ขยัน	ขยะ	ขยาย
ขยា	ขນຸນ	ຈມູກ	ຈຽວດ	ຈຸລາດ	ຈົບປັບ
ເຊລິມ	ຈຸລອງ	ຈຸລາມ	ຈັນະ	ຈັນິດ	ຈົບາ
ຕຄາດ	ຕກາດ	ຕັນນ	ຕັນອມ	ຕັນັດ	ຕົວາຍ
ແແລງ	ທຫາຮ	ທບວງ	ທຍອຍ	ທົນາຄາຮ	ພັນນ
ສນັບສນຸນ	ສນັ້ນ	ສນາມ	ສມັບ	ແສດງ	ສບາຍ
ອງໆນ	ອນາຄຕ	ອນື່ນ	ອນຸ້ຫາ	ອນຸ່ບາດ	ອກົບ

คนที่มีความกตัญญูคุณย่อมมีความเจริญ
 ปลาชามเป็นปลาทะเลที่ดุร้าย
 เขอพุดกับฉันดีๆ ก็ได้ ไม่ต้องมาตราดฉัน
 ผู้คนพยายามในงานทดลองพระประถานที่วัดในบูรพา
 การเล่นการพนันเป็นทางแห่งความชิบหาย
 ฉันขออนุญาตเข้าไปในห้องนี้
 อนาคตหมายถึงเวลาข้างหน้า
 ฉันสนับสนุนให้เขอทำงานให้สำเร็จ

อ่านคำที่มีอักษรนำ

หย- หร- หล- หว- หง- หกฎ- หน- หມ- เป็นพยัญชนะ
 สองตัวเรียงกัน เรียกว่า อักษรนำ ตัว ห เป็นอักษรนำ ไม่
 อ่านออกเสียง แต่ออกเสียงอักษรตัวหลังตามสระที่ประสบ และ
 ออกเสียงวรรณยุกต์ตามอักษรนำนั้น เช่น

วัง-หวัง รีอ-หรีอ

งอก-หงอก วี-หวี

หยก	หยอก	หยอน	ห្ម	หรีด	หรีอ
หลง	หลน	หล่น	หลวง	หล่อ	หลอก
หลาย	หวัด	ไหว	หวาน	หวี	หงอก

หงอน	หง่อม	หงอย	เหงา	หงาย	หง้า
หงึง	ไหง္	ဟူ္	ဟီ	ဟနာ	ဟံး
หนอน	หนัง	ဟမ်	ဟှိ	ဟမ်	ဟမာ
้มီး	ဟော်	ဟော	ဟမယ	ဟော	ဟာ်

แก้วหยก	ເຢ້າຫຍອກ	ຢ່ອຍຢ່ອນ	ຫຽວຫາວ	ພວງຫົດ
ໄປຫົດ	ຫລັງທາງ	ຫລັນກຸ້ງ	ຮ່ວງຫລິນ	ຫລວງພ່ອ
ຫລືອພະ	ຫລືອກລວງ	ມື້ລາຍ	ເປັນຫວັດ	ໄມ້ຫາວ
ຄາວຫວານ	ຫວີຟມ	ຜມໜອກ	ຫອນໄກ	ແກ່ຫ່ອມ
ຫງອຍເຫງາ	ນອນຫາຍ	ຕັ້ນຫງັ້າ	ຜູ້ຫງົງ	ໃຫງຼືເລົກ
ຫຸ້ຫົງ	ຫົນໄປ	ຫຸ້ນວກ	ຫົ່ວອກລ້ວຍ	ຕັວຫນອນ
ຫັ້ນ້າ	ໝອຍາ	ໝື້ດຸ	ໝມດແລ້ວ	ໝມວດໝູ່
ນໍ້າມື້ກ	ໄມ້ແໜື້ອນ	ຮັບເໜາ	ຈົດໝາຍ	ຜ້າໃໝ

ເຕັກຫລັງທາງເດີນຮ້ອງໄຫ້ຫາທາງກລັບໄມ່ຈຸກ
 ໃບໄມ້ຮ່ວງຫລິນຈານລຳຕັ້ນໄມ້ມີໃບ
 ແມ່ຫລັນກຸ້ງກິນກັບແຕງກວາວ່ອຍມາກ
 ຫລວງພ່ອຈະຫລືອພະປະຮານໃນໂບສົດ
 ເຮອຕ້ອງພູດຈົງ ໄມ່ຫລືອກລວງຄນອື່ນ
 ດັ່ງເຮອເປັນຫວັດຄັດຈຸກ ເຮອຕ້ອງນອນໜ່າໃຫ້ອບອຸ່ນ
 ໄຄຣເຂີຍນຈົດໝາຍມາຖື່ງເຮອ

ความรู้ทางภาษา

การบันทึกข้อความ

การบันทึกข้อความเป็นการบันทึกเรื่องราวที่ได้เห็น ได้ฟัง หรืออ่านจากหนังสือ ผู้บันทึกจะบันทึกเรื่องราวด้วยคำพูดของตนเองอย่างลึกซึ้ง เพื่อเป็นการเตือนความจำ หรือเป็นหลักฐาน

ตัวอย่างการบันทึกเรื่องราวที่พบเห็น

เมื่อวานนี้ฉันไปเที่ยวกับพ่อที่จังหวัดแพร่ ฉันได้ไปไหว้พระธาตุช่องเย อีกที่เป็นพระเจดีย์ใหญ่ปิดทองเหลืองอร่าม พระธาตุองค์นี้ไม่มีหลักฐานว่าสร้างในสมัยใด แต่เจ้าเมืองแพร่ได้ซ้อมแซมพระธาตุองค์นี้มาโดยตลอด ทำให้พระธาตุองค์นี้สวยงามมาก เปลงประกายสีทองอร่าม งามเด่นมองเห็นได้ไกล

ตัวอย่างการบันทึกเรื่องราวที่ได้อ่านจากหนังสือ

ฉันอ่านหนังสือเรื่อง น้ำใจนักกีฬา ฉันได้รับความรู้เรื่องเพลงกราวกีฬาจากเรื่องนี้ เพลงกราวกีฬาเป็นเพลงที่เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรีเป็นผู้แต่ง เพื่อเป็นเพลงเชียร์กีฬาของโรงเรียนต่างๆ เพลงกราวกีฬาเป็นเพลงที่สอนให้คนมีน้ำใจนักกีฬา รู้จักแพ้ รู้จักชนะ และรู้จักอภัย

อ่านบทร้อยกรอง

มดน้อย

มดเอ่ยมดน้อย

อยากจะเก็บเอาไปไว้กินกัน
จึงเรียกเพื่อนมามากกว่าสิบมด
พร้อมกันขันขนมไปได้อ่างดี

เห็นขันมอร่อยวางแผนอยู่นั้น

แต่แรงนั้นมดน้อยไม่ค่อยมี
ออกแรงหมดทุกตัวไม่วิงหนึ่ง
สามัคคีคือพลังดังนี้เลย

(จากบทประพันธ์ของท่านผู้หญิงดุษฎี มาลาภุล)

อ่านเสริมบทเรียน

แข่งเรือยารา

ในฤดูน้ำหลาก เดือนสิงหาคม เดือนสิงหาคมและเดือนสิงหาคมของปีน้ำจะเต็มฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา ตามท้องทุ่งข้าวในนาจะชูต้นอยู่เหนือน้ำรอเวลาเก็บเกี่ยว ชาวนาชาวไร่จึงว่างงาน พอมีเวลาสนุกสนานได้จึงจัดให้มีการแข่งเรือขึ้น การแข่งเรือเป็นประเพณีของชาวไทยที่ปฏิบัติกันมาเป็นเวลาหลายร้อยปี

การแข่งเรือนานอกจากจะเป็นประเพณีแล้วยังเป็นกิจการอย่างหนึ่งผู้แข่งเรือได้ออกกำลังทำให้ร่างกายแข็งแรงและยังแสดงถึงความสามัคคีพร้อมเพรียงกันด้วย เพราะขณะแข่งเรือฝ่ายต้องพร้อมเพรียงกันจึงจะนำเรือไปถึงจุดหมายปลายทางได้ก่อนผู้อื่น

ในสมัยกรุงศรีอยุธยา การแข่งเรือจะมีเรือต่างๆ เข้าแข่งขันกัน พระมหากษัตริย์จะมีพิธีแข่งเรือหลวงเป็นที่สนับสนานของประชาชน และเป็นการเสี่ยงตายอีกด้วย ถ้าเรือสมรถชัย (อ่านว่า สะ-มัด-ตะ-ไช) ซึ่งถือว่าเป็นเรือของพระมหากษัตริย์แพ้ แสดงว่า ข้าวเหลือเกลืออิ่ม พลเมืองจะเป็นสุข แต่ถ้าเรือสมรถชัยชนะ บ้านเมืองจะได้รับความเดือดร้อน ประเพณีนี้ไม่ใช่เป็นเรื่องไร้สาระแต่เป็นประเพณีที่แฝงข้อคิดคือต้องการฝึกฝนให้คนมีความชำนาญในการพายเรือ เพราะในสมัยกรุงศรีอยุธยา การไปไหนมาไหนจะไปกันทางเรือเป็นส่วนใหญ่ และการรักษาบ้านเมืองให้พ้นภัยจากข้าศึก ต้องการคนที่มีฝีมือในการพายเรือ เพื่อสร้างกองทัพเรือในการรักษาบ้านเมือง นอกจากนี้การแข่งเรือยังทำให้เกิดความสนับสนานเยื้า ความสามัคคีพร้อมเพรียงกันเป็นความดึงดี อีกด้วย

ในสมัยก่อนการแข่งเรือเป็นกีฬาทางน้ำที่เป็นประเพณีของไทย มาแต่โบราณ เป็นกีฬาทางน้ำที่สนับสนาน ต้องการความพร้อมเพรียง และความสามัคคีของฝ่าย การแข่งเรือยังเป็นการสร้างคนใหม่ฝีมือในการพายเรือเพื่อป้องกันบ้านเมืองจากข้าศึกที่จะยกมากรุกรานทางน้ำ อีกด้วย

บทที่ ๑๖

คนเก่งเมืองลับแล

ลับแลเป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดอุตรดิตถ์ อยู่ทางภาคเหนือของประเทศไทย ลับแลเป็นเมืองเก่าแก่มาแต่โบราณ คนไทยสมัยก่อน ทั้งเด็กและผู้ใหญ่จะคุ้นเคยชื่อเมืองลับแล เพราะมีนิทานพื้นบ้านกล่าวถึงเมืองลับแลว่า เป็นเมืองลึกลับ ไม่มีใครสามารถเข้าไปเองได้ ชาวเมืองลับแลจะต้องเป็นผู้พากเข้าไป หากมีใครพลัดหลงเข้าไป ในเมืองลับแลจะไม่สามารถติดตอกماเองได้ นอกจากชาวเมืองจะพาออกมากัน นิทานพื้นบ้านกล่าวว่า เมืองลับแลเป็นเมืองที่อุดมสมบูรณ์ ชาวเมืองอยู่กันอย่างสงบสุขและยึดถือความสัตย์ มีการตั้งกฎเกณฑ์ว่า ผู้ใดกล่าวคำเท็จ จะเป็นการพูดล้อเล่น ก็จะต้องถูกขับไล่ออกจากเมืองลับแล

อำเภอลับแลอยู่ห่างจากอำเภอเมืองอุตรดิตถ์ประมาณ ๖ กิโลเมตร อำเภอนี้ล้อมรอบไปด้วยภูเขาและพื้นที่เป็นเนินสูงๆ ต่ำๆ มีธรรมชาติที่สวยงาม เงียบสงบ มีแหล่งน้ำอุดมสมบูรณ์ มีสวนผักและสวนผลไม้นานาชนิด เพราะมีแม่น้ำสายกักเก็บน้ำและระบายน้ำให้ชาวเมืองได้ใช้ในการเพาะปลูก ชาวเมืองลับแลมีความเป็นอยู่ดี ถนนหนทางเป็นระเบียบและสะอาดสะอ้าน

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๐ นางนิม ภารยาของนายตัวตี แซ่ตัน ชาวลับแล ได้ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง นายตัวตีได้ยกบุตรชายให้เป็นบุตรบุญธรรมของหลวงพ่อน้อยวัดป้ายางนอก หลวงพ่อน้อยตั้งชื่อให้ว่า “ทองอิน” ครั้นเด็กชายทองอินอายุได้ ๑๒ ปี หลวงพ่อน้อยได้พาไปฝึกให้เป็นศิษย์ของหลวงพ่อวัดนำ้ใส ได้เรียนหนังสืออยู่จนอายุครบบวช และได้บวชเป็นพระภิกษุอยู่ที่วัดนำ้ใส ๑ พรรษา แล้วลาสิกขามาช่วยบิดามารดาทำมาค้าขาย

นายทองอินเป็นคนขยันขันแข็ง มีความอดทน หนักเอาเบาสู้ ทำงานทุกชนิดที่เป็นงานสุจริต สมัยนี้การคุณตามลำบากมาก แต่นายทองอินก็ไม่ย่อท้อ เที่ยวหาบของเร่ขายไปทั่วเมืองลับแล และนำสินค้าจากเมืองลับแลไปขายที่อำเภอหาดเสี้ยว จังหวัดสุโขทัย นายทองอินค้าขายอยู่ ๕ ปีจึงได้เป็นนายอากรสุราที่โรงต้มกลั่นสุรา ที่อำเภอหาดเสี้ยว นายทองอินเป็นคนเข้ากับผู้อื่นได้ และมีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น จึงได้รับความเคารพนับถือจากชาวหาดเสี้ยวและชาวลับแล

ระหว่างที่นายทองอินเป็นนายอากรสุรา ท่านได้ทำความเจริญให้เก่าชาวลับแล ได้ขอความร่วมมือจากราชภูมิช่วยกันสร้างถนน จากอำเภอหลับแลไปยังตลาดบางโพ ออำเภอเมืองอุตรดิตถ์ เมื่อพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชโปรดฯ ให้สร้างถนน พระองค์ท่านได้พระราชทานชื่อถนนสายนี้ว่า “ถนนอินทใจมี” นายทองอินยังได้สร้างถนนอีกหลายสาย เป็นถนนเชื่อมกับอำเภออื่น และถนนซ้ายด้าน ๗ ในอำเภอหลับแล

เนื่องจากนายทองอินเป็นผู้มีความสามารถมากจึงได้รับตำแหน่ง เป็นนายอำเภอหลับแล นายทองอินได้นำความเจริญมาสู่อำเภอี้อย่างมาก นอกจากการสร้างถนนแล้ว นายทองอินยังส่งเสริม การศึกษาและส่งเสริมอาชีพของราชภูมิอีกด้วย

ด้านการศึกษา นายทองอินได้ออกเงินสร้างโรงเรียนและได้เชิญชวนให้ชาวลับแลร่วมสมทบทุนด้วย พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชเป็นสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช ได้เสด็จประพาส

เมืองลับแล ทรงทำพิธีเปิดโรงเรียนแห่งนี้ และพระราชทานนามว่า “โรงเรียนพนมมาศพิทยากร”

ด้านการส่งเสริมอาชีพ นายทองอินเป็นผู้มีความคิดก้าวหน้า เห็นการณ์ไกล ท่านพยายามสนับสนุนและส่งเสริมให้ราษฎร์มีอาชีพ เป็นหลักฐาน มีเศรษฐกิจมั่นคง ท่านได้จ้างชาวจีนที่ชำนาญในการปลูกผักมาทำแปลงปลูกผักให้ดูเป็นตัวอย่าง ชาวลับแลจึงมีความรู้ในการปลูกผักนานานานนิด เช่น ตะไคร้ กะหล่ำปลี ผักกาดขาว หอมกระเทียม เป็นต้น ชาวลับแลจึงมีผักส่งไปขายยังจังหวัดใกล้เคียง นอกจากนั้นนายทองอินยังแนะนำชาวบ้านให้ปลูกไม้ผล เช่น ทุเรียน ลางสาด มะพร้าว หมาก เป็นต้น คำഗาอลับแลจึงมีผลอุดมสมบูรณ์ เป็นที่เชิดหน้าชูตาของจังหวัดอุดรดิตถ์มาจนทุกวันนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลางสาดมีรสหวานอร่อยมาก นายทองอินยังได้นำมาให้ชาวคำගาอลับแลทำลูกดาวหรือลูกชิดเป็นสินค้าอีกอย่างหนึ่ง นอกจากนั้น นายทองอินเห็นว่าอาหารหลักของคนไทยคือ หมูและไก่ จึงประชุมกำนันและผู้ใหญ่บ้านให้ช่วยแนะนำชาวคำගาอลับแลให้เลี้ยงหมูและไก่ ทุกครัวเรือน ทำให้ชาวคำගาอลับแลมีอาหารกินอย่างสมบูรณ์

ด้านการชลประทาน นายทองอินเห็นว่าการเกษตรจะได้ผลดีต้องอาศัยการชลประทานที่ดี ดังนั้นท่านจึงซักชวนให้ชาวบ้านช่วยกันสร้างฝายโดยอาศัยแรงชาวบ้านช่วยกันทำ ไม่ต้องใช้เงินของหลวงเลย ท่านขอให้ชาวบ้านทุกตำบล ครอบครัวละ ๑ คน ผลัดเปลี่ยนมาช่วยกันสร้างฝาย เวลาตีสี่ ท่านจะเป่าสั้งเป็นสัญญาณให้ชาวบ้านเตรียมตัวมาช่วยงาน ท่านจึงมีสมญาว่า “พระศรีทองสั้ง”

เวลาตีห้า ชาวบ้านจะออกจากบ้านมาช่วยกันสร้างฝายกักเก็บน้ำเพื่อการเกษตร ท่านจะเป็นผู้ควบคุมดูแลงานสร้างฝายด้วยตนเองฝายแห่งแรกที่สร้างขึ้นนั้น พระบาทสมเด็จพระมังคลาภิลักษ์เจ้าอยู่หัวขณะดำรงพระยศเป็นสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชได้ทรงทำพิธีทิ่งดินก้อนแรกเป็นปฐมฤกษ์และพระราชทานนามว่า “ฝายสมเด็จ” ต่อมานายทองอินได้ชักชวนชาวลับแลสร้างฝายขึ้นอีกหลายแห่ง เช่น ฝายหินฝายหนองแม่อิน เป็นต้น อำเภอลับแลจึงมีน้ำอุดมสมบูรณ์ในการทำเกษตรกรรมมาจนถึงทุกวันนี้

ด้านหัวตตกรรมพื้นบ้าน นายทองอินส่งเสริมให้ชาวบ้านทำไม้กาดจากดอกตันตองกง ซึ่งเป็นที่นิยมแพร่หลายในอำเภอลับแลและส่งไปขายยังจังหวัดต่างๆ มีเรื่องเล่าว่านายทองอินได้รับคำแนะนำจากเจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรีว่า ดอกของตันตองกงซึ่งมีอยู่จำนวนมากเนินเขาในอำเภอลับแลสามารถนำมาใช้ทำไม้กาดได้ ท่านจึงให้ไปเก็บดอกตันตองกงมาทำไม้กาดและใช้หัวยทำด้าม ท่านให้ชาวบ้าน

มาต่ำบลลະ ๒ คน ฝีกทำไม้กวาดที่บ้านของท่าน แล้วผลัดเปลี่ยนกัน มาฝึกทำไม้กวาด พระเจ้าบรมวงศ์เธอ สมเด็จกรมพระยาดำรงราชานุภาพ เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย ทรงแนะนำให้นำไม้กวาดขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์ทรงพอพระราชหฤทัยและทรงแนะนำให้ทำจำหน่ายเป็นสินค้า ดังนั้น ไม้กวาดของคำเกอลับแลจึงเป็นสินค้าออกที่สำคัญและนำชื่อเสียง มาสู่จังหวัดอุตรดิตถ์ เพราะไม้กวาดของคำเกอลับเป็นไม้กวาด ที่มีคุณภาพดีและทนทาน

ด้านการปกครอง ท่านได้ย้ายที่ว่าการคำเกอลับออกจากตำบล ม่อนจำศีลมารอยู่ที่ตำบลม่อนสามินทร์ ซึ่งเคยเป็นที่ตั้งพลับพลารับ เสด็จพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และอยู่ไม่ไกลจาก ตัวเมืองอุตรดิตถ์ ทำให้ราษฎรสามารถมาติดต่อกับคำเกอได้สะดวก ท่านปกครองชาวคำเกอลับและม่อนพ่อปกครองลูก ขณะที่ท่านออก

ตรวจท้องที่เมื่อท่านพบผู้ใดทำผิดท่านจะว่ากล่าวตักเตือนทันที ถ้าท่านพบคนมาสุราเอยะอะ ท่านจะสั่งให้จับคนมาสุรามัดไว้ที่เสาเรือนที่บ้านท่าน เมื่อหายมาแล้วท่านจะอบรมสั่งสอนให้กลับตัวเป็นคนดี ชาวลับแลจึงอยู่กันอย่างสงบสุข

พระบาทสมเด็จพระปุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงทราบถึงคุณงามความดีของท่าน จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานบรรดาศักดิ์ให้ท่านเป็น “ขุนพิศาลจีนะกิจ” ต่อมาอีก ๓ ปี ได้พระราชทานบรรดาศักดิ์ให้เป็น “หลวงศรีพนมมาศ” ตำแหน่งเจ้าเมืองลับแล ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๕๑ ได้พระราชทานบรรดาศักดิ์ให้เป็น “พระศรีพนมมาศ” นายอำเภอเมืองพิชัย

พระศรีพนมาศได้บำเพ็ญประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติเป็นเวลา
นานนับสิบปี ท่านได้สร้างความเจริญให้เก่าช้าอ้าวโลกับแลเป็นอันมาก
ผลงานของท่านมีมากมายจนถึงปัจจุบัน ท่านถึงแก่อ่อนนิจกรรมด้วย
โรคลม เมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๔ รวมอายุได้ ๖๐ ปี
ชาวอ้าวโลกับเฉพาะกันเคร้าโศกเสียใจที่ต้องสูญเสียคนดีของเข้า
อย่างกะทันหัน

แม้ว่าพระศรีพนมาศจะได้ล่วงลับไปนานแล้ว แต่คุณงามความดี
ของท่านไม่มีวันสูญสิ้น ชาวลับแลได้ร่วมใจกันสร้างอนุสาวรีย์ของท่าน^๑
ไว้เพื่อรำลึกถึงคุณงามความดี เป็นรูปปืนอย่างสง่าง่าเผยแพร่ ใบหน้า
และดวงตาของท่านแห่งไว้ด้วยความเมตตาต่อชาวลับแลและผู้ไปเยือน
อ้าวโลกับแล

คำใหม่ในบทเรียน

กฎเกณฑ์ กระทรวงมหาดไทย การณ์ กำนัน คณานคม ครบ
ความสัตย์ คำข่าย คุ้น (เจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรี) ชลประทาน
ชำนาญ เชิดหน้าชูตา เชื่อม (แซ่ตัน) ตันตองกง ตัวอย่าง
(ต่ำบลม่อนจำศีล) (ต่ำบลม่อนสามินทร์) (ถนนอินทใจมี)
ทูลเกล้า เท็จ (นางนิม) (นายตัวตี้) (นายทองอิน) นายอ้าว
เนิน บรรดาศักดิ์ บัว (บางโพ) บิดา บุญธรรม บุตรชาย
ปฐมฤกษ์ เปา โปรดเกล้า ฝ่าย (ฝ่ายสมเด็จ) (ฝ่ายหนองเมือง)
แหง พระษา (พระเจ้าบรมวงศ์เชอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ)
(พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว)

(พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ เจ้าอยู่หัว)

(พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ เจ้าอยู่หัว)

พระยศ พระราชนาถทัย (พระศรีทองสังข์) พลับพลา ภารanya
ไม้กวาด ปี่ดีอี เยือน ระลึก รัชสมัย เร' โงต้มกลัน (โงเรียน-
พนุมมาศพิทยากร) ล้อมรอบ (ลับแล) ลางสาด ลูกชิด ลูกตาว
(วัดน้ำใส) (วัดป้ายางนอก) เศรษฐกิจ ส่งเสริม สร้างฝ่าเมย
สนับสนุน สมญา สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช สมบู
รณ์อดทนอัน สังข์ สิกข์ (สุโขทัย) สุจริต สุรา (หลวงศรี-
พนุมมาศ) หลักฐาน หมาย หัตถกรรม (หาดเสี้ยว) เมือง
อนิจกรรม อนุสาวรีย์ อากาศ (อุตรดิตถ์)

แบบฝึกอ่าน

อ่านคำยาก

ภูเก็ต	อ่านว่า กด-เกน
การเกษตร	อ่านว่า กาน-กะ-เสด
การณ์ไกล	อ่านว่า กาน-ไกล
กำเนิด	อ่านว่า กำ-เหนิด
กิโลเมตร	อ่านว่า กิ-โล-เมตร
เกษตรกรรม	อ่านว่า กะ-เสด-ตระ-กำ
คณานคณ	อ่านว่า คะ-มะ-นา-คณ
ความสัตย์	อ่านว่า ความ-สัต

คำเท็จ	อ่านว่า คำ-เท็ด
คุณภาพ	อ่านว่า คุน-นะ-พາบ
เคารพ	อ่านว่า เค-รบ
ชลประทาน	อ่านว่า ชน-ละ-ประ-ทาน
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ	อ่านว่า ชง-พระ-กະ-รุ-นา- โปรด-เกล้า-โปรด-
	กระ-หม่อม
ธรรมชาติ	อ่านว่า ทำ-มะ-ชาด
บรรดาศักดิ์	อ่านว่า บัน-ดา-สัก
บัว	อ่านว่า บวด
บุตรบุญธรรม	อ่านว่า บุด-บุน-ทำ
ปฐมฤกษ์	อ่านว่า ປະ-ဓມ-ມະ-ເຣິກ
ประพาส	อ่านว่า ประ-ພາດ
พระราชทาน	อ่านว่า พระ-ราດ-ຊະ-ทาน
พระราชหฤทัย	อ่านว่า พระ-ราດ-ຊະ-හະ-ຮີ- ໄທ
มารดา	อ่านว่า มาน-ดา
รัชสมัย	อ่านว่า ຮັດ-ຊະ-ສະ-ໄໝ
ราชภูมิ	อ่านว่า ຮາດ-ສະ-ດອນ
ศิษย์	อ่านว่า ສິດ
เศรษฐกิจ	อ่านว่า ເສດ-ທະ-ກິດ
เศรษฐี	อ่านว่า ເສົ້າ-ໂສກ

สมญา	อ่านว่า สม-ญา
สัญญาณ	อ่านว่า สัน-ยาน
สุจริต	อ่านว่า สุด-จะ-หริต
เศดีด	อ่านว่า สะ-เด็ด
หัตถกรรม	อ่านว่า หัด-ถะ-กำ
อนิจกรรม	อ่านว่า อະ-นิด-จะ-กำ
อนุสาวรีย์	อ่านว่า อະ-奴-สา-瓦-รี
อุดรดิตต์	อ่านว่า อุด-ตະ-ระ-ดิด

อ่านอักษรย่อ

พ.ศ.	อ่านว่า พุด-ทะ-สัก-กะ- หลาด
------	--------------------------------

อ่านชื่อบุคคลและตำแหน่ง

ขุนพิศาลจีนะกิจ	อ่านว่า ขุน-พิ--san-จี-นะ- กิจ
เจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรี	อ่านว่า เจ้า-พระ-ยา-สุ-รະ- สัก-มน-ตรี
พระเจ้าบรมวงศ์เธอ-	อ่านว่า พระ-เจ้า-บอ-รม-
สมเด็จกรมพระยาดำรง-	มະ-วงศ์-เทอ-สม-
ราชานุภาพ	เด็จ-กรม-พระ-ยา- ดำ-รง-รา-ชَا-奴-พաບ

พระบาทสมเด็จ	อ่านว่า พระ-ปاد-สม-เด็ด-
พระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว	พระ-จอม-เกล้า- เจ้า-อยู่-หัว
พระบาทสมเด็จ	อ่านว่า พระ-ปاد-สม-เด็ด-
พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว	พระ-จุล-จอม- เกล้า-เจ้า-อยู่-หัว
พระบาทสมเด็จ	อ่านว่า พระ-ปاد-สม-เด็ด-
พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว	พระ-มง-กุฎ-เกล้า- เจ้า-อยู่-หัว
สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช	อ่านว่า สม-เด็ด-พระ-บอ-
	รرم-มะ-โอ-ระ-สา- ทิ-ราด

อ่านคำในมาตราแม่กบ

คำที่มี ป พ ภ เป็นตัวสะกด อ่านออกเสียงเหมือน บ สะกด
เป็นคำในมาตราแม่ กบ

บก สาปแข่ง ประทีป ถ่ายรูป ทวีปยุโรป รูปเทียน

สรุปผล อาศัย กองทัพ รูปภาพ ทรัพย์สิน ผลลัพธ์
ทัพพี อาภัพ เคราะห์ โลงมาก ลากนาย

อ่านคำในมาตราแม่เกยและแม่เกอว

คำที่ใช้ ย เป็นตัวสะกด เป็นคำในมาตราแม่ เกย
คำที่ใช้ ว เป็นตัวสะกด เป็นคำในมาตราแม่ เกอว

ฝ่าย ฝ่าย หมาย จ่าย ราย ประย สร้อย
แล้ว แพร แวง ดาว เปลา เหลา เขี้ยว

อ่านคำในมาตราแม่กุด

คำที่มี จ ช ภ ภ ჟ ด ຕ ڑ ຕ ສ ჟ เป็นตัวสะกด
อ่านเหมือน ด สะกด เป็นคำในมาตราแม่ กุด

ปรากฏ	กิโลเมตร	ธรรมชาติ	รัชสมัย	ความสัตย์
บุตร	ปัว	สุจริต	เสด็จ	ราชภูมิ
ทิเบต	ประพาส	เศรษฐกิจ	สมเด็จ	พระราชนิเวศน์
พระบาท	ประเสริฐ	หัตถกรรม	อนิจกรรม	พระราชนฤทธิ์
คำเท็จ	สวัสดิ์	ประวัติ		

ความรู้ทางภาษา

การบันทึกความรู้

การบันทึกความรู้ เป็นการเขียนส่วนตัว เมื่อนักเรียนอ่านหนังสือ หรือฟังเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เป็นประโยชน์ก็ควรบันทึกความรู้จากการอ่านหรือการฟังนั้น

การบันทึกความรู้จะช่วยเตือนความจำว่าเราได้อ่านหรือได้ฟังเรื่องราวดี และมีเรื่องราวย่างไร จะช่วยให้นักเรียนจำเรื่องราวต่างๆ ได้ดีขึ้น สามารถทบทวนความรู้จากการอ่านและการฟังได้

การบันทึกความรู้ ควรบันทึกเรื่องราวที่สำคัญเป็นคำพูดของนักเรียนเอง เขียนให้เป็นประโยชน์ สามารถอ่านได้ง่าย ใช้ภาษาที่ถูกต้อง และเขียนด้วยสะกดการันต์ให้ถูกต้อง

อ่านเรื่องนกนางนวล

นกนางนวลเป็นนกที่อยู่ตามชายทะเล เป็นนกที่ห่องเหี่ยวมาในฤดูหนาว นกนางนวลมีสีขาวนวลทั้งตัวหรือสีเทาอ่อน ราบป้ายเดือนกุมภาพันธ์หรือมีนาคม ขนที่หัวและหน้าปากจะเปลี่ยนเป็นสีดำแกมน้ำตาล ในฤดูร้อนราวดีอนเมษาณมันจะบินกลับไปวางไข่ในทิเบต และบินกลับมาเมืองไทยอีกในฤดูหนาวราวดีอนพุศจิกายน ช่วงเวลาันนี้สีดำที่หัวก็จะเปลี่ยนเป็นสีขาวอีก

อาหารของนกนางนวลส่วนมากเป็นปลา นกนางนวลมีเท้าคล้ายเป็ด ขนมีน้ำมันมากคล้ายไข่เป็ด ล oily น้ำและว่ายน้ำได้ มักหากิน

ตามແກບຮົມຝັ້ງທະເລເປັນຝູ້ ແກບແມ່ນໍາເຈົ້າພຣະຍາກົມື ມັນຈະບິນໄຈບີໂຄບມາຈັບປາເລັກປລານ້ອຍເປັນອາຫາຮ

(ຈາກເຮືອງ ສັດວະສຸຍ ປ່າງມາ ໃນ
ແບບເຮືອນກາຊາໄທຍ ເລີ່ມ ๑ ຂອງ
ກະທຽວສຶກຂາຮີກາຮ)

ຕ້ວຍ່າງການບັນທຶກຄວາມຮູ້

ນກນາງນວລເປັນກີ່ຫຼູ່ຕາມຫຍາຍທະເລ ມີສີຂາວນວລທັງຕົວ ຂົນທີ່
ຫົວຂອງມັນຈະເປີ່ຍນສີໄດ້ ຖດ້ວອນຈະເປີ່ຍນເປັນສີດຳແກມນໍາຕາລ ຖດ້
ໜາວຈະເປີ່ຍນເປັນສີຂາວ ນກນາງນວລຈະບິນມາເມືອງໄທຢໃນຖຸ້າຫາວ
ພອດຶງຖຸ້ວອນຈະບິນກລັບໄປວາງໄຟໃນທີເບຕ ເຮົາຈະເຫັນມັນບິນຫາກີນອູ່
ຕາມຫຍາຍຝັ້ງທະເລເປັນຝູ້ ແຕ່ເຮົາກົມາຈັບນກນາງນວລໄດ້ໃນແກບລຸ່ມນໍາ
ເຈົ້າພຣະຍາ ມັນກິນປລາເປັນອາຫາຮ

ການເວັ້ນວຽກຕອນ

ການເຂັ້ນຈະຕ້ອງແປ່ງວຽກຕອນໃໝ່ຖຸກຕ້ອງ ຄ້າແປ່ງວຽກຕອນພິດ
ກີຈະທຳໃໝ່ຄວາມໝາຍພິດໄປດ້ວຍ ດັ່ງນັ້ນເມື່ອຈົບປະໂຍຄນິ່ງ ຈົ່ງ
ຫີ່ອຂໍ້ຄວາມຕອນໜິ່ງ ກີຄວາມເວັ້ນວຽກຕອນ ຈະທຳໃໝ່ອ່ານເຮືອງຮາວ
ໄດ້ຈ່າຍ ແລະຜູ້ອ່ານເຂົ້າໃຈເຮືອງໄດ້ຂຶ້ນ

ຕ້ວຍ່າງການເວັ້ນວຽກຕອນ

ກະຕ່າຍຕ້ວນໜິ່ງເຫັນເຕົກລານນາ ກີ້ຫວເຮາຍເຢາວ່າເຕົ່າຂາສັ້ນ
ເດີນໜ້າ ເຕົ່າເໜີນກະຕ່າຍຫວເຮາຍເຢາວ່າ ເຕົ່າຈຶ່ງທ້າໃໝ່ກະຕ່າຍມາວິງແຂ່ງ

กับตน เต่ากับกระต่ายไปหาหมาจิ้งจอก ขอให้เป็นผู้ตัดสินให้ เมื่อถึงวันแข่งขัน กระต่ายถือว่าตนมีฝีเท้าดีกว่าเต่า จึงอนหลับให้ต้นไม้ใหญ่ ส่วนเต่าเดินไปจนถึงจุดหมาย กระต่ายตื่นนอนรีบวิ่งไปที่จุดหมาย ก็พบว่าเต่าถึงจุดหมายแล้ว หมาจิ้งจอกจึงตัดสินให้ กระต่ายแพ้เต่า

อ่านบทร้อยกรอง

วิชาหนาเจ้า

เกิดมาเป็นคน	หนังสือเป็นต้น
วิชาหนาเจ้า	ถ้าแม้นไม่รู้
อดสูอยาเข้า	เพื่อนผุ่งเยาะเย้ย
ว่าเง่าว่าไง	
ลางคนเกิดมา	ไม่รู้วิชา
เคอะอยู่จนโต	ไม่เป็นข้าเข้า
เพราะเขามาเง่าไง	บ้างเป็นคนโizo
เที่ยวขอก้มี	
ถ้ารู้วิชา	ประเสริฐหนักหนา
ชูหน้าราศี	จะไปแห่งใด
มีคนปรานี	ยกไร่ไม่มี
สวัสดีมงคล	

(จากประถม ก ก้า ฉบับหอสมุดแห่งชาติ)

อ่านเสริมบทเรียน

ความเคราะห์

นานมาแล้ว มีสัตว์สามตัว อาศัยอยู่ที่ต้นไทรใหญ่ตันหนึ่งในป่า สัตว์สามตัวนั้นคือ นกกระทา ลิง และช้าง สัตว์ทั้งสามนี้เป็นเพื่อนรักใครกันมาก แต่ไม่มีความเคราะห์ง่ายๆ เกรงกันจึงอยู่ร่วมกันอย่างไม่ค่อยมีความสุข

วันหนึ่งสัตว์ทั้งสามได้มารือกษา กันว่า ในบรรดาเราทั้งสามนี้ น่าจะเลือกใครสักผู้หนึ่งเป็นหัวหน้าแล้วเคราะห์เชือฟังกัน จึงจะอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข เมื่อปรึกษาด้วยกันแล้ว ก็เกิดปัญหาขึ้นว่า สัตว์ทั้งสามนี้ ใครจะมีอายุมากกว่ากัน จะมีหลักเกณฑ์คำนวนอายุอย่างไร ในที่สุดที่ประชุมก็ตกลงกันว่า จะใช้ต้นไทรต้นนี้เป็นหลักคำนวนอายุ ถ้าใครรู้จักต้นไทรนานกว่าเพื่อน ผู้นั้นก็มีอายุมากกว่า จะได้รับเลือกเป็นหัวหน้า เมื่อสัตว์ทั้งสามได้ตกลงกันในหลักเกณฑ์ดังนี้แล้ว ก็ได้ให้สัตว์แต่ละตัวเล่าประวัติของตนเองว่ารู้จักต้นไทรนี้มานานเพียงไร

ช้างซึ่งเป็นสัตว์ที่มีร่างกายใหญ่กว่าเพื่อน ได้กล่าวขึ้นก่อนว่า “เพื่อนรัก ข้ารู้จักต้นไทรต้นนี้ตั้งแต่มันยังเป็นพุ่มเล็กๆ ขณะที่ข้ายังเป็นลูกช้าง ได้เดินมาในบริเวณนี้และเดินข้ามต้นไทรต้นนี้ ยอดของมันสูงเพียงแค่สะดีของข้าเท่านั้น เพื่อนทั้งสองจะยอมรับข้าเป็นหัวหน้าได้หรือยัง ข้ามีอายุมากนน”

พอช้างพูดจบ ลิงซึ่งมีร่างกายเล็กกว่าช้างมาก แต่มีความคล่องแคล่วได้พูดว่า “ชาก่อน เพื่อนช้าง เจ้ารู้จักต้นไทรตั้งแต่มันเป็น

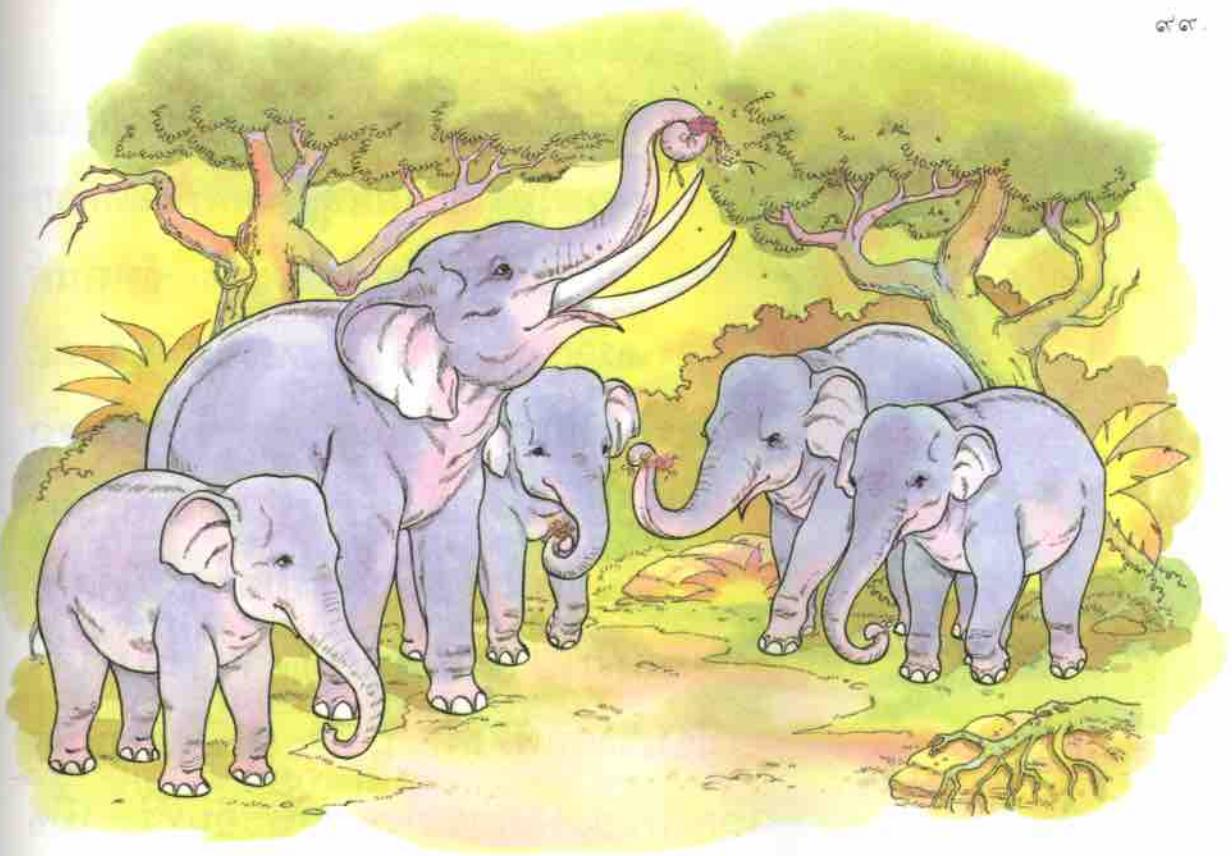
กออย่างนี้ ยังไม่ถือว่ามีอายุมาก สุขไม่ได้ ข้ารู้จักมันตั้งแต่มันยังเป็นต้นเล็กมาก ข้าจำได้ว่า ครั้งที่ข้าเป็นลูกlingsัวเล็กๆ นั่งอยู่ที่พื้นดิน ยังเคยกินหน่อของไทรตันนี้ เห็นหรือยังว่า ขามีอายุมากกว่าช้าง”

เมื่อลิงพูดจบ นกกระทาสัตว์ที่มีร่างกายเล็กกว่าเพื่อนได้พูดว่า “ชาก่อนสายทั้งสอง พอกเจ้ายังมีอายุน้อยกว่าข้า ข้ารู้จักต้นไทรตันนี้ตั้งแต่มันยังไม่เกิด และข้านี้แหละเป็นผู้ทำให้มันเกิดที่ตรงนี้ เพราะข้าไปกินลูกไทรที่ตันโน้น แล้วมาถ่ายมูลไว้ตรงนี้ ตันไทรนี้เกิดจากมูลของข้าเอง ข้าเป็นผู้มีอายุมาก เพื่อนทั้งสองควรจะเลือกข้าเป็นหัวหน้า”

เมื่อนกกระทาพูดจบ ช้างและลิงก็ยินยอมพร้อมใจกันยกให้ นกกระทาเป็นหัวหน้า และแสดงความเคารพเชือฟังนกกระทา สัตว์ทั้งสามจึงอยู่ร่วมกันด้วยความเคารพรักใคร่กัน และมีความสุขตลอดอายุขัยของมัน

คติของนิทานเรื่องนี้คือผู้ที่อยู่ร่วมกันไม่่าจะเป็นสัตว์หรือมนุษย์ ก็ตามถ้าต่างมีความเคารพกันก็จะทำให้เกิดความรัก ความสามัคคี มีความสุข ไม่เดือดร้อน เช่น นกกระทา ช้างและลิง เมื่อมีความเคารพกัน ก็อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

(จากเรื่อง ความเคารพ ในหนังสือ
สอนพระพุทธศาสนาแก่เด็ก ของ
พันเอกวัชระ คงอุธิศักดิ์)

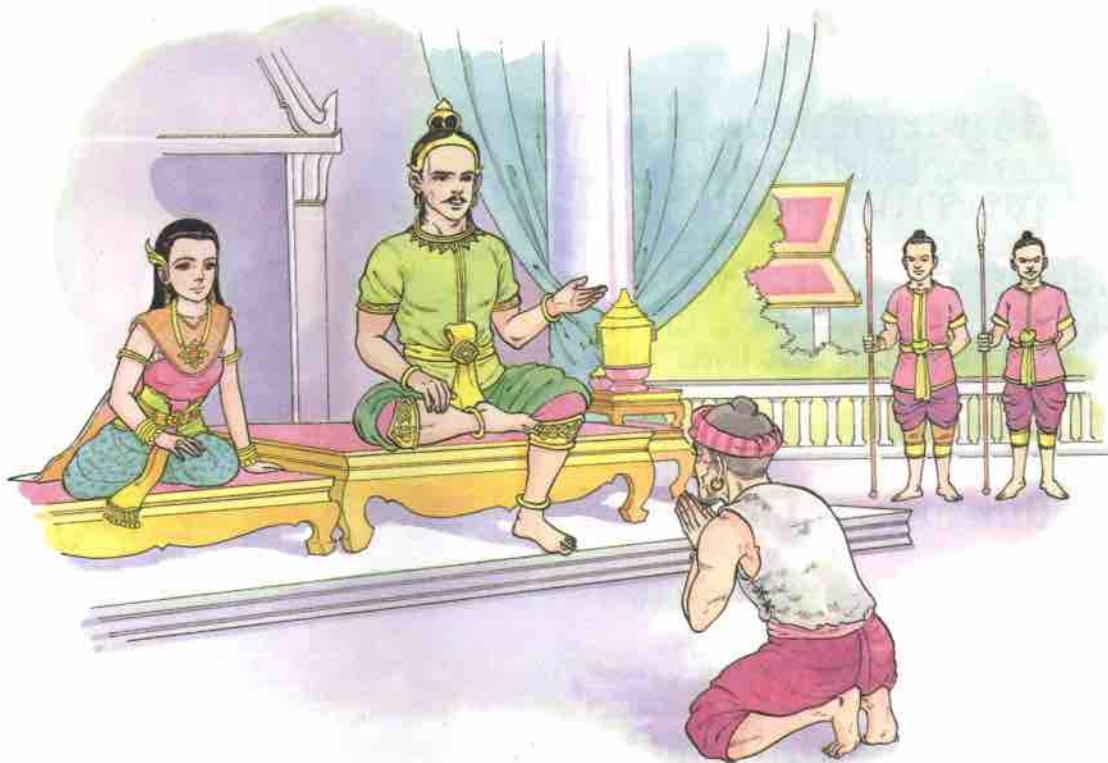

บทที่ ๑๗ พระยาฉัททันต์

เรื่องพระยาฉัททันต์เป็นนิทานชาดก เสื่อ กันว่า เป็นเรื่องราวของพระพุทธเจ้าในชาติก่อน ๆ ที่เป็นพระโพธิสัตว์ก่อนที่จะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า พระยาฉัททันต์เป็นพระโพธิสัตว์ที่เกิดเป็นพระยาช้าง ออยู่ในป่าหิมพานต์ และได้สร้างความดีด้วยความเสียสละและความเมตตา

พระยาฉัททันต์เป็นพระยาช้างและเป็นใหญ่กว่าช้างทั้งหลาย ในป่าหิมพานต์ พระยาฉัททันต์มีเมีย ๔ นาง ชื่อ สุพัตรา แก้วสุพัตรา เกษชสุพัตรา และจุลพัตรา ปกครองบริวารจำนวนหนึ่งแสนด้วยความยุติธรรม มีเมตตากรุณา รักษาศีล และสร้างบุญการมีอยู่เป็นนิจ พระยาฉัททันต์จะพาเมียและบริวารออกหาอาหารพร้อมกันเสมอ

วันหนึ่งพระยาจัททันต์พาเมียและบริวารออกหากินตามปกติ ได้ใช้งวงหักกิงมะเดื่อที่มีลูกสุกแดงน่ากินให้แก่เมียทุกตัว กิงสุดท้าย หักให้แก่นางช้างจุลพัตรฯ ซึ่งมีรังมดแดงอยู่ด้วย โดยพระยาจัททันต์ไม่รู้ มดแดงจึงกัดนางช้างจุลพัตรฯ นางกรอกพระยาจัททันต์และเข้าใจว่าพระยาจัททันต์ลำเอียงรักเมียตัวอื่นมากกว่าตน จึงกล่าวคำอathsาดใจองเรและล้างผลาญพระยาจัททันต์ทุกชาติ แม้ว่าพระยาจัททันต์จะขอโทษนาง นางช้างจุลพัตราก็ไม่ยอมให้อภัยและกลับใจตาย เมื่อนางช้างจุลพัตรَاตายแล้วไปเกิดเป็นพระธิดาของพระเจ้าพรหมทัต ชื่อ จุลพัตรฯ เมื่อนางจุลพัตรَاอายุได้ ๑๕ ปี นางนิมิตฝันไปว่าได้นอนบนแท่นงานที่สวยงามดังเท่นแก้วของพระอินทร์ เมื่อ นางตื่นขึ้นมาจึงไปเล่าให้พระบิดาฟัง พระเจ้าพรหมทัตจึงให้เสนาอำมาตย์หางช้างเพื่อทำแท่นบรรทมให้แก่พระธิดา พากพวนป่า

จึงเล่าให้ฟังว่างาช้างที่ใหญ่โตจะทำแท่นบรรทมนั้นไม่เคยเห็น นอกจากงาช้างของพระยาฉัพท์ทันต์ที่อยู่ในป่าหิมพานต์เท่านั้น ดังนั้นพระเจ้า
บรรทมทั้งจีงให้ทราบผู้หนึ่งซื่อ โສอุดร ไปนำงาช้างของพระยาฉัพท์มา
เพื่อทำแท่นบรรทมให้แก่พระธิดา ทราบโສอุดรจึงนำเครื่องมือในการ
ม่าพระยาฉัพท์ทันต์เดินทางติดตามหาพระยาช้างฉัพท์ทันต์ในป่าหิมพานต์

บัดนั้นเม่าโສอุดร

ป่วยบาบหาบคอน

รองรอนเม่าค่ออยคลาไคล

นายทราบเหลือใจ

เจ็ดเดือนพอได้

ก็ลุถึงเขตฉัพท์ทันต์

วันนี้เห็นรอยสำคัญ

แห่งพระฉัพท์ทันต์

นายทราบก็แจ้งเต็มใจ

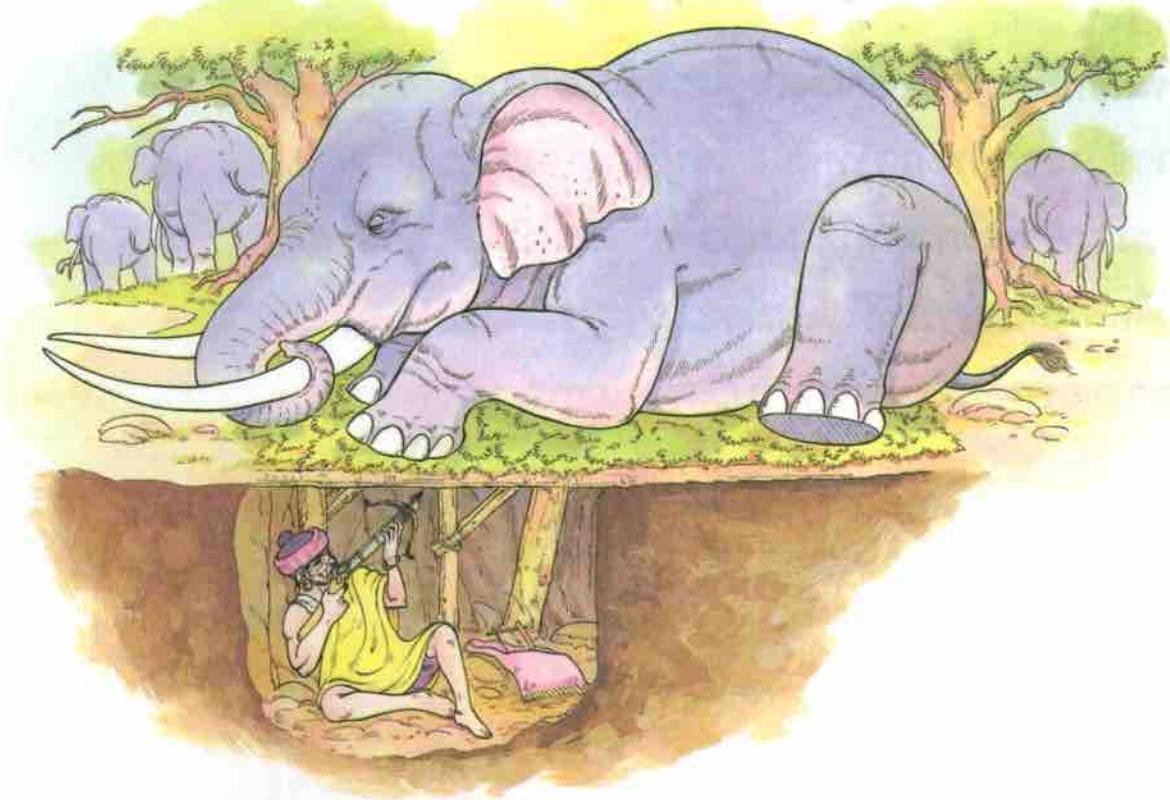
อันนี้สิรอยช้างใหญ่

ออกจาเข้าไป

ไม่เล็กยับแหลกเหลว

ทราบโສอุดรตามพระยาฉัพท์ทันต์ไปจนถึงที่พัก เมื่อพระยาฉัพท์ทันต์
จะพักผ่อนจะอยู่ตรงกลาง ห้องล้อมด้วยเมียและบริวารเป็นชั้นๆ เพื่อ
ป้องกันอันตรายให้พระยาฉัพท์ทันต์ เมื่อพระยาฉัพท์ทันต์ออกไปหากิน
พร้อมด้วยเมียและบริวาร เม่าโສอุดรก็ขุดหลุมในที่ที่เป็นที่นอนพักผ่อน
ของพระยาฉัพท์ทันต์แล้วเอาไม้กระดานปิดหลุมเอาหญ้าคลุมไว้ ตนเอง
ห่มผ้าสีเหลืองลงไปคอยในหลุมเพื่อใช้ปันยิงพระยาฉัพท์ทันต์

คืนนั้นพระยาฉัพท์ทันต์นอนหลับนิมิตฝันไปว่าไฟป่าไหม้ป่าหิมพานต์
และตนถูกไฟไหม้ตาย ต่อรุ่งเช้าพระยาฉัพท์ทันต์กราบว่าตัวเองมีทราบ

คอยม่าจึงให้มียและบริวารออกหากิน ส่วนตนพักผ่อนในที่พัก
เม่า索อุดรจึงใช้ปืนยิงพระชนัททันต์

บัดนั้นพากบริวาร
ก็ได้ยินเสียงพระชนัททันต์

อยู่ใกล้ในสถาน

ตึงวงประเพรียกเรียกกัน

มาจากไพรสันท์

บัดเดียวก็วิ่งเข้ามา

มองfangวางแผนมา

กรวบกราบสวบสาบทั้งป่า

หอบใหญ่royกาย

ในป่าปิ่มจะทำลาย

ผางผึงอึงมี

ร้องแปรร่นแล่นแปรรุ่นว่าย

กีก กองทั้งท้องพงพี

โดยวายไปทั้งไพรลี

สูที่สำนักพระชนัททันต์

กีก กองทั้งท้องพงพี

นางมหาสุพัตราเมี่ยขวัญ

แลเห็นทรงธรรม

ป่องวงอุ้มເօພະອົງຄໍ

ຢກງວງພະອົງຄໍ

ນ້ຳຕານາງພຣະຍາໄລດັງ

ຢກງວງພະອົງຄໍ

ຂຶ້ນຖຸນໄສ່ເຫື່ອເກີ

ເກີດເຫດວັນນີ້

ກຣມແລ້ວຜັວແກ້ວພັນປີ

ຢີງພະອົງຄໍໃຫ້

ເທວິວອົງໄຫ້ຮໍາໄຮ

ศັດຽຸມນັ້ນອູ່ທີ່ໃຫ

ແກລັ້ງໃໝ່ມ້າຍມຣານາ

ຢີງພະອົງຄໍໃຫ້

ຝ່າຍພຣະຍາຈັກທັນຕົ້ງວ່າ

ພຣານໂສອຸດຮອບໝູ່ໄດ້ທີ່ນອນທີ່ພັກຝ່ອນ

ຈຶ່ງເຂົາເຫຼັກຢັບປາກຫຸ່ມໄວ້

ເກຮງວ່າຊ້າງທັງໝາຍຈະທຳອັນດຽຍ

ພຣານໂສອຸດຮ
ພຣະຍາຈັກທັນຕົ້ງໄຫ້ວັນແກ່ພຣານໂສອຸດຮເພຣະເກຮງວ່າ

ຈະເປັນເວັງກົມກັນຕ່ອໄປ
ເມື່ອພວກບຣິວາຣແລະເມື່ອອຸກເຖິງຕາມໜາກຸ້ທີ່

ຢີງພຣະຍາຈັກທັນຕົ້ງ
ພຣະຍາຈັກທັນຕົ້ງຈຶ່ງໃຊ້ງວັງດູດພຣານໂສອຸດຮຂຶ້ນມາ

ຊັກຕາມເຫດຸທີ່ຢີງຕົນ

โพธิสัตว์จึงломเล้า
 กฎไชร์ไม่รู้ว่า
 กฎางมึงไว้ตា
 เพราะคลุມผ้าเหลืองไว
 มึงบอกให้แจ้งใจ
 เร่งบอกแต่โดยควร
 หรือมึงจักເຂານේ
 หรือมึงจักເອງ

ว่าพранเม่าอยู่บุ่มป่าม
 กฎ JACKAM ให้แจ้งใจ
 กลัวเป็นกรรมกฎสีบไป
 กฎแดงใจไม่บังควร
 อายพранไว้ให้แปรปรวน
 กฎจะให้ตามประถนา
 เอ็งຈงเตือนເຂາเดิดหนา
 กฎจะเลือยให้เป็นทาน

พранเม่าไສอุดรเล่าความจริงให้ฟัง พระยาฉัททันต์จึงรู้ว่า
 นางจุลพัตราต้องการงานเพื่อแก้แค้นตน จึงเล่าความหลังเมื่อครั้ง
 นางจุลพัตราเกิดเป็นเมียของตนให้พранไສอุดรฟัง

บัดนั้นนายพران ได้ฟังอาการ ในจิตคิดถวิล ว่าตัวกฎเอ่ย
 เป็นคนหมิพ ริษยาบ้าบิน ไม่คิดอนิจจา

ยกมือขึ้นไหว้ ขอโทษท้าวไห เศร้าใจหนักหนา โอ้ตัวกฎเอ่ย
 เสียแรงเกิดมา เป็นคนริษยา ใจล้าอาธรรม

อาเจีป่อเคล้า แก่ตัวกฎแล้ว เพราะฝ่าจอมธรรม ผัวเมียท่านโกรธ
 ท่านมาผูกกรรม กฎนี้พลอยทำ ให้ท้าวยาชนม์

พранไສอุดรจึงจะลาพระยาฉัททันต์โดยไม่เอาไป แต่พระยา
 ฉัททันต์ขอให้เอาไปให้แก่นางจุลพัตราด้วย

โพธิสัตว์เจ้า ครั้นเห็นพранเม่า โศกเศร้าหนักหนา
 กลัวบาปตนทำ กลัวกรรมเร瓦 คิดเห็นโทษ ไม่เอาไป

ดูก่อนพราวนป่า เสียแรงมีงมา ถึงป่าพงไพร วันนี้ตัวกู
เห็นจะบรรลัย งานุเล่าไชร์ จะให้แก่มีง

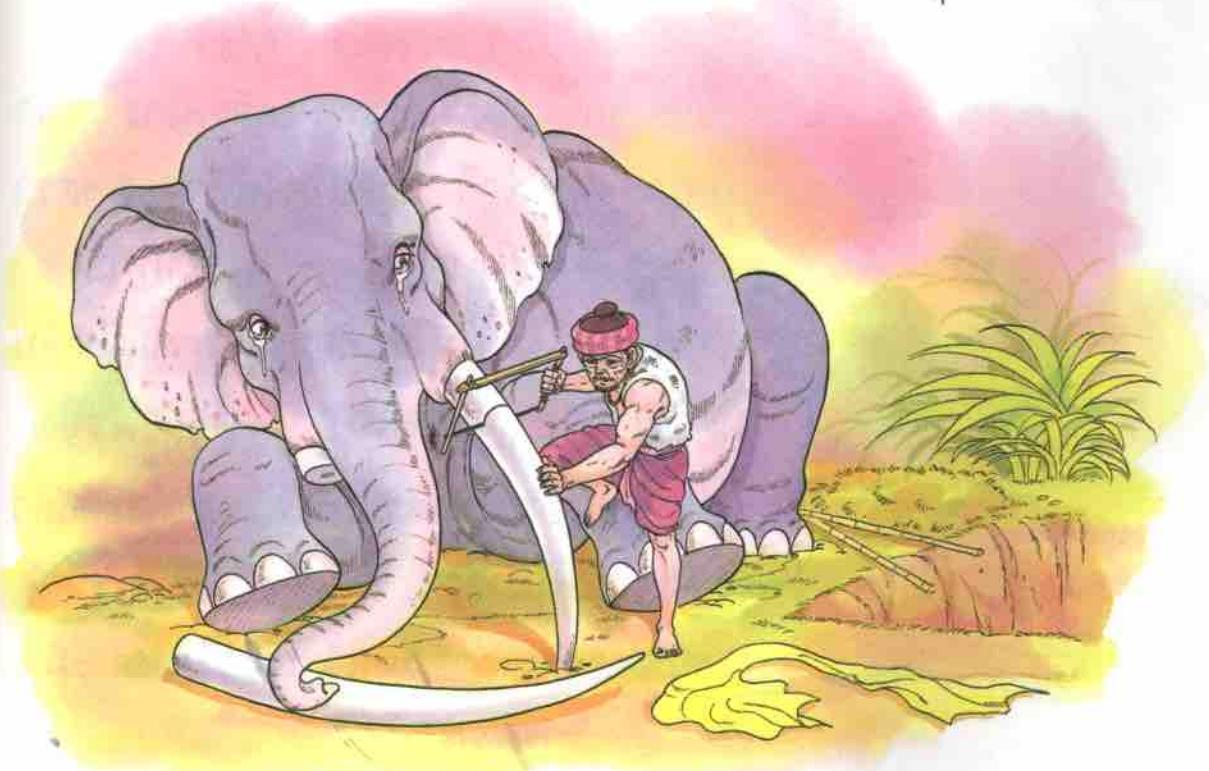
อุดสานห์เอาไป เกิดหนาพราวนไพร จะได้เป็นถึง ถawayพรหมทัต
เจ้านายของมีง จะเป็นที่พึง ของมีงหนักหนา

ผ้าผ่อนแพรพรรณ จะได้รางวัล เงินทองเหลือตรา ให้นางน้องแก้ว
เจ้าจุลพัตรฯ สมความปรารถนา เพราะงาผัวขวัญ

พระยาจัททันต์จึงให้พราวนโสอุดรเลื่อยงาของตน

พราวนเม่าดีใจ จึงเดินเข้าไป จับเลื่อยกรากกราก ยืนซักไกรกราก
ชาดชาดนานนาน สะเทือนสะท้าน ปวดพันคนนา

เจ็บถึงสมอง หัวเข้าหังสอง หังพิษปืนผา พันที่จะกลั้น
เสียวสันกายา สงสารหนักหนา เจ้าพระยาจัททันต์
เมื่อพระยาจัททันต์ให้งาซ่างเป็นทานแก่พราวนโสอุดรแล้ว บรรดา

ซ้างหั้งหลายกีกลับมาเฝ้าพระยาจัททันต์ พระยาจัททันต์จึงเล่าความจริงว่านางจุลพัตรราษฎร์ เดิ่งให้พวนป้ามาฆ่าตนเพื่อเอา และขออย่าได้ตามไปฆ่าพวนเลย เพราะเป็นเรื่องกรรมของตนเอง เมื่อพระยาจัททันต์ตายแล้ว บรรดาซ้างหั้งหลายจึงได้เฝาศพพระยาจัททันต์

พวนโสอุดรได้นำงาซ้างมาถวายพระเจ้าพรหมทัต และได้เล่าความจริงให้นางจุลพัตรราษฎร์ เทพเจ้าจึงเข้าดลใจให้นางจุลพัตรรา รำลีกถึงความหลังในอดีตได้ นางจึงครั่วครวญถึงพระยาจัททันต์ จุลพัตรโฉมยง กอดคงพระองค์ ร้องให้โศกศัลย์ พระคุณเมียเจ็บบาก็ได้มาทัน ให้พระจอมขวัญ ตายจากเมียไป

เมียไม่เห็นหน้า ได้เห็นแต่ขา ของพระจอมไกร พระองค์ตายแล้ว เมียแก้วอัญญายิ่ง ตายตามท้าวไห ให้พันเบาะ

ไอพระชินวงศ์ เมียเป็นคนหลง เพราะกรรมเวลา ใจเหมือนยกษัตริย์ แกลังผลาภูราชา จึงใช้พวนป้า ไปฆ่าพระองค์

เมียน้ำทำผิด สรุที่จะคิด ถึงพระชินวงศ์ จะกลับใจตาย
ไปตามพระองค์ อญูในไฟรพง กับพระราชา

นางจุลพัตรร้องให้คร่าครวญถึงพระยาฉัททันต์ด้วยความสำนึกริด^๔
แล้วนางกลับใจตาย ส่วนพระยาฉัททันต์เมื่อสิ้นชีวิตแล้วก็ไปเกิดเป็น^๕
เทพบุตรบนสวรรค์ ในชาติต่อๆ มา ก็ได้สร้างบุญบารมีและได้ตรัสรู้
เป็นพระพุทธเจ้า

คำใหม่ในบทเรียน

กรรม กระบวนการ กลั่น กายา ถุ เกศ (เกษตรสุพัตรา) แก้แคน
(แก้วสุพัตรา) โกรกกราก คณนา คร่าครวญ คลาไคล คลุม^๖
เคลงใจ แคล้ว งวง งา จองเวรา จอมไกร จัก จิต (จุลพัตร)
ชาดฐาน ใจมยง ชาดก ชินวงศ์ ดลใจ ตรัสรู้ ตรา ถวิล เกิด^๗
เดือ ทมิพ ทรงธรรม ทาน ท้าวไห เทพบุตร เทวี แห่น โทชา^๘
น้ำตา นิจ นิมิต บรรทม บรรลัย บริหาร บังควร บัดเดียว
บ้าบิน บำรุง บุญ บุ่มป่าม เบ้า ประเพรียก ปราถนา ปีม^๙
ปีน แปรปรวน แปรร แปรร่น ผางผึง ผ่องผาง ผืน พงพี พงไพร
(พระเจ้าพรหมทัต) พระพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ (พระยาฉัททันต์)
พระอินทร์ พระ พลอย เพรพรรณ ไฟรพง ไฟรสันต์ ไฟรสี
มวน นวย มะเดื่อ มึง เมีย ยวนบยาน ยอด ยักษ์มาร ยับ ยิง^{๑๐}
ไข รอง ราชา รำไร รำลึก รอย ล้างผลลัพย์ ลำเอียง ลุ โลมเล้า
วายชนม์ วุ่วาม เวกรรม เวรา ໄวยวย ศพ ศีล ศิกษัลย์
สมอง ควบสถาบ สรรค์ สะท้าน สะเทือน สำนึก (สุพัตรา)

เสนอคำมาตย์ เสียสละ เสีย (ไสอุดร) ห่ม ห้อมล้อม หิมพานต์
เหลว แหลก นโยบาย ให้มี อนิจจา อเวจี อาการ อาการ อาการ อาการ
อึงมี อุตสาห์ เอิง

แบบฝึกอ่าน

อ่านคำยาก

ชื่อตัวละคร

พระยาฉัททันต์	อ่านว่า	พระ-ยา-ฉัด-ทัน
สุพัตรา	อ่านว่า	สุ-พัด-ตรา
แก้วสุพัตรา	อ่านว่า	แก้ว-สุ-พัด-ตรา
เกษสุพัตรา	อ่านว่า	เกด-สุ-พัด-ตรา
จุลพัตรา	อ่านว่า	จุน-ลุ-พัด-ตรา
พระเจ้าพรหมทัด	อ่านว่า	พระ-เจ้า-พรหม-มะ-ทัด
ไสอุดร	อ่านว่า	ไส-อุ-ดอน

ชื่อป่า

ป่าหิมพานต์	อ่านว่า	ป่า-หิม-มะ-พาน
-------------	---------	----------------

คำยาก

คณนา	อ่านว่า	คะ-นะ-นา
ความยุติธรรม	อ่านว่า	ความ-ยุด-ติ-ทำ
คลใจ	อ่านว่า	คน-ใจ
ตรัสรู้	อ่านว่า	ตรัด-สะ-รู้

ทรงธรรม	อ่านว่า	ชง-ทัน
ทมิฬ	อ่านว่า	ทะ-มิน
เทพเจ้า	อ่านว่า	เทบ-พะ-เจ้า
เทพบุตร	อ่านว่า	เทบ-พะ-บุด
บารมี	อ่านว่า	บา-ระ-มี
บริหาร	อ่านว่า	บอ-ริ-วาน
ปราถนา	อ่านว่า	ปราด-ถะ-หนา
พระพุทธเจ้า	อ่านว่า	พระ-พุด-ทะ-เจ้า
พระโพธิสัตว์	อ่านว่า	พระ-โพ-ทิ-สัต
ไพรสัณฑ์	อ่านว่า	ไพร-สัน
มวยมรณะ	อ่านว่า	มัวย-มอ-ระ-นา
ริชยา	อ่านว่า	ริด-สะ-หยา
ลังผลาญ	อ่านว่า	ลัง-ผลาน
สรรค์	อ่านว่า	สะ-หวน
เสนาคำมาดย	อ่านว่า	เส-นา-คำ-หมาด
อาณาจ	อ่านว่า	อา-คาด

อ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่ กน

คำที่มี ณ ร ล พ เป็นตัวสะกดในมาตราแม่ กน อ่านออกเสียง
เหมือน น สะกด

ไพรสันท์ พระคุณ จอมขวัญ ลังພลาญ สำคัญ บุญ คร้าครวญ
จองเวง บังควร บริหาร ยักษ์มาร โสอุดร อากาการ อาหาร
สงสาร ศีล ศิกษัลย์ จุลพัตรฯ ดลใจ รางวัล ทมิฬ

อ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กัด

คำที่มี จ ท ต ติ ตุ ต ร ร ต ศ ช ສ เป็นตัวสะกดในมาตราแม่ กัด
อ่านออกเสียงเหมือน ด สะกด

เป็นนิจ พระพุทธเจ้า เขต อั้ทหันต์ นิมิต พะเจ้าพระมหาทัต
เมตตา คำมาตร্য ชีวิต อดีตชาติ เหตุ เทพบุตร ยุติธรรม
ประถนา ทิศ ขอโทษ ตรัสรู้

อ่านคำที่มีไม้ทันทมาตรฐาน

พระยาฉัทหันต์ พระโพธิสัตว์ ปานิมพานต์ คำมาตร्य พระอินทร์
ไพรสันท์ ทรงธรรม พระองค์ อาธรรม วายชนม์ ยักษ์มาร
พระชินวงศ์ สวรรค์

พระยาฉัทหันต์เป็นพระโพธิสัตว์อยู่ในปานิมพานต์

พระยาฉัทหันต์เป็นอดีตชาติของพระพุทธเจ้า

เมื่อพระยาฉัทหันต์ตายแล้วก็ไปเกิดเป็นเทพบุตรบนสวรรค์

พระเจ้าพระมหาทัตให้พระโน้สอุดรไปนำงานของพระยาฉัทหันต์

มาสร้างเตียงนอนให้นางจุลพัตรฯ

ความรู้ทางภาษา

การเขียนเล่านิทาน

การเขียนเล่านิทานเป็นการเขียนเล่าเรื่อง ผู้เขียนต้องมีความรู้เกี่ยวกับนิทาน ต้องลำดับเรื่องราวและเหตุการณ์ในนิทานไปตามลำดับเรื่องให้ต่อเนื่องกัน

การเขียนเล่านิทานผู้เขียนต้องเขียนให้เป็นประ邈ค เขียนด้วยลายมือสวยงาม ชัดเจน และต้องเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง เว้นวรรคตอนให้อ่านง่าย และต้องใช้คำให้เหมาะสมกับเรื่องและตัวละคร

การเขียนเล่านิทานต้องบอกซื่อเรื่องและซื่อเรื่องนั้นต้องเกี่ยวข้องกับนิทานที่เขียน

คำคล้องจอง

คำคล้องจองเป็นคำที่มีเสียงสระเหมือนกัน มีตัวสะกดเหมือนกัน เช่น

กา-ชา

เคลื่อน-เหมือน

ข้าง-บ้าง-ล่าง-ยาง

อ่านข้อความต่อไปนี้

อย่าเกียจคร้านการเรียนเร่งอุตสาห์ มีวิชาใหม่อนมีทรัพย์อยู่นับแสน
จะตกถินฐานไดคงไม่เคลلن

ถึงคับเด็นก์พอยังประทั้งตน

คำคล้องจอง ได้แก่ อุตสาห์-วิชา แสน-เคลلن-เด็น

อ่านบทร้อยกรอง

เลือกเก็บดอกไม้

วันนี้เสนสำราญนานใจ
จำปีกลินตลอดขอบอوال
พิกุลจะกรองอุบะห้อย^{ห้อย}
จะทำบุหงาสุมาลัย

เลือกเก็บดอกไม้ที่ห้อมหวาน
ลำดวนชวนชื่นชูใจ
มะลิวัลย์จะร้อยเป็นสร้อยใส่
วงไว้ข้างที่ไสยา

(จากเรื่อง สังข์ศิลป์ชัย)

อ่านเสริมบทเรียน

ชีวิตช้าง

ช้างเป็นสัตว์สี่เท้าที่ใหญ่ที่สุด สูงประมาณ ๙ ฟุต มีน้ำหนักตัวประมาณ ๕ ตัน (๑ ตันเท่ากับ ๑,๐๐๐ กิโลกรัม) ช้างตัวผู้เรียกว่าช้างพลาย จะมีงา ส่วนช้างตัวเมีย เรียกว่าช้างพัง ไม่มีงา ช้างพลายบางตัวไม่มีงาเรียกว่าช้างสีดอ บางที่ช้างสีดอมีงาสั้นๆ เรียกว่า ขนายช้างสีดอจะมีรูปร่างใหญ่โต แข็งแรงและมีกำลังมากกว่าช้างพลาย

ช้างชอบอากาศเย็น ไม่ชอบแสงแดดจัด ชอบอยู่กันเป็นโขลงหรือฝูงรวม ๕-๑๐ ตัว บางโขลงอาจมีถึง ๒๐ ตัว อยู่ในป่าลึกช้างโขลงหนึ่งๆ จะมีช้างตัวผู้ที่แข็งแรงที่สุดเป็นหัวหน้าเรียกว่า จ่าผุ้ง จะทำหน้าที่เป็นผู้นำป้องกันอันตรายแก่ลูกผุ้งของตน

สมัยก่อนชาวบ้านมักจะไปจับช้างมาฝึกใช้งาน การจับช้างป่า

เรียกว่าคล่องช้างบ้าง พนช้างบ้าง ก่อนจับต้องทำพิธีบูชาเจ้าป่า เจ้าเขา เรียกว่าทำพิธีคล่องช้าง นำช้างป่ามาเลี้ยงและฝึกจนเชื่อง เพื่อใช้งาน เมื่อช้างป่ามารู้ในหมู่บ้านก็กล้ายเป็นช้างบ้าน เมื่อมีลูกเรียกลูกช้างว่า ลูกคอก เพราะไม่ใช่ช้างที่เกิดในป่า ช้างบ้านที่นำมาเลี้ยงไว้เราไม่เรียกว่าตัว แต่เราเรียกว่าเชือก ช้างพังเชือกหนึ่ง ๆ จะมีลูกเมื่ออายุ ๒๐ ปี แม่ช้างแต่ละเชือกมีลูกได้รava ๓-๔ ตัว ในช่วงชีวิตของมัน โดยปกติจะเพียงครั้งละตัว ปกติจะมีลูกห่างกันรava ๓ ปี เมื่อแม่ช้างตั้งท้องแล้ว มันจะหาช้างพังเชือกอื่นมาเป็นเพื่อนเพื่อช่วยเหลือในการคลอด เพื่อนช้างจะทำหน้าที่เป็นแม่เลี้ยงหรือแม่รับ ค่อยดูแลลูกช้างในขณะคลอด ลูกช้างเกิดใหม่ได้ชั่วโมงเดียว ก็เดินได้แม่เลี้ยงหรือแม่รับจะค่อยกันไม่ให้ลูกช้างที่คลอดใหม่เข้าใกล้แม่ของมัน rava ๒-๓ ชั่วโมง เพราะแม่ช้างที่คลอดลูกใหม่ ๆ จะมีอาการหุ่นหงิดจากการเจ็บปวดและมักทำอันตรายลูกของมันได้ เมื่อความเจ็บปวดหายไปแล้ว มันจะเกิดความรักลูกของมัน มันจะทะนุถนอมลูกด้วยความรัก ดูแลไม่ให้ลูกช้างได้รับอันตรายและห่างไกลมัน ในขณะเดียวกัน แม่เลี้ยงหรือแม่รับก็ค่อยดูแลและระวังมิให้ลูกช้างได้รับอันตราย และจะฝึกสอนให้กินหญ้า เอาใจใส่ดูแลรava กับลูกช้างเป็นลูกของมัน ลูกช้างกินนมแม่ของมันจนอายุ ๓ ขวบ และอยู่ใกล้ชิดแม่ของมันจนอายุ ๕ ขวบ จึงจะค่อย ๆ ห่างแม่ของมัน

วันหนึ่ง ช้างจะดื่มน้ำรava ๑๕ ปี และกินอาหารได้แก่ใบไม้ใบหญ้า กล้วย อ้อย จำนวนมาก rava ๒๕๐ กิโลกรัมต่อวัน มะขามเปียก เป็นอาหารที่ช้างชอบมากที่สุด เพราะเป็นยาระบายของช้าง และ

มันจะกินเปลือกไม้ที่มีรสฝาดเมื่อมีอาการท้องเสีย ช้างชอบกินข้าวเปลือกผสมน้ำใส่เกลือเพราะเกลือจำเป็นสำหรับช้าง เมื่อช้างอยู่ป่า มันจะกินดินไปซึ่งเป็นดินที่มีเกลือผสมอยู่เป็นอาหาร

ช้างมักจะตอกมันขณะที่ร่างกายแข็งแรง สมบูรณ์ รวมอายุได้ ๒๐-๓๐ ปี ซึ่งเป็นการแสดงออกของการอยากมีคู่ ต่อมที่ขึ้นบังทั้งสองข้างจะบวมโต และมีน้ำเมือกสีขาวไหลออกมาคล้ายน้ำมันหมู ช้างตอกมันจะมีอาการดุร้าย อารมณ์ฉุนเฉียว ดาพระ จำคราไม่ได้ จึงทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวางหน้า

ช้างที่ดีต้องมีรูปร่างงาม ลักษณะใหญ่โต ดวงตาแจ่มใส ขาแข็งแรงเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ขนาดน้ำยາกว่าขาหลัง เมื่อเวลาเดินจะได้เชิดเป็นส่ง งาช้างต้องใหญ่ แข็งแรง 牙าเสมอ กัน ไม่บิดหรือเกะ โคนเล็บของช้างเป็นที่ระบายเหงื่อหรือระบายความร้อนของร่างกาย ช้างมักจะมีฟันหรือตุ่มตามผิวนัง เกิดจากแมลงวันในปานามาใช้ตามรูขัน ทำให้เกิดตุ่มเป็นหนองและเกิดตัวหนองตามผลการอาบน้ำให้ช้างป่วย ๆ จะช่วยรักษาโรคนี้ได้

คนใช้ช้างทำประโยชน์หลายอย่าง เช่น ใช้งานต่าง ๆ ใช้เป็นพาหนะบรรทุกของ ใช้ลากของหันกและสมัยโบราณใช้ช้างในการทำสังคม คนไทยเชื่อกันว่า ช้างเผือกและช้างเนียมเป็นช้างสำคัญ ช้างเผือกเป็นช้างที่มีสีของผิวนังเป็นสีชมพูแกมเทา ถือว่าเป็นช้างคู่แฝด ส่วนช้างเนียมพื้นหลังดำและมีลักษณะเป็นรูปปีกล้อyle ลึบดำ มีกุญแจให้นำช้างทั้งสองชนิดขึ้นน้อมเกล้าฯ ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

คำศัพท์

คำศัพท์	ความหมาย
กรอบกราก	เสียงดังขณะเดินเหยียบใบไม้แห้ง
เกศ	หัว ศีรษะ
ไกรกราก	เสียงเลือยของช้าง
คณนา	นับ
คลาไคล	เดินไป เคลื่อนไป
คลุมผ้าเหลือง	ห่มผ้าเหลืองเหมือนเป็นพระสงฆ์
จอมไกร	ผู้เป็นใหญ่ ผู้เก่งกาล
จอมธรรม	ผู้เป็นใหญ่
จำปา	ซื้อตันไม้ชนิดหนึ่ง ดอกมีสีเหลืองอมส้ม มีกลิ่นหอม
ตรลบ (อ่านว่าตระ-หลบ)	ฟุ้ง
ถวิล	คิด คิดถึง
ເດືອ	ເຫຼືອດເນື້ອນລົງໄປອຢ່າງແຮງດ້ວຍຂອງມີຄມ
ทรงธรรม	กษัตริย์ พระเจ้าแผ่นดิน ราชা
หมີພ	ດຽວຍ ร้ายกาจ
ທ້າວໄທ	ຜູ້ເປັນໃຫຍ່ ພຣະເຈົ້າແພັນດິນ ກະຊັດວິຍ
ເຫັບຸດຮ	ເຫວດຜູ້ໜ້າ
ນິຫານຫາດກ	ເຮືອງຮາວທີ່ເລົາຕ່ອງ ກັນມາເກີ່ວກັບເຮືອງຂອງ ພຣະພຸຖອເຈົ້າທີ່ມີມາໃນຫາຕິກ່ອນໆ

นิมิต	สร้าง แปลง ทำ เหตุ เครื่องหมาย
บแล้ว	ไม่รอดพันไปได้
บรรทม	นอน (คำราชศัพท์)
บรรลัย	วอความยับ ปอยยับ
บริหาร	ผู้ดูดตาม ผู้เวดล้อม
บุ่มป่าม	ขาดความยับยั้งไม่เกรงใจใคร
บุหงา	ดอกไม้ชนิดต่าง ๆ ที่ปูรุ่งด้วยเครื่องหอม บรรจุในถุงผ้าใบร่อง ดอกไม้
ประเพรียก	ร้องเรียก ร้องด้วยเสียงดัง
ปานิษพานต์	ป่านนิทานชาดก ป่าที่อยู่ทางແบานเนื้อ ของอินเดีย
ปีม	เกี๊อบ จวน แทบ
ผลanus	ทำลายให้หมดสิ้นไป
โผงผาง	ลักษณะการพูดตรง ๆ ไม่เกรงใจ เสียงดัง
พงไพร	ป่า
พันเรร	พันบาก พันความเดือดร้อน
พระชินวงศ์	พระพุทธเจ้า
พระโพธิสัตว์	ท่านผู้ที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า
แพรพรรณ	ผ้า
ไพรสันท์ ไพรสี	แนวป่า
มรณา	ตาย

ม้าย	ตาย สิ้นสุด
มะลิวัลย์	ชื่อต้นไม้ชนิดหนึ่ง ดอกขาวมีกลิ่นหอม
ยองวง	ยังคง
ริษยา	นิสัยที่ไม่อยากให้คนอื่นได้ก่าว่าตน
จำดาว	ชื่อต้นไม้ชนิดหนึ่ง ดอกมีกลิ่นหอม
วายชนม์	ตาย
วุ่วาม	ลูกلام พุดอย่างรีบร้อนโดยไม่คร่เครญ ให้เสียก่อน
โศกศัลย์	เป็นทุกข์เดือดร้อนเหมือนถูกศรแทง
สวบสถาบ	เสียงที่เดินย้ำไปบนใบไม้หรือสิ่งที่ทำให้ เกิดเสียงดังเหมือนเดินบนใบไม้
สำนัก	ที่อยู่อาศัย ที่ทำการ
สุมาลัย	ดอกไม้ พวงดอกไม้
ไสยา	นอน
หอมหวาน	ห้อมตลอด ห้อมฟูงไป ไม่แน่นอน
อนิจจา	
อบอวลด	กลิ่นฟูงไป
อาเวจี	ชื่อนราคำหัวรับลงให้ผู้ที่ทำบาปหนักที่สุด

บทที่ ๑๙

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดชมหาราช

แล้วทรงคองไทยสดใสสี
สื้น้ำเงินงามกระจางอยู่กลางดา
เรามีพระมหาชนกตริย์เป็นประมุข
ประวัติศาสตร์ชาติเราอันยาวไกล

แดงขาวซึ่งชาติศาสนा
พระผ่านฟ้างามกระจางอยู่กลางใจ
จึงมีสุขมีแผ่นดินถินอาศัย
กษัตริย์ไทยทรงธรรมนำชนนิทรร

สุขาทัยไทยเราแรกก้าวหน้า

ชนบุรีต่อสู้ภัยแผ่นดิน

จักรีวงศ์องค์น้ององค์ที่เก้า

“ภูมิพลมหาราชน” แห่งชาติไทย

หนึ่ง คือด้านการปกครองทรงมองกว้าง

“ครองแผ่นดินโดยธรรม” นำมankind

สอง คือด้านศาสนาไทยผาสุก

ทั้งพุทธคริสต์อิสลามรวมน้ำใจ

สาม คือด้านเกษตรกรรมทำรายได้

อ่างเก็บน้ำ ชลประทาน การประมง

สี่ คือด้านการศึกษาพระทรงห่วง

ตั้งโรงเรียนโรงฝึกงานเสริมปัญญา

อยุธยาแผ่นดินไปแลยถิน

รัตนโกสินทร์เจริญไกล

นำชาติเราสู่ยุคทองอันผ่องใส

ประทับใจด้วยพระคุณการรุณยลั่น

ทรงสรรค์สร้างสันติสุขทุกแห่งหน

ปกครองชนด้วยประชาธิปไตย

ทรงรับทุกศาสนาให้อาศัย

ยึดมั่นในคุณธรรมตามพระองค์

๗ ทรงให้พันธุ์พืชสัตว์จัดเสริมส่ง

ฝนหลวงลงช่วยบรรเทาทุกข์ชาวนา

ให้ทุนหลวงเรียนกว้างต่างสาขา

สร้างสารานุกรมไทยให้เยาวชน

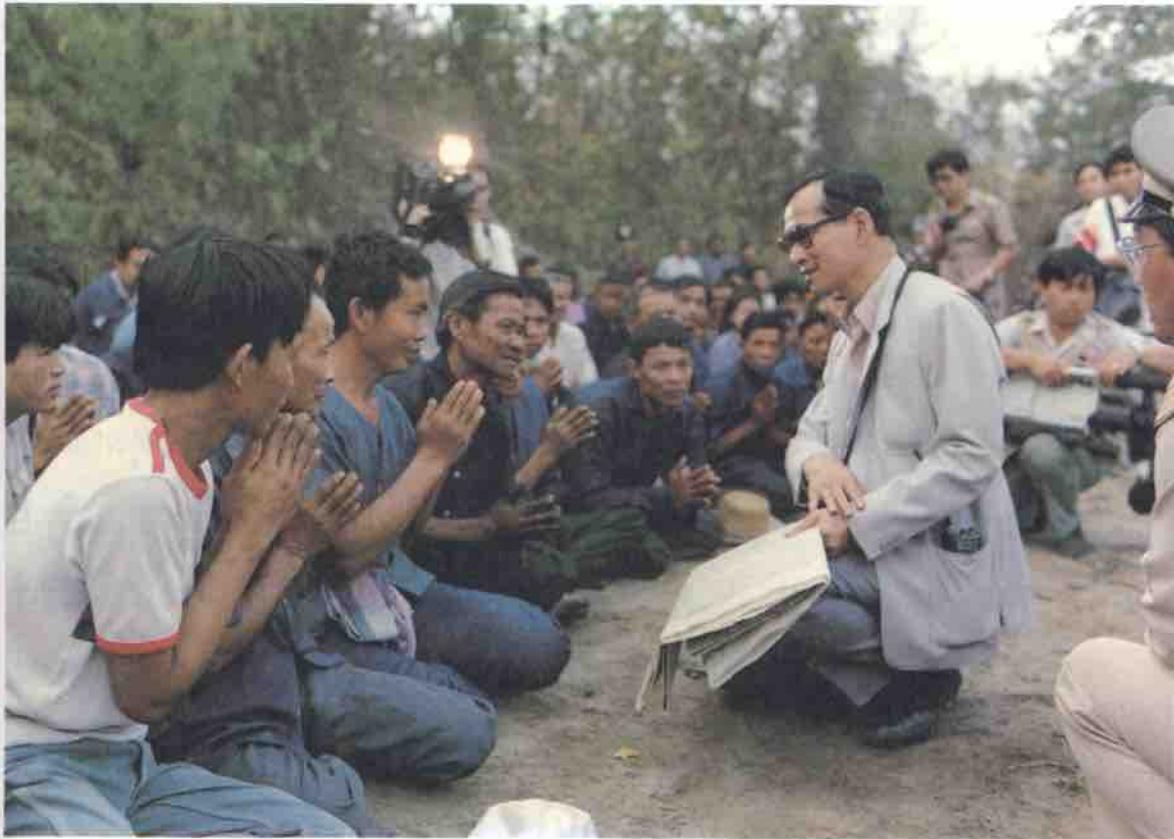

ห้า คือด้านสาธารณสุข
ให้แพทย์หลวงเยี่ยวยารักษาคน
หก คือวัฒนธรรมอันล้ำค่า
ทรงช่วยเหลือศิลปินท้องถิ่นไทย
เจ็ด คือด้านต่างประเทศเขตไกลไกล
ต้อนรับทูตสู่ไทยด้วยไมตรี

เจ็ดประการนี้ไม่ถึงหนึ่งในร้อย
ทั้งศิลปศาสตร์ทรงมีพระบูรีชา
ทางด้านศาสตร์ทรงคุณหนุนประเทศ
ทางด้านศิลป์ทรงเพลงอันพริ้งราย

ด้วยคุณงามความดีมีต่อชาติ
จึงควรค่า “มหาราช” แห่งชาติไทย

บำบัดทุกข์บำรุงใจไทยทุกหน
ช่วยคนจนคนพิการชาวบ้านไกล
ทรงรักษาให้อยู่คู่สมัย
เป็นหลักซัพพลิปะประเพณี
เสด็จไปปลูกส้มพันธุ์ฉันนองพี่
เพื่อนบ้านดีอุ่นใจได้พึ่งพา
จะหาถ้อยคำได้ให้สมค่า
ทรงศึกษาทุกอย่างมิว่างวาย
“กษัตริย์เกษตร” ผลงานนั้นมากหลาย
ทั้งภาพถ่ายภาพเขียนทรงเพียรไว้
และครองราชย์นานกว่ากษัตริย์ใน
ราชภูมิร่วมใจถวายพระนามด้วยความรัก

ปีสองสีแ配เก้าจนคราวนี้
ไทยมีเหตุอันตรายหลายครั้งนัก
สมเด็จพระราชนิสิริกิติ์
สร้างอาชีพให้ประชาชนพัน
ทั้งเจ้าฟ้าทุกพระองค์ทรงช่วยชาติ
มิเห็นแก่ความเหนื่อยยากลำบากองค์
เราเกิดเป็นคนไทยภูมิใจนัก
รักษาด้วยราชวงศ์ทุกองค์มา
แล้วทรงคงพลิ้วปลิวใส่
ขอได้ทรงคงส่ง่ำคู่ฟ้าราม
เอกสารความรักถักร้อยสร้อยบุปผา
บุชาคุณทุนกระหม่อมผู้จอมใจ

หลายสิบปีพระองค์ทรงงานหนัก
ปกปักษ์พันพิบัติอัศจรรย์
ทรงใกล้ชิดช่วยทุกสิ่งเป็นมิ่งขวัญ
ทรงสร้างสรรค์ “ปารักน้ำ” ให้ดำรง
รับพระราชภาระ ท ประสังค์
จักรีวงศ์เปี่ยมล้นคนครัวท่า
จะมั่นรักในชาติศาสนा
ร่วมรักษาสามสิ่งให้ยิ่งงาม
ร่วมทรงไทยร่วมเกล้าชาวสยาม
คงคุณามเอกสารแห่งชาติไทย
ความศรัทธาพร้อมต่างน้ำค้างไส
พร้อมพระราชขอพระองค์ทรงพระเจริญ

คำใหม่ในบทเรียน

กมล กระจ่าง กระหม่อม การประมง การฐานย์ ก้าวหน้า
 เกษตรกรรม ขยาย ครองราชย์ คริสต์ คุณธรรม จักษี เจ้าฟ้า
 ด้าน ถ้อย ถัก ทรงพระเจริญ ทุน ทูต อ ชนบุรี นานินทร์
 บ่ง บำบัด บุปผา ปักปัก ประชา ประมุข ประสบ ปริชา
 ปลิว ผาสุก พรอม (พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช-
 มหาราชา) (พระราชนีสิริกิติ์) พริ้งราย พิการ พิบติ พุทธ แพทย์
 ภาระ มหาราช มิงขัวัญ ยุค เยาวชน เยี่ยวญา รัตนไกสินทร์
 ราช ราชวงศ์ โรงฝึกงาน ลัน วาย ศรัทธา ศาสตร์ ศิลปิน
 สง่า สยาม สร้อย สันติ สาธารณสุข สารพัน สารานุกรม
 หนุน อ่างเก็บน้ำ อิสลาม อุ่นใจ เอกราช

แบบฝึกอ่าน

อ่านคำยาก

กมล	อ่านว่า	กะ-มน
เกษตรกรรม	อ่านว่า	กะ-เสด-ตระ-กำ

คุณธรรม	อ่านว่า	คุน-นะ-ทำ
ชลประทาน	อ่านว่า	ชน-ประ-ทาน
ไตรรงค์	อ่านว่า	ไตร-รง
บุปผา	อ่านว่า	บุบ-ผา
ประชาธิปไตย	อ่านว่า	ประ-ชา-ทิบ-ปะ-ไต
ประวัติศาสตร์	อ่านว่า	ประ-หวัด-ติ-ศาส
พระราชภาระ	อ่านว่า	พระ-ราด-ชະ-พา-ระ
พิการ	อ่านว่า	พิ-กาน
ภูมิพลมหาราชน	อ่านว่า	พู-มี-พน-มะ-หา-ราชน
เยาวชน	อ่านว่า	เยา-วะ-ชน
รัตนโกสินทร์	อ่านว่า	รัด-ตะ-นะ-โก-สิน
ราชวงศ์	อ่านว่า	ราด-ชະ-วงศ์
วัฒนธรรม	อ่านว่า	วัด-ทะ-นะ-ทำ
ศรัทธา	อ่านว่า	สัດ-ทา
ศาสนา	อ่านว่า	สาด-ສະ-หนา
ศิลปิน	อ่านว่า	สิน-ละ-ปีน
สารพัน	อ่านว่า	สา-ระ-พัน
สาธารณสุข	อ่านว่า	สา-ทา-ระ-นะ-สุก
สาธารณรัฐ	อ่านว่า	สา-รา-นุ-กรร
อันตราย	อ่านว่า	อัน-ตะ-ราย
อัศจรรย์	อ่านว่า	อัด-ສະ-จัน
อิสลาม	อ่านว่า	อิด-ສະ-لام

อ่านคำที่มีไม้ทันฑ์มาต

เรียกว่า ไม้ทันฑ์มาต เมื่อวางอยู่บนพยัญชนะสุดท้ายของคำ ทำให้พยัญชนะตัวสุดท้ายหรือสองตัวสุดท้ายไม่อ่านออกเสียง เช่น

ไตรรงค์	อ่านว่า	ไตร-รง
ชานินทร์	อ่านว่า	ทา-นิน

ไตรรงค์	พระมหา kaztriyy	ประวิติศาสตร์
ชานินทร์	รัตนโกสินทร์	จักรีวงศ์
พระองค์	กาญจน์	สรรค์สร้าง
ศาสนากวิสต์	พันธุ์สัตว์	ทุกข์สุข
แพทย์หลวง	สมพันธ์	ศิลปศาสตร์
อัศจรรย์	ราชวงศ์	ประสงค์
พิสูจน์	สายสิญจน์	น้ำมนต์

อ่านคำที่มีอักษรควบ ຈ ช ڑ ศ ڑ ສ

อักษรควบ ຈ ช ڑ ศ ڑ ສ เป็นอักษรสองตัวที่มี ຈ ช ڑ ศ ڑ ສ ควบกับ ร เมื่อเป็นพยัญชนะต้น ຈ ช ڑ ศ ڑ ສ ให้อ่านออกเสียงเฉพาะพยัญชนะตัวหน้าตัวเดียว เป็น ຈ ช ڦ ສ ส่วน ทร ให้อ่านออกเสียง ช

จริง	อ่านว่า	จิํง
ไซร์	อ่านว่า	ไซ๊
ศรัทธา	อ่านว่า	สั๊ด-ทา
เคร้าโศก	อ่านว่า	เส้า-โศก
สารน้ำ	อ่านว่า	สะ-น้ำ
เสริมสร้าง	อ่านว่า	เสิม-สร้าง
สร้อยคอ	อ่านว่า	ส้ออย-คอ
ทรง	อ่านว่า	ชูง
ทรัพย์	อ่านว่า	ชับ
ทราบ	อ่านว่า	ชาบ
ทราย	อ่านว่า	ชาาย

อ่านคำที่มี รร (ร หัน)

รร เรียกว่า ร หัน ให้อ่านออกเสียง อัน แต่เมื่อมีตัวสะกด
ให้อ่านออกเสียง อะ มีตัวสะกด ยกเว้นตัวสะกดมีไม้ทัณฑามาต
กำกับอยู่ไม่ อ่านออกเสียงตัวสะกด ให้อ่านออกเสียง อัน ตามเดิม

จัดสรร	อ่านว่า	จัด-สั๊น
บรรษา	อ่านว่า	หัน-สา
บรรทัด	อ่านว่า	บัน-ทัด
สรรพสิ่ง	อ่านว่า	สับ-พระ-สิ่ง

ผิวพรรณ	อ่านว่า	ผิว-พัน
อัศจรรย์	อ่านว่า	อัด-สะ-จัน
ดีก์ดำบรรพ์	อ่านว่า	ดีก-ดำ-บัน

เข้าจัดสรรที่ดินไว้ขาย

เขามีผิวพรรณสะอาดสะอ้าน

เราใช้ไม้บรรทัดตีเส้นตรง

มนุษย์สมัยดีก์ดำบรรพ์ใช้หินเป็นอาวุธ

ไม่มีฟันตก แต่เมื่อเสียงฟ้าร้องดังครึ่ง ๆ ตลอดเวลา

นำอัศจรรย์จริง

ความรู้ทางภาษา

การบันทึกเหตุการณ์ประจำวัน

การบันทึกเหตุการณ์ประจำวัน เป็นการบันทึกเรื่องราว ส่วนตัวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหรือเหตุการณ์การเดินทาง เพื่อเตือนความทรงจำ

การบันทึกเหตุการณ์ประจำวัน ผู้เขียนต้องเขียนเป็นประโยชน์ ให้อ่านง่าย ใช้ภาษาถูกต้อง ต้องบันทึกเรื่องราวหรือเหตุการณ์ ที่เป็นจริงและอาจแสดงความคิดเห็นต่อเหตุการณ์นั้นก็ได้

ตัวอย่างการบันทึกเหตุการณ์ประจำวัน

อังคารที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๓๕

ฝนตกตลอดคืน ตอนเช้าไม่มีฝนแล้ว แต่ถนนเปียกหัวไป มีเมฆดำเต็มห้องฟ้า วิทยุประกาศว่าจะมีฝนตกตลอดทั้งวัน ฉัน กินข้าวเช้าประมาณ ๗.๐๐ น. และเดินไปโรงเรียนที่อยู่ไม่ไกลจาก บ้านพักมากนัก ฉันพบกลเพื่อนชั้นเดียวกับฉัน เราจึงเดินไปโรงเรียน ด้วยกัน

พุธที่สุดวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๓๕

ฉันตื่นแต่เช้า อาการครึ่งฝน เมฆเต็มห้องฟ้า ลมพัดเย็น น้ำกัดฟันจะตกอีกในวันนี้ ฉันกินข้าวเช้าแล้วรีบไปโรงเรียน พอกลางวันพยากรณ์อากาศยังคงอยู่หน้าประตูโรงเรียน ฉันยกมือทำความเคารพ อาจารย์ใหญ่ ท่านเป็นคนใจดี ท่านทักฉันว่า “ฉันแต่งกายสะอาด เรียบร้อย” ฉันได้แต่ยิ้ม ฉันคิดว่าการแต่งกายสะอาดย่อมทำให้เป็นคน งามเหมือนกับคำที่ว่า “ไก่งามเพราะขน คนงามเพราะแต่ง”

ศุกร์ที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๓๕”

เมื่อคืนนอนหลับสบายดี ตื่นเช้า ๕.๓๐ น. รีบไปอาบน้ำ เข้าห้องส้วม

๖.๐๐ น. กินอาหารเช้าแล้วรีบไปโรงเรียน เพราะวันนี้คุณครู จะพาไปดูงานทอผ้า

๗.๐๐ น. ขึ้นรถยนต์ไปดูการทำงานทอผ้าที่โรงงานทอผ้าใหม่ไทย กลับมาตอนบ่ายเรียนภาษาไทยและสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

๑๖.๐๐ น. ออกจากโรงเรียนกลับบ้าน กลับถึงบ้านเวลา
 ๑๖.๓๐ น. ช่วยแม่ล้างจานและเขียนรายงานการดูงานท่องผ้าใหม่ไทย
 ๑๗.๐๐ น. กินข้าวแล้วดูข่าวโทรทัศน์ วันนี้จันทร์สีกเพลีย
 นิดหน่อย จึงเข้านอนแต่หัวค่ำ ให้วัดสวดมนต์แล้วหลับไปจนถึงเช้า

คำราชศัพท์

คำราชศัพท์ เป็นการใช้ภาษาพูดหรือเขียนเกี่ยวกับพระ-
 มหา Katztriy เรายังคงใช้คำราชศัพท์ให้ถูกต้องเหมาะสม เพราะ
 เป็นวัฒนธรรมทางภาษา ในฐานะที่ประเทศไทยมีพระมหา Katztriy
 เป็นประมุขที่เราทุกคนต้องถวายความเคารพและความจงรักภักดี
 เราจึงต้องใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับพระองค์ท่าน

คำราชศัพท์สำหรับพระมหา Katztriy

ไป	คำราชศัพท์	เสด็จพระราชดำเนิน	เสด็จ
กิน	คำราชศัพท์	เสวย	
นอน	คำราชศัพท์	บรรหม	
อาบน้ำ	คำราชศัพท์	สรงน้ำ	
ให้ (เราให้)	คำราชศัพท์	ทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวาย (ของเล็ก)	
ให้ (ท่านให้)	คำราชศัพท์	พระราชทาน	
ผม ดิฉัน	คำราชศัพท์	ข้าพระพุทธเจ้า	

เข้า เนื่อง	คำราชาศัพท์	พระองค์ท่าน
คุณ	คำราชาศัพท์	ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท
อาหารค่ำ	คำราชาศัพท์	พระกระยาหารค่ำ

ตัวอย่าง

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จพระราชดำเนินไปยังพระบรมมหาราชวัง

พระองค์ท่านเสวยพระกระยาหารค่ำ

พระองค์ท่านบรรหมหลับแต่หัวค่ำ เมื่อพระองค์ตื่นจากบรรหมกสรงน้ำ

นายเล็กได้ทูลเกล้าฯ ถวายผลไม้แล้วทูลว่า “ข้าพระพุทธเจ้าปลูกผลไม้เอง จึงนำขึ้นมาทูลเกล้าฯ ถวายเด้ดฝ่าละอองธุลีพระบาท”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานเงินแก่นายเล็กหลายสิบบาท

อ่านบทร้อยกรอง

แบบได้ฝ่าละอองธุลี

พร้อมอยพร้อมเหล่า
ทั้งชูปแพเทียนแพแลเรียงราย
หวังพระเดชปักเกศข้าพระบาท
ชุลีกรพร้อมอ่มาตย์มาดยา

ทั้ข้าเฝ้าจัดบุปผามากวาย
ลงน้อมถวายธิบดินทร์ปันประชา
จิตหมายมาดกตัญญูบุปผา
แบบได้ฝ่าละอองธุลีภูมีอย

(จาก หนังสือคำกลอนสรรเสริญพระบารมี)

อ่านเสริมบทเรียน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชเจ้าอยู่หัว

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชเจ้าอยู่หัวทรงเป็นพระมหากษัตริย์องค์ที่ห้าแห่งพระบรมราชจักรีวงศ์ พระองค์ทรงเป็นพระราชโอรสองค์ของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชนิพนธ์เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๖ พระองค์เสด็จสวรรคตในวันที่ ๒๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๗ ศิริพระชนมายุได้ ๙๘ พรรษา การเสด็จสวรรคตของพระองค์ท่านนับความเศร้าโศกอาลัยอย่างแสنس้าน้ำਸາສාචාໄත් ทั่วหน้า เพราะพระองค์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระคุณธรรมวิเศษ ทรงปกครองอาณาประชาราชภูมิด้วยพระเมตตากรุณายิ่งนัก บิดาปักษ์ของบุตร รัชสมัยของพระองค์เป็นสมัยที่ประเทศไทยเจริญรุ่งเรือง เป็นสมัยที่คนไทยทุกคนควรจดจำด้วยความภาคภูมิใจว่าเรามีพระมหากษัตริย์ที่ทรงพระคุณยิ่งเป็นประมุขของชาติ ตลอดรัชสมัยของพระองค์ราชาภูมิทั้งหลายอยู่ยืนเป็นสุขความเดือดร้อนมีได้ ประชาชนชาวไทยจึงถวายพระเกียรติยศว่าทรงเป็นมหาราชและทรงเป็นมิ่งขวัญของทวยราชาภูมิทั่วหน้า เม้มีพระองค์จะเสด็จสวรรคตไปแล้วแต่ประชาชนชาวไทยก็ยังคงจดจำและรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ไว้ไม่มีวันลืมเลือน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชกรณียกิจที่ทรงปฏิบัติ開啟 ในการสร้างสรรค์ที่จะบรรลุนาให้ครบถ้วนได้ แต่สิ่งหนึ่งที่ควรนำมากล่าวก็คือ การเสด็จประพาสต้น คือการเสด็จอย่างไม่เป็นทางการ เพื่อสอดส่องทุกข์สุขของราชาภูมิ พระองค์มีได้ทรงถือพระองค์ว่า

เป็นเจ้าเป็นใหญ่ ได้ทรงถือมพระองค์ปลอมเป็นขุนนางบ้าง ราชภร
สามัญบ้าง ท่องเที่ยวสอดส่องทุกชั้นของราชภร ถ้าพระองค์พบว่า
การปักครองมีข้อบกพร่อง ก็ทรงรับจัดการแก้ไขโดยฉบับพลัน การเสด็จ
ประพาสต้น ทำให้ทรงคุ้นเคยกับราชภรและทำให้ราชภรเพิ่มพูน
ความจริงจังรักภักดียิ่งขึ้น แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงมีน้ำพระทัยรัก
ราชภรจริงๆ ไม่ทรงถือพระองค์ว่าเป็นเจ้าชีวิต มีพระราชอำนาจสูงสุด
พระองค์ทรงถือว่าทุกๆ คนเสมอภัณฑ์ พระองค์ทรงกระทำทุกอย่าง
เพื่อบำบัดทุกชั้นบำรุงสุขราชภรของพระองค์โดยมิได้ทรงเห็นแก่ความ
เหนื่อยยาก

มาถึงรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช
พระองค์ได้ทรงดำเนินเรอยตามเบื้องพระยุคคลบาท เสด็จไปทั่วถิ่นไทย
เพื่อบำบัดทุกชั้นบำรุงสุข รัชสมัยของพระองค์ราชภรจึงร่มเย็นด้วย
พระบารมี ประชาชนชาวไทยจึงถวายพระเกียรติยศว่า ทรงเป็นมหาราชน
อีกพระองค์หนึ่งและทรงเป็นมิ่งขวัญของทวยราชภรทั่วหน้า ขอพระองค์
ทรงพระเจริญเป็นมิ่งขวัญของคนไทยทั่วประเทศ

คำศัพท์

คำศัพท์

กมล

ข้าพระบาท

ความหมาย

ใจ

บุคคลที่อยู่ใต้การปักครองของ
พระเจ้าแผ่นดิน

ข้าพระพุทธเจ้า	สรรพนามใช้เรียกด้วยองในการกราบทูลกับพระเจ้าแผ่นดิน (คำราชาศัพท์)
จอมใจ	พระเจ้าแผ่นดินอันเป็นที่รัก
จักรีวงศ์	พระราชนครจักรี
ชุลีกร	ยกมือไหว้
ได้ฝ่าละอองธุลี	พระเจ้าแผ่นดิน
ไตรรงค์	ธงชาติไทยมี ๓ สี คือ สีแดง สีขาว และสีน้ำเงิน
ถวายพระเกี้ยรติยศ	ให้เกียรติยศแก่พระเจ้าแผ่นดิน (คำราชาศัพท์)
ทรงคุ้นเคย	คุ้นเคย (คำราชาศัพท์)
ทรงธรรม	พระเจ้าแผ่นดิน
ทรงปักครอง	ปักครอง (คำราชาศัพท์)
ทรงปฏิบัติ	ปฏิบัติ (คำราชาศัพท์)
ทรงพระคุณ	มีพระคุณ (คำราชาศัพท์)
ทรงพระคุณธรรมวิเศษ	มีคุณธรรมอันวิเศษ (คำราชาศัพท์)
ทรงพระราชนมภพ	เกิด (คำราชาศัพท์) ใช้กับพระเจ้าแผ่นดินหรือพระบรมราชินี
ทวยราชนรร	ราชนรรทั้งหลาย
ทูลกระหม่อม	คำเรียกเจ้านายชั้นสูง (คำราชาศัพท์)
ทูลเกล้าฯ ถวาย	ถวาย (คำราชาศัพท์ ต้องอ่านว่า ทูลเกล้าฯ ทูลกระหม่อมถวาย)

ເຖິງແພ	ເຖິງທີ່ພື້ນດ້ວຍຂຶ້ນແລະມີຫລາຍເລີ່ມ ຕິດກັນເປັນແພ
ນ	ທ່ານ ເຮອ
ຮານິນທົ່ງ	ເມືອງໃໝ່ ພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນ ຜູ້ຄຽກອົງເມືອງ
ຮົບດິນທົ່ງ	ຜູ້ເປັນໃໝ່
ຮູ້ປະເພ	ຮູ້ທີ່ທຳມືດກັນເປັນແພໃຊ້ສໍາຮັບໄຫວ້ຜູ້ໃໝ່
ນຳພຣະທັຍ	ນໍາໃຈ (ຄໍາຮາชาສັພົດ)
ບຣາທນ	ນອນ (ຄໍາຮາชาສັພົດ)
ບຣາທນ໌ລັບ	ນອນ໌ລັບ (ຄໍາຮາชาສັພົດ)
ບຸປັພາ	ດອກໄນ້
ເບື່ອງພຣະຢຸຄລບາທ	ພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນ
ປກເກສ	ຄຸ້ມຄຽກ
ປຣະທານ	ໄ້ (ຄໍາຮາชาສັພົດ)
ປຣະມຸນ	ຜູ້ເປັນໃໝ່ເປັນຫວ່ານ້າຂອງປຣະເທສ
ປິ່ນປຣະຫາ	ຜູ້ທີ່ເປັນໃໝ່ແໜ່ງປຣະຫານ ມາຍຄື້ນ ພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນ
ພຣະໝໍ	ຄຳທີ່ແສດງຄວາມປຣາຮນາດີ
ພຣະນາ	ກລ່າວຄື້ນເຮື່ອງຮາວອຢ່າງລະເອີຍດ
ພຣະຫາ	ປີ (ຄໍາຮາชาສັພົດ)
ພຣະກະຍາຫາຮ	ອາຫາຮ (ຄໍາຮາชาສັພົດ)
ພຣະເກີຍຮຕິຍສ	ເກີຍຮຕິຍສ (ຄໍາຮາชาສັພົດ)
ພຣະເດືອ	ອຳນາຈ (ຄໍາຮາชาສັພົດ)

พระบารมี	คุณความดี (คำราชาศัพท์)
พระปริชา	ปัญญาอันสามารถ (คำราชาศัพท์)
พระผ่านฟ้า	พระเจ้าแผ่นดิน
พระมหากรุณาธิคุณ	ความส่งสารจะช่วยให้พันทุกข์อันยิ่งใหญ่ ของพระเจ้าแผ่นดิน
พระราชกรณียกิจ	หน้าที่อันเพิ่งกระทำขึ้นของพระราชา (คำราชาศัพท์)
พระราชทาน	ให้ (คำราชาศัพท์)
พระราชภาระ	หน้าที่ของพระราชา (คำราชาศัพท์)
พระราชอำนาจ	อำนาจของพระราชา (คำราชาศัพท์)
พระราชโกรส	ลูกชายของพระราชา (คำราชาศัพท์)
ภูมิ	พระเจ้าแผ่นดิน
รัชสมัย	สมัยของพระราชาที่ปกครองประเทศ
อาบน้ำ	อาบน้ำ (คำราชาศัพท์)
สารานุกรม	หนังสือที่รวบรวมความรู้ทุกแขนงเรียง ตามลำดับตัวอักษร
ศิริพระชนมายุ	อายุ (คำราชาศัพท์ใช้กับพระเจ้าแผ่นดิน)
เสด็จ	ไป (คำราชาศัพท์)
เสด็จประพาสต้น	ไปเที่ยวเป็นการส่วนตัว (คำราชาศัพท์)
เสด็จสำรวจ	ด้วย (คำราชาศัพท์)
เสวย	กิน (คำราชาศัพท์)
อونก	มาก
อาณาประชาราชภูร	ประชาชนพลเมืองทั้งหลาย

รายชื่อคณะกรรมการจัดทำหนังสือเรียนภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ เล่ม ๒

ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๓๓)

๑. อธิบดีกรมวิชาการ	ที่ปรึกษา
๒. ท่านผู้แทนสมโภจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา	ที่ปรึกษา
๓. นางรุ่งปะนีย์ นาครทรรพ	ที่ปรึกษา
๔. นายไกวิทย์ ประวัลพฤกษ์	ที่ปรึกษา
๕. ม.ร.ว.สุรชัย ศรีสวัสดิ์	ที่ปรึกษา
๖. นางวันรี ถุวนธรรม	ที่ปรึกษา
๗. นายบรรเทา กิตติศักดิ์	ประธานกรรมการ
๘. นางสุวรรณ์ สภาพวงศ์	รองประธานกรรมการ
๙. นางนภาลัย สุวรรณชาดา	กรรมการ
๑๐. นางสายใจ อินทร์มพรรย়	กรรมการ
๑๑. นางประคอง สุทธสาร	กรรมการ
๑๒. นางมัลลิกา ตันทันท์	กรรมการ
๑๓. นางถนนอมวงศ์ ล้ำยอดมารคผล	กรรมการ
๑๔. นางสาวปะเพียร เทพอรานนท์	กรรมการ
๑๕. นายมนเทียร พุทธกุล	กรรมการ
๑๖. นางยิ่งลักษณ์ งามดี	กรรมการ
๑๗. นายบุญเสริม แก้วพรหม	กรรมการ
๑๘. นางสาวกุลวรา ชูพงศ์ไพบูลย์	กรรมการ
๑๙. นางอัจฉรา ชีวพันธ์	กรรมการ
๒๐. นางภาสินี เปิ่ยมพงศ์สาคร์	กรรมการ
๒๑. นางสาวจิตารัมย์ สวัสดิชัยตั้ง	กรรมการ
๒๒. นางสาวเข็มทอง คันธพนิต	กรรมการ
๒๓. นางนวลจันทร์ นิเทศวิทย์	กรรมการ
๒๔. นางนิตยา จูญผลสูติ	กรรมการ
๒๕. นายไชติ ศรีสุวรรณ	กรรมการ
๒๖. นายไกวิทย์ สาริกบุตร	กรรมการ
๒๗. นางสาวพชรีภรณ์ จ้อยจุ่มพจน์	กรรมการ
๒๘. นางไฟลิน ญาณะกุล	กรรมการ

๗๙. นางสุชาดา วัยภูมิ	กรรมการ
๘๐. นายสมเจตน์ กาฟดิษย์	กรรมการ
๘๑. นางเพชราภรณ์ รีนรมย์	กรรมการ
๘๒. นางอัมพร แต้มทอง	กรรมการ
๘๓. นายอุทัย ไชยกาง	กรรมการ
๘๔. นางวันเพ็ญ สุทธากาศ	กรรมการและเลขานุการ
๘๕. นางปรานี ปราบวิปุล	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๘๖. นางสาวเพ็ญศรี กัลยาณมิตร	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๘๗. นางบุษบา ตระกูลสัจจาเวศ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๘๘. นางสุดฤทัย มุขยวงศ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ผู้ออกแบบรูปเล่มและร่างภาพประกอบ

นายสมเจตน์ กาฟดิษย์

ผู้วาดภาพประกอบฉบับเป็นต้นแบบจริง

นายวิชัย เอียประเสริฐ (กลุ่มบ้านเด็ก)

หนังสือภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษาฯ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ มี ๖ เล่ม ดังนี้

๑. หนังสือเรียนภาษาไทย ป.๓ เล่ม ๑
๒. หนังสือเรียนภาษาไทย ป.๓ เล่ม ๒
๓. คู่มือครุลำหรับใช้ควบคู่กับหนังสือเรียนภาษาไทย ป.๓ เล่ม ๑
๔. คู่มือครุลำหรับใช้ควบคู่กับหนังสือเรียนภาษาไทย ป.๓ เล่ม ๒
๕. แบบฝึกหัดภาษาไทย ป.๓ เล่ม ๑
๖. แบบฝึกหัดภาษาไทย ป.๓ เล่ม ๒

